

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளிய
கந்த புராணம் - பகுதி 11
6. தக்ஷ காண்டம்/ படலம் 11 - 13
(404 - 907)

**kantapurANam of kAcciyappa
civAccAriyAr
part 11 /canto 6 taksha
kANTam (verses 404 - 907)
In tamil script, Unicode/utf-8
format**

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Dr.

Thomas Malten & colleagues of the Univ. of Koeln, Germany for providing with a transliterated/romanized version of this work and for permissions to release the Tamil script version as part of Project Madurai collections.

Our thanks also go to Shaivam.org for the help in the proof-reading of this work in the Tamil Script format.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2008.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளிய

கந்த புராணம் - பாகம் 11

6. தகஷ காண்டம்/ படலம் 11 - 13

(404 - 907)

6. தக்ஷ காண்டம்

11. சாலை செய் படலம் (404-454)

11. சாலை செய் படலம் 404-454
12. ததீசிப் படலம் 455-519
13. ததீசி யுத்தரப் படலம் 520-907

404 அன்றுமுன் னாகவே

அளப்பில் காலமா

ஒன்றுமவ் வேள்வியில் ஓம்பு

கின்றிலர்

துன்றிய முனிவருஞ் சுரரும்

பார்தனில்

முன்றிகழ் அந்தணர் முதலி

னோர்களும்.

405 ஓர்ந்தனன் அன்னதை ஊழின்
தீநெறி
சார்ந்திடு தக்கன்ஓர் வைகல்
தன்முனஞ்
சேர்ந்திடும் இமையவர்
திறத்தை நோக்கியே
ஈர்ந்திடு தீயதொன் றியம்பு 2
கின்றனன்.

406 எடுத்திடு சுருதியின் இயற்கை
முற்றுற
வடித்திடு தேவிர்காள்
வரம்பில் காலமா
அடுத்திடும் வேள்விய
தாற்றல் இன்றியே
விடுத்ததென் அனையது
விளம்பு வீரென்றான்.

407 வேறு

எய்யாது வெய்ய
வினையீட்டு தக்கன்
இவைசெப்ப லோடும்
இமையோர்
மெய்யார ணத்தன் முதனாள்
இயற்று வேள்விக் களத்தில்
அவியூண்
ஐயான னத்தர் பெறநல்கல்
என்றி அதனாலும் நந்தி
யடிகள்
பொய்யாத சாப உரையாலும்
யாங்கள் புரியாதி ருத்து
மெனவே.

4

408 அந்நாளில் ஈசன் விடுகின்ற
நந்தி அறைகின்ற சாபம்
அதனுக்

கிந்நாளும் அஞ்சி மகவேள்வி
தன்னில் யாதுஞ்செ யாது
திரிவீர்

முன்னாக யானொர் பெருமா
மகத்தை முறைசெய்வன்
முற்றி இடுமேல்
பின்னாக நீவிர் புரிமின்க
ளென்று பீடில்ல வன்பு
கலவே.

5

409 நீமுன்னொர் வேள்வி
புரிகின்ற தைய நெறியென்றி
சைப்ப அவரைப்
போமின்கள் யாரும் எனவேபு
கன்று புரிதோறு மேவி
மிகவும்
ஏமங்கொள் சிந்தை
யுளதக்கன் ஊழின்

இயல்பால்அ தற்பின் ஒருநாள்
ஓமஞ்செய் வேள்வி
புரிவான்வி ரும்பி உள்ளத்தில் 6
உன்னி முயல்வான்.

410 தொட்டாம னுத்தொல்
மயனைத் தனாது சுதரென்ன
முன்னம் உதவிக்
கட்டாம ரைக்குள் விதிபோல
நல்கு கலைகற்று ளானை
விளியா
முட்டாத வேள்வி
யதுவொன்று செய்வன்
முனிவோர்கள் தேவர்
உறைவான்
எட்டாத வெல்லை
தனில்இன்றொர் சாலை
இயல்பால்வி தித்தி எனவே.

- (1. அன்று - நந்தியம்
பெருமாள் சபித்த காலம்.
4. நல்கல் - அளிக்காதே.
என்றி - என்றனை.
5. பீடில்லவன் -
பெருமையற்ற தக்கன். 6.
ஏமம் - இறுமாப்பு.
7. தொட்டா மனு மயன் -
துவட்டா, மனு, மயன்
என்போர்;
இவர்கள் விசுவகன்மாக்கள்.
தனாது சுதர் - தன்னுடைய
புதல்வர்கள்.)

7

411 வேறு

இனிதென இறைஞ்சியே ஏகிக்
கங்கையம்
புனனதி அதனொரு புடைய

தாகிய

கனகலம் என்பதோர்

கவின்கொள் வைப்பிடை

வினைபுரி கம்மியன் விதித்தல் 8

மேயினான்.

412 பத்துநூ றியோசனைப்

பரப்பும் நீளமும்

ஒத்திடும் வகையதா ஒல்லை

நாடியே

வித்தக வன்மையால்

வேள்விக் கோரரண்

அத்தகு பொழுதினில்

அமைத்து நல்கினான்.

9

413 நாற்றிசை மருங்கினும் நான்கு

கோபுரம்

வீற்றுவீற் றுதவிய

வியன்கொள் நொச்சியில்

ஏற்றிடு ஞாயில்கள் இயற்றி
அன்னதை
ஆற்றலை யுடையதோ ரரணம்
ஆக்கினான்.

10

414 உள்ளுற அணங்கினர்
அறைதற் கோரிடை
தெளளிதின் நல்கியே தேவர்
தம்மொடு
வள்ளுறை வேற்கணார் மருவி
ஆடுவான்
புள்ளுறை வாவிடும்
பொழிதலும் ஆக்கினான்.

11

415 அப்பரி சமைத்துமேல் அமரர்
வேதியர்
எப்பரி சனரும்வந் தீண்டி
வெகின
துய்ப்பதற் கொத்திடு

சுவைகொள் தீம்பதம்
வைப்பதோர் இருக்கையும்
மரபில் தந்தனன்.

12

416 அந்தண ராதியோர் அமரர்
யாவரும்
வந்துண வருந்துவான்
வரமபில் சாலைகள்
இந்திர வுலகென இமைப்பில்
ஈந்தனன்
முந்தையின் மகவிதி முழுதும்
நாடினான்.

13

417 விருந்தினர் பெற்றிட
விரைமென் பாளிதம்
நரந்தமொ டாரம்வீ
நறைகொள் மான்மதம்
அருந்துறு வெள்ளடை ஆன
பாகிவை

இருந்திடு சாலையும் இயற்றி 14
னானரோ.

418 ஆனபல் வகையுடை ஆடை
செய்யபூண்
மேனதொர் அம்பொனின்
வியன்கொள் குப்பைகள்
ஏனைய வெறுக்கைகள்
மணிகள் யாவையுந்
தானம தியற்றிடத் தானம்
நல்கினான். 15

419 கடிகெழு சததளக் கமல
மேலுறை
அடிகள்தன் நகர்கொலென்
றையஞ் செய்திட
நடைதரு வேள்விசெய்
நலங்கொள் சாலைய
திடையுற அமைத்தனன்

யாரும் போற்றவே.

(8. கனகலம் - கங்கையின்

அருகுள்ள ஓர் இடம்.

9. வித்தக வன்மை - கல்வித்

திறம். 10. நொச்சி - மதில்.

ஞாயில் - மதிலுறுப்பு.

11. வள் - கூர்மை. 14.

பாளிதம் - பாற்சோறு. ஆரம் -

சந்தனம்.

நரந்தம் - வாசனைப் பொருள்.

வீ - மலர். மான்மதம் -

கஸ்தூரி.

வெள்ளடையான பாகு -

வெற்றிலைப் பாக்கு.)

16

420 நூறெனும் யோசனை நுவலும்

எல்லையின்

மாறகல் சாலையின் வன்னி

சேர்தரக்

கூறிய மூவகைக் குண்டம்

வேதிகை

வேறுள பரிசெலாம் விதித்தல் 17

செய்தனன்.

421 மேலொடு கீழ்புடை

வெறுக்கை யின்மிசைக்

கோலநன் மணிகளாற் குயிற்றி

வாவியுஞ்

சோலையும் பறவையுந்

தோமில் தேவரும்

போலிய ஓவியம் புனைந்திட்

டானரோ.

18

422 புண்டரீ காசனம் பொருந்து

நான்முகன்

தண்டுள வோன்இவர் தமக்கி

ருக்கையும்

எண்டிசை வாணருக் கியலி
ருக்கையும்
அண்டருக் கிருக்கையும்
அருளல் செய்துமேல்.

19

423 தொக்குறு முனிவரர்
தொல்லை வேதியர்
ஒக்கலின் மேயினர் உறையி
ருக்கையுந்
தக்கனுக் கிருக்கையுஞ்
சமைத்து நல்கினான்
வைக்குறு தவிசின்நூன்
மரபின் நாடியே.

20

424 தக்கனை வணங்கிநின் சாலை
முற்றிய
புக்கனை காண்கெனப்
புனைவன் செப்பலும்

அக்கண மதுதெரிந் தளவி

லாதர

மிக்கனன் மகிழ்ந்தனன் விம்மி 21

தத்தினான்.

425 பூங்கம லத்தமர் புனிதன்

கான்முளை

பாங்கரின் முனிவரில்

பலரைக் கூவியே

தீங்கனல் மாமகஞ் செய்ய

நூன்முறை

யாங்கனம் வலித்தனன்

அவர்க்குச் செப்புவான்.

22

426 தருவுறு சமிதைகள் சாகை

தண்ணடை

பரிதிகள் மதலைநாண்

பறப்பை பல்பசு

அரணிநன் முதிரைகள் ஆதி

யாவிதற்

சூரியன உய்த்திரென்

றொல்லை ஏவினான்.

23

427 ஆனொடு நிதிகளை மணியை

ஐந்தருக்

கானினை அழைத்துநம்

மகத்தைக் காணிய

மாநிலத் தந்தணா஠ வருவர்

உண்டியும்

ஏனைய பொருள்களும்

ஈமென் றோதினான்.

(17. மூவகைக் குண்டம் -

சதுரம், வட்டம், கோணம்

என்னும் முத்திற

அமைப்பான ஓம

குண்டங்கள்.

19. எண்டிசை வாணர் - அட்ட

திக்குப் பாலகர்.

20. ஓக்கல் - சுற்றத்தார். 22.

கான்முளை - புதல்வன்.

23. சாகை - கிளைகள்.

தண்ணடை - பச்சிலைகள்.

பரிதிகள் - யாக மேடைகள்.

மதலை - யூபஸ்தம்பங்கள்.

நாண் - தருப்பைக் கயிறு.

பறப்பை - சிருக்கு சிருவம்.

பல்பசு - ஆடு முதலிய

பசுக்கள். அரணி -

தீக்கடைக்கோல்.

24. ஆன் - காமதேனு. ரூதி -

சங்கநிதி, பதுமநிதி. மணி -

சிந்தாமணி.

தரு - கற்பகத்தரு.)

24

428 நல்விடை கொண்டுபோய்

நவையி லான்முதற்
பல்வகை யவையெலாம்
படாஈந்து வீற்றுவீற்
றொல்வதோ ரிடந்தொறும்
உற்ற ஆயிடைச்
செல்வதோர் பொருளெலாஞ்
சிறப்பின் நல்கவே.

25

429 தனதுறு கிளைஞராய்த்
தணப்பி லாததோர்
முனிவரர் தங்களின் முப்ப
தாயிரர்
துனியறு வோர்தமைச்
சொன்றி ஏனவை
அனைவரும் விருப்புற
அளித்தி ரென்றனன்.

26

430 மற்றவர்க் கிருதிற மாத
வத்தரை

உற்றனர் யாவரும் உண்டி
அன்றியே

சொற்றன யாவையுந்

தொலைவின் நீமென

நற்றவத் தயன்மகன் நயப்புற் 27
றேவினான்.

431 தீதினை நன்றெனத் தெளரயும்
நான்முகன்

காதலன் ஓர்மகங் கடிதி

யற்றுவான்

வேதியர் விண்ணவர் யாரும்

மேவுவான்

தூதரை நோக்கியே இனைய

சொல்லுவான். 28

432 நக்கனை யல்லதோர் நாகர்

தங்களை

மிக்குறு முனிவரை வேத

மாந்தரைத்

திக்கொடு வான்புவி

யாண்டுஞ் சென்றுகூய்

உய்க்குதி ராலென உரைத்துத் 29

தூண்டினான்.

433 முந்துற வரித்திடும் முனிவர்

அவ்வழித்

தந்தனர் மகஞ்செய்த் தகுவ

யாவையும்

வந்தன நோக்கியே மரபில்

உய்த்திரென்

றெந்தைதன் அருளிலான்

இயம்பி னானரோ.

30

434 வரித்திடு பான்மையின்

வழாது போற்றிடும்

இருத்தினர் தமிழ்பலர் யாக

சாலையுள்

திருத்திய வேதிவாய்ச்
செறிபல் பண்டமும்
நிரைத்தனர் பறப்பையும்
நிலையிற் சேர்த்தினார்.

31

435 அசைவறு வேதியின்
அணித்தி னோரிடை
வசைதவிர் மதலைகள் மரபின்
நாட்டுபு
பசுநிரை யாத்தனர் பாசங்
கொண்டுபின்
இசைதரு பூசையும் இயல்பின்
ஆற்றினார்.

(26. துனி - துன்பம். சொன்றி
- சோறு. 29. நாகர் தேவர்கள்.) 32

436 வேறு
நடையிது நிகழும் வேலை
நலமிலாத் தக்கன் நல்கும்

விடைதலைக் கொண்டு போய
வியன்பெருந் தூதர் தம்மில்
புடவியின் மறையோர்க்
கெல்லாம் புகன்றனர்சிலவர்
வெய்யோன்

உடுபதி நாள்கோள் முன்னர் 33
உரைத்தனர் சிலவாஃ அன்றே.

437 காவல ராகி வைகுங் கந்தரு
வத்த ராதி
ஆவதோர் திறத்தோர்க்
கெல்லாம் இறைந்தனர் சிலவர்
ஆசை

மேவிய கடவு ளோர்க்கும்
விளம்பினர் சிலவர் முப்பால்
தேவாஃகள் யாருங் கேட்பச்
செப்பினர் சிலவ ரன்றே. 34

438 விண்ணக முதல்வ னுககு

விளம்பினர் சிலவர் ஆண்டு
நண்ணிய தேவர்க் கெல்லாம்
நவின்றனர் சிலவர் மேலைப்
புண்ணிய முனிவ ரர்க்குப்
புகன்றனர் சிலவர் ஏனைப்
பண்ணவர் முன்னஞ் சென்று 35
பகர்ந்தனர் சிலவர் அம்மா.

439 வானவர் முதுவன் தொல்லை
மன்றன்மா நகரத் தெய்திக்
கோனகர் வாயில் நண்ணிக்
குறுகினர் காப்போர் உய்ப்ப
மேனிறை காத லோடும்
விரைந்தவற் றாழ்ந்து
நின்சேய்
ஆனவன் வேள்விக் கேக
அடிகள்ளன் றுரைத்தார்
சில்லோர்.

440 மேனகு சுடர்செய் தூய
விண்டுல கதனை நண்ணி
மானிறை கின்ற கோயில்
மணிக்கடை முன்னர் எய்திச்
சேனையந் தலைவன் உய்ப்பச்
சீதரற் பணிந்து வேள்விப்
பான்மையை தியம்பி எந்தை
வருகெனப் பகர்ந்தார்
சில்லோடீ.

37

441 மற்றது போழ்து தன்னில்
மாயவன் எழுந்து மாஈபூ
டுற்றிடு திருவும் பாடும்
உடன்வர உவணர் கோமான்
பொற்றடந் தோள்மேற்
கொண்டு போர்ப்படை
காப்பத் தன்பாற்
பெற்றனர் சூழத் தானைப்

பெருந்தகை பரவச் சென்றான். 38

442 செல்லலும் அதனை நாடித்
திசைமுகக் கடவுள் அங்கண்
ஒல்லையில் எழுந்து முப்பால்
ஒண்டொடி மாத ரோடும்
அல்லியங் கமலம் நீங்கி
அன்னமேற் கொண்டு மைந்தர்
எல்லையில் முனிவர் யாரும்
ஏத்தினர் சூழப் போந்தான். 39

443 மாலொடு பிரமன் ஈண்டி
வருதலும் மகவான்
என்போன்
வேலொடு வில்லும் வாளும்
விண்ணவர் ஏந்திச் சூழ
நாலிரு மருப்பு வெள்களை
நாகம துயர்த்துத் தங்கள்
பாலுறை குரவ ரோடு

பாகமார் விருப்பில் வந்தான். 40

444 ஆயவன் புரத்தில் வைகும்
அரம்பையே முதலா வுள்ள
சேயிழை மார்கள் யாருந்
தேவரோ டகன்றாஃ எங்கள்
நாயகன் போந்தான் என்றே
நலமிகு சசியென் பாளுந்
தூயதோர் மானத் தேறித்
தோகையர் காப்பச் சென்றாள். 41

445 எண்டிசைக் காவலோரும்
ஈரிரு திறத்த ரான
அண்டரும் உடுக்கள் தாமும்
ஆரிடத் தொகையு னோரும்
வண்டுளர் குமுதம் போற்றும்
மதியமும் ஏனைக் கோளும்
விண்டொடர் இயக்கர் சித்தர்
விஞ்சையர் பிறரும்

போந்தார்.

(33. புடவி - பூமி. சிலவர் -

சிலர். உடுபதி - சந்திரன்.

நாள் - நட்சத்திரம். கோள் -
கிரகம்.

34. ஆசை - திக்கு. 37.

சேனையந் தலைவன் -

சேனாதிபதி.

38. திருவும் பாடும் -

திருமகளும் பூமகளும்.

உவணர் கோமான் - கருடன்.

39. மைந்தர் - உபப்பிரமர்.

40. குரவர் - வியாழன்

முதலியோர்.

பாகம் - அவிர்ப்பாகம்.

42. ஈரிரு திறத்தரான அண்டர்

- ஆதித்தர், உருத்திரர்,

வசுக்கள்,

மருத்துவர் என்னும்
நால்வகை தேவர்கள்.
ஆரிடத்தொகை - முனிவர்
குழாம்.)

42

446 சேணிடை மதியி னோடு
செறிதரும் உடுக்க ளான
வாணுதல் மகளிர் யாரும்
மகிழ்வொடு தந்தை வேள்வி
காணிய வந்தார் ஈது
கண்ணுநீஇ அவுணர்
கோமான்
சோணித புரத்துக் கேளிர்
தொகையொடுந் தெடாடுந்து
சென்றான்.

43

447 வனைகலன் நிலவு
பொற்றோள் வாசவன் முதலா
வுள்ள

இனையரும் பிறரும் எல்லாம்
இருவர்தம் மருங்கும் ஈண்டிக்
கனகல வனத்திற் செய்த
கடிமகச் சாலை எய்த
முனிவர ரோடுந் தக்கன்
முன்னெதிர் கொண்டு
நின்றான்.

44

448 எதிர்கொடு மகிழ்ந்து மேலாம்
இருவர்தங் களையும்
அங்கண்
முதிர்தரு காத லோடு
முறைமுறை தழுவி வானோர்
பதிமுத லோரை நோக்கிப்
பரிவுசெய் தினையர் தம்மைக்
கதுமெனக் கொண்டு
வேள்விக் கடிமனை இருக்கை
புக்கான்.

45

449 மாலயன் தன்னை முன்னவர்
மணித்தவி சிருத்தி வான
மேலுறை மகவா னாதி
விண்ணர் முனிவர் யார்க்கும்
ஏலுறு தவிசு நல்கி இடைப்பட
இருந்தான் தக்கன்
காலுறு கடலா மென்னக்
கடவுள்மா மறைக ளார்ப்ப.

46

450 அல்லியங் கமல மாதும்
அம்புவி மகளும் வேதாப்
புல்லிய தெரிவை மாரும்
பொருவிலா உடுவி னோருஞ்
சொல்லருஞ் சசியும் ஏனைச்
சூரினர் பிறரும் வேத
வல்லிதன் இருக்கை நண்ணி
மரபின்வீற் றிருந்தார்
மன்னோ.

47

451 மாமலர்க் கடவுள் மைந்தன்
மகத்தினை நாடி யாருங்
காமுறும் உண்டி மாந்திக்
கதுமென மீடும் என்றே
பூமிசை மறையோர் தாமும்
முனிவரும் போந்து
விண்ணோர்
தாமுறும் அவையை நண்ணித் 48
தகவினால் சார்த லோடும்.

452 அழைத்திடப் போன தூதர்
அனைவரும் போந்து தக்கன்
கழற்றுணை வணங்கி நிற்பக்
கருணைசெய் தவரை நோக்கி
விழுத்தகு தவத்தீர் நீவிர்
விளித்தனர் தமிழு றாது
பிழைத்தனர் உளரோ
உண்டேல் மொழிமெனப்

பேசல் உற்றார்.

49

453 அகத்தியன் சனகன்
முன்னோர் அத்திரி வசிட்டன்
என்பான்

சகத்துயர் பிருகு மேலாந்
ததீசிவெஞ் சாபத் தீயோன்
பகைத்திடு புலத்தை வென்ற
பராசரன் இனைய பாலார்
மகத்தினை இகழா ஈண்டு
வருகிலர் போலும் என்றார்.

50

454 மற்றது புகல லோடு மலரயன்
புதல்வன் கேளா
இற்றிது செய்தார் யாரே
முனிவரில் இனையர் தாமோ
நெற்றியங் கண்ணி னார்க்கும்
நேயம துடைய ரென்னாச்
செற்றமொ டுயிர்த்து நக்கான்

தேவர்கள் யாரும் உட்க.

(43. சோணிதபுரம் - ஒரு

நகரம். இது அசுரர்கள்

இருக்கும் ஒரு நகரம்.)

ஆகத் திருவிருத்தம் - 454

51

12. ததீசிப் படலம் (455-519)

455 அன்ன வேலையில் ஆரிடர்

தம்மொடுந்

துன்னி னானொரு

தொல்லிறைக் காகவே

முன்ன மாலமர் மூண்டெழ

மற்றவன்

தன்னை வென்ற ததீசிஎன்

பானரோ.

1

456 கடிது போந்து கடிமகச்

சாலையின்

இடைய தாகி இமையவர்
யாவரும்

அடையும் எல்லை

அணுகலுங் கண்ணூறீஇக்
கொடிய தக்கன் குறித்துணர்
கின்றனன்.

2

457 ஆகும் ஆகும் அரற்குரித்
தல்லன்இப்

பாக மாமகம் பார்க்கும்

பொருட்டினால்

ஏகி னானெனக் கஞ்சி

எனாநினைந்

தோகை யெய்தி உளங்குளிர்ப்

பாகியே.

3

458 வருக ஈண்டென மற்றவன்
தன்னிடை

ஒருபெ ருந்தவி சுய்த்தலும்
மாதவர்

இரும ருங்கும் இருந்திட
ஆயிடைப்

பொருவின் மாதவப்
புங்கவன் மேவியே.

4

459 ஆக்கந் தீரும் அயன்புதல்
வன்தனை

நோக்கி எம்மை

நொடித்ததென் நீயிவண்

ஊக்கி யுற்றதென் ஒல்லையில்

யாவையும்

நீக்க மின்றி நிகழ்த்துதி

யென்னவே.

5

460 தக்கன் ஆண்டுத் ததீசியை

நோக்கியே

நக்க னென்பவன் நான்பெறுங்

கன்னியை

மிக்க காதலின் வேட்டொளித்

தோர்பகல்

உக்க மேலுய்த் துயர்வரை

6

ஏகினான்.

461 போய பின்னைப்

புதல்விக்குத் தன்பெரு

மாயை செய்தனன் மற்றவர்

தங்களை

ஆயு மாறவ் வகன்கிரி

எய்தினேன்

ஏய தன்மை இருவருந்

தேர்ந்தரோ.

7

462 அடுத்த பூதரை ஆங்கவர்

கூவியே

தடுத்தி டுங்களத் தக்கனை

நம்முனம்

விடுத்தி ரல்லிர் விலக்குதி
ராலென

எடுத்தி யம்பினர் ஏயினர்
போலுமால்.

(1. ஆரிடர் - முனிவர்கள்.

தொல் - பழைய.

இறை- இங்குக் குபன்

என்னும் அரசன்;

இக் குபன் என்னும்

அரசனுக்காகப் போர் செய்த

திருமாலைத் ததீசி

முனிவர் வென்றார் என்பது

வரலாறு; இதன் விரிவை

இந்நூலில் முன்னர்க் காண்க.

5. நொடித்தது - அழைத்தது.

ஊக்குதல் - முயற்சித்தல்.

6. உக்கம் - இடபம்.

உயர்வரை - கயிலைமலை.)

463 இற்று ணர்ந்திலன் ஏகினன்
பூதர்கள்
நிற்றி நீயென்று நிந்தனை
எண்ணில
சொற்ற லோடுந் துணையதில்
வெளாளியம்
பொற்றை நீங்கிப் புரம்புகுந்
தேனியான்.

9

464 தங்கண் மாநகர் சார்ந்தனன்
நீங்குழி
எங்கண் மாதும் எனைவந்து
கண்டிலன்
மங்கை யென்செய்வள்
மற்றவன் மாயையால்
துங்க மேன்மை துறந்தனள்
போயினாள்.

10

465 அந்த வேலை அரும்பெரும்

வேள்வியொன்
றெந்தை செய்துழி யான்சென்
றரற்குமுன்
தந்த பாகந் தடுத்தனன்
அவ்வழி
நந்தி சாபம் நவின்றனன்
போயினான்.

11

466 வேறு

எறுழ்படு தண்ணுமை இயம்பு
கையுடைச்
சிறுதொழில் லவன்மொழி
தீச்சொற் கஞ்சியே
முறைபடு வேள்வியை முற்றச்
செய்திலன்
குறையிடை நிறுவினன் குரவ
னாகியோன்.

12

467 நஞ்சமர் களன் அருள் நந்தி

கூறிய

வெஞ்சொலும் என்பெரு

விரத முந்தெரீஇ

அஞ்சினர் இன்றுகா றாரும்

வேள்வியை

நெஞ்சினும் உன்னலர்

நிகழ்த்தும் வேட்கையால்.

13

468 ஆனதொர் செயலுணர்ந்

தையம் ஏற்றிடும்

வானவன் தனக்கவி மாற்றும்

பான்மையான்

நானொரு வேள்வியை

நடாத்து கின்றனன்

ஏனைய தோர்பயன் யாதும்

வேண்டலன்.

14

469 அப்பெரு மகந்தனக் கமரர்

மாதவர்

எப்பரி சனரும்வந் தீண்டு

தொக்கனர்

ஒப்பருந் தவத்தினீர் உமக்கும்

இத்திறஞ்

செப்பினன் விடுத்தனன்

செயலி தென்னவே.

(9. இற்று - இதனை. 10. மாது

- இங்கு மகள்.

11. எந்தை - என் தந்தையான
பிரமன்.

12. எறுழ் - வலிமை.

தண்ணுமை - மத்தளம். எறுழ்

படு...

சிறுதொழிலவன் - நந்தியம்

பெருமான். குரவனாகியோன்

- பிரமன்.

14. ஐயம் ஏற்றிடும் வானவன்

- சிவன்.)

470 வேறு

தண்ணளி புரித தீசி தக்கன
துரையைக் கேளாப்
புண்ணியம் பயனின் றம்மா
பொருளினிற் பவமே
யென்னா
எண்ணினன் வினைக ளீட்டு
இழிதகன் இயற்கை போலாம்
அண்ணல்தன் செயலும்
என்னா அணியெயி நிலங்க
நக்கான்.

16

471 நக்கதோர் வேலை தன்னில்
நலத்தகும் ஊழிக் கான்மேன்
மிக்கெழும் வடவை என்ன
வெய்துயிர்த் துரப்பிச் சீறி
முக்கணன் அடியான் போலும்
முறுவலித் திகழ்ந்தாய் என்னத்

தக்கனீ துரைத்த லோடுந்
ததீசிமா முனிவன்
சொல்வான்.

17

472 மலரயன் முதலே யாக
வரம்பிலா உயிரை முன்னந்
தலையளித் துதவு தாதையாய்
அளித்து மாற்றி
உலகெலா மாகி ஒன்றாய்
உயிர்க்குயி ராகி மேலாய்
இலகிய பரனை நீத்தோ
யாகம்ஒன் றியற்ற நின்றாய்.

18

473 புங்கவர் எவர்க்கும் நல்கும்
புவிபுகழ் அறிகொள் வானும்
அங்கியின் முதலும் வேள்விக்
கதிபனும் அளிக்கின் றானுஞ்
சங்கரன் தானே வேதஞ்
சாற்றுமால் மகத்துக் காதி

இங்கொரு தேவுண்
டென்னின் எழுகென உரைத்தி 19
மாதோ.

474 மாலயன் முதலோர் யாரும்
வரம்பிலித் திருவை எய்த
மேலைநாள் அளித்தோன்
தானும் விமலனும் இனையர்க்
கெல்லாம்

மூலமுந் தனக்கு வேறொர்
முதலிலா தவனும் எங்கள்
ஆலமர் கடவுள் அன்றி
அமரரில் யாவர் அம்மா.

20

475 தேவதே வன்மா தேவன்
சிறப்புடை ஈசன் எங்கோன்
மூவரின் முதல்வன் ஏகன்
முடிவிற்கு முடிவாய்
நின்றோன்

ஆவியுள் ஆவி யானோன்
அந்தண னாதி என்றே
ஏவரை யிசைத்த அம்மா
எல்லையில் மறைக
ளெல்லாம்.

21

476 விதிமுறை லாகி உள்ளோர்
வியனுயிர்த் தொகையாம்
ஈசன்
பதியவன் பணிய தன்றே
பரித்தனர் இனையர் எல்லாம்
இதுவுமச் சுருதி வாய்மை
இவையெலாம் அயர்த்து
வாளா
மதிமயங் கினையால் பேரா
மாயையூ டமுந்து கின்றாய்.

22

477 அந்தணர்க் காதி ஈசன்

ஏனையோர்க் கரியே வேதா
இந்திரன் என்று வேதம்
இயம்பிய மறையோர் தங்கண்
முந்தையின் முதலை நீத்து
முறையகன் றொழுகல் பெற்ற
தந்தையை விலக்கி வேறு
தேடுவான் தன்மை யன்றே. 23

478 ஆதலின் எவர்க்கும் மேலாம்
ஆதியை இகழா நின்றல்
பேதைமை யன்றி யீதோர்
பெருமித மன்றால் ஆற்ற
நோதக உன்னி யாரே
நோற்பவாஃ அனையை நீயே
வேதம தொழுக்கம் நீத்திவ்
வேள்வியைப் புரிய நின்றாய். 24

479 விலக்கினை மறையின்
வாய்மை வேள்விசெய்

யினுமுற் றாது

கலக்குமேல் அமல னாணை
காண்டியால் அவனுக் கஞ்சா
வலத்தினர் யாவ ருண்டேல்
மாய்வரே மறையும் எம்முன்
இலைப்பொலி சூலம் ஏந்தும்
ஏகனென் றேத்திற் றன்றே.

(16. வினைகள் - பாவச்
செயல்கள். ஈட்டும் - செய்யும்.

17. ஊழிக்கால் -

ஊழிக்காற்று. வடவை -
வடவாமுகாக்கினி.

19. மகத்துக்கு ஆதி -
யாகத்தலைவன்.

20. விமலன் - மலமற்றவன்;

பரிசுத்தன். 21. ஏவரை -

எவரை.

22. அயர்த்து - மறந்து. வாளா

- வீணாக. பேரா - நீங்காத.

23. முந்தையின் முதலை -

முழுமுதற் கடவுளாகிய
சிவனை.)

25

480 ஆதியு முடிவும் இல்லா
அமலனுக் கவியை நல்கி
வேதக முறைவ ழாது
வேள்விஓம் புவது நாடாய்
தீதுநின் எண்ணம் என்னச்
சிவன்தனச் கருள்பா கத்தை
மாதவன் தனக்கு நல்கி
மாமகம் புரிவன் என்றான்.

26

481 அவ்வுரை கொடியோன் கூற
அருந்தவ முனிவன் கேளா
அவ்வமீது துரைத்தாய்
மேலாய் யாவரும் புகழ் நின்ற
செவ்வியர் தமையி ழித்துச்

சிறியரை உயர்ச்சி செய்தல்
உய்வகை அன்றா னும்மோ
ருயிர்க்கெலா முடிவீ
தென்றான்.

27

482 ஊறுசேர் தக்கன் சொல்வான்
உனதுருத் திரனை ஒப்பார்
ஆறின்மே லைந்த வான
உருத்திரர் அமர்வான் ஆசை
ஈறுசேர் தருமீ சானர்
இருந்தனர் அவர்க்கே முன்னர்
வீறுசேர் அவியை நல்கி
வேள்வியை முடிப்ப
னென்றான்.

28

483 என்னலும் முனிவன்
சொல்வான் ஈறுசெய் தகில
மெல்லாந்
தன்னிடை யொடுக்கி மீட்டுந்

தாதையாய் நல்கி யாரு
முன்னருந் திறத்தில் வைகும்
உருத்திர மூர்த்திக் கொப்போ
அன்னவன் வடிவும் பேரும்
அவனருள் அதனாற்
பெற்றோர்.

29

484 உருத்திர மூர்த்தி என்போன்
உயர்பரம் பொருளா யுள்ளே
நிருத்தம தியற்று கின்ற
நித்தனாம் அவன்தன்
பொற்றாள்
கருத்திடை நினைந்தோர்
அன்னான் காயமுந் திருப்பேர்
தானும்
பரிப்பரால் அனையர் எல்லை
பகர்ந்திடின உலப்பின்
றாமால்.

30

485 ஆதிதன் நாமம் பெற்றோர்
அவனியல் அடையார்
கொண்ட

ஏதமில் வடிவும் அற்றே
என்னினும் இறைவ ரென்றே
பூதல முழுதும் விண்ணும்
போற்றிட இருப்பர் இந்த
வேதனும் புகழு நீரான்
மெய்ந்நெறித் தலைமை
சார்வார்.

31

486 ஈசனை அளப்பில் காலம்
இதயமேல் உன்னி நோற்றே
ஆசக லுருவம் பெற்ற
அன்பினர் போல்வர்
இன்னோர்
வாசவன் முதலோர் போல
வரத்தகார் எந்தை பால்நீ

நேசமில் லாத தன்மை
நினைந்திலர் போலு
மென்றான்.

32

487 வேறு

என்ற காலை இருந்ததக்
கன்னிது
நன்று நாரணன் நான்முகன்
நிற்கா
றொன்று செய்யும் உருத்திர
னாதியாய்
நின்ற தென்கொல் நிகழ்த்துதி
யென்னவே.

33

488 விதிசி ரங்கள் வியன்முடி
வேய்ந்திடும்
பதிசி வன்தன் பதத்துணை
உட்கொடு
மதிசி றந்திட வாலிதின்

வைகிய

ததீசி யென்னுந் தவமுனி

சாற்றுவான்.

(26. நாடாய் -

கருதுகின்றிலை. 27. எவ்வம் -
குற்றம்.

28. ஆறின் மேல் ஐந்து ஆன
உருத்திரர் - ஏகாதச ருத்திரர்.

ஆசைஈறு - வடகிழக்குத்
திசை.

32. உருவம் பெற்ற - சாரூபம்

பெற்ற. 34. விதி சிரங்கள் -

பிரமர்களின் தலைகள். முடி - 34
தலைமலை.)

489 இருவர் தம்மொடும்

எண்ணிய தன்மையால்

ஒருவ னான உருத்திர

மூர்த்தியைப்
பெரியன் என்று பிடித்திலை
அன்னதுந்
தெரிய ஓதுவன் தேர்ந்தனை 35
கேட்டியால்.

490 ஆதி யந்தமி லாதளம்
மண்ணலுக்
கோது பேரும் உருவுமொர்
செய்கையும்
யாது மில்லையிவ் வாற்றினை
எண்ணிலா
வேதம் யாவும் விளம்புந்
துணிபினால்.

36

491 அன்ன தோர்பரத்
தண்ணல்தன் னாணையால்
முன்னை யாரிருள் மூடத்துண்
மூழ்கிய

மன்னு யிர்த்தொகை
வல்வினை நீக்குவான்
உன்னி யேதன்னு ளத்தருள்
செய்துமேல்.

37

492 உருவுஞ் செய்கையும் ஓங்கிய
பேருமுன்
அருளி னாற்கொண்ட
னைத்தையும் முன்புபோல்
தெரிய நல்கித் திசைமுக
னாதியாஞ்
சுரர்கள் யாரையுந்
தொன்முறை ஈந்துபின்.

38

493 ஏற்ற தொல்பணி யாவும்
இசைத்தவை
போற்று செய்கை புரிந்துபின்
யாவையும்
மாற்று கின்றது மற்றெமக்

காமெனச்

சாற்றி னான்அத் தகைமையுங்
கேட்டிநீ.

39

494 வேறு

அந்தம் ஆதியின் றாகியே
உயிரெலாம் அளிக்குந்
தந்தை யாகிய தனக்கன்றி
முழுதடுந் தகைமை
மைந்த ராகிய அமரரான்
முடிவுறா மையினால்
எந்தை தன்வயிற்
கொண்டனன் ஈறுசெய்
யியற்கை.

40

495 அன்று தேவர்கள் யாவரும்

எம்பிரான் அடியில்
சென்று தாழ்ந்தெமக் கிப்பணி
புரிந்தனை சிறியேம்

என்று தீருதும் இப்பரம்
என்றலும் எங்கோன்
ஒன்று கூறுதுங் கேண்மினோ 41
நீவிர்என் றுரைத்தான்.

496 ஆயுள் மற்றும்க் கெத்துணை
அத்துணை யளவு
நீயிர் இச்செயல் புரிமின்கள்
பரமெ நினைந்தீர்
தூய வித்தையால் நீறுள
தாக்கியே தொழுது
காய மேற்புனைந் தஞ்செழுத்
துன்னுதிர் கருத்தின்.

(37. தன்ஆணை - தனது
அருட் சத்தி. 40. ஈறுசெய்
இயற்கை -
சங்காரத் தொழில். 42. பரம் -
பாரம்; சுமை. தூய

வித்தையால் -

பரிசுத்தமான பஞ்சப்பிரம

மந்திரங்களால். உன்னுதிர் -

நினையுங்கள்.)

42

497 தன்மை யிங்கிவை புரிதிரேல்

இத்தொழில் தரிக்கும்

வன்மை யெய்துவீர்

அன்றிநங் கலைகணும்

மருங்கு

தொன்மை யுள்ளன காட்டினின்

றருளுமால் தொலைவில்

நன்மை எய்துவீர் என்றருள்

செய்தனன் நம்பன்.

43

498 அன்ன வர்க்கொடே

யெவ்வகைச் செய்கையும்

அளித்துப்

பின்னை யுள்ளதோர்

செய்கையும் புரியுமெம்
பெருமான்
முன்னை வேதங்கள்
அவன்தனை ஐந்தொழில்
முதல்வன்
என்னும் மற்றிது தேருதி
கேட்டியால் இன்னும்.

44

499 வேறு

உருத்திரன் என்னும் நாமம்
ஒப்பிலா அரற்கும் அன்னான்
தரத்தகு சிறார்கள் ஆனோர்
தங்கட்கும் அனையன் பாதங்
கருத்திடை உன்னிப்
போற்றுங் கணங்கட்கும்
அவன்றன் மேனி
பரித்திடு வோர்க்குஞ் செந்தீப்
பண்ணவன் தனக்கும் ஆமால்.

45

500 இன்னலங் கடலுட் பட்டோர்
யாரையும் எடுக்கும் நீரால்
உன்னரும் பரம மூர்த்தி
உருத்திரன் எனும்பேர்
பெற்றான்
அன்னவன் தரவந் தோர்க்கும்
அடியடைந் தோர்க்கும்
அன்னான்
தன்னுரு வெய்தி னோர்க்குஞ்
சார்ந்ததால் அவன்த னிப்பேர். 46

501 செந்தழ லென்ன நின்ற
தேவனுக் குருத்தி ரப்பேர்
வந்தது புகல்வன் கேட்டி
வானவன் யாரும் ஈண்டி
முந்தையில் அவுணர் தம்மை
முனிந்திட முயன்று செல்ல
அந்தமில் நிதியந் தன்னை

அவ்வழி ஒருங்கு பெற்றார். 47

502 பெற்றிடு நிதியம் எல்லாம்
பீடிலால் கனல்பால் வைத்துச்
செற்றலர் தம்மேற் சென்று
செருச்செய்து மீண்டு தேவர்
உற்றுழி அதுகொ டாமல்
ஓடலுந் தொடர்ந்து சூழ
மற்றவன் கலுழ்த லாலே
வந்தது மறையுங் கூறும். 48

503 ஓதுமா மறைகள் தம்மில்
உருத்திரன் எனும்பேர் நாட்டி
ஏதிலார் தம்மைச் சொற்ற
தீசன்மேற் சாரா வந்த
ஆதிநா யகனைச் சுட்டி
அறைந்ததும் பிறர்மாட் டேறா
மேதைசா லுணர்வின்
ஆன்றோர் விகற்பம்ஈ

துணர்வ ரன்றே.

504 ஓங்கிய சுருதி தன்னுள்
 உருத்திரன் எனுநா மத்தால்
 தீங்கன லோனை ஏனைத்
 திறத்தரை உரைத்த வாற்றை
 ஈங்கிவண் மொழியல்
 எங்கோற் கியம்பிய இடங்கள்
 நாடி
 ஆங்கவன் தலைமை காண்டி
 அறைகுவன் இன்னும்
 ஒன்றே.

(46. அன்னான் தன்உரு -
 சிவசாஸூபம். 48. கலுழ்தல் -
 அழுதல்.

49. மேதை - சிறந்த அளிவு.

50. மொழியல் - கூறாதே.
 காண்டி - காண்பாயாக.)

505 வேறு

முந்தை யோர்பகன்
முனிவர்கள் யாவரு முதலோ
டந்த மில்லதோர் பரம்இவர்
அவரென அறைந்து
தந்தமிற் சென்று வாதுசெய்
தறிவருந் தகவால்
நொந்து மற்றவர் பிரமனை
வினவுவான் நுவன்றாகீ. 51

506 மல்லல் மேருவின் முடிதனில்
மனோவதி வைகும்
அல்லி வான்கம லத்திடை
அண்ணலை அணுகி
எல்லை தீர்ந்திடு பரம்பொருள்
உணர்கிலேம் இவரென்
றொல்லை தன்னில்நீ
உரைத்தருள் செய்யென

உரைத்தார்.

52

507 உரைத்த வாசகங் கேட்டலும்
நான்முகத் தொருவன்
கருத்தில் இங்கிவை தெளர்தர
மறைமொழி காட்டி
விரித்து மென்னினுந்
தெளவுறார் மெய்மையால்
விரைவில்
தெரித்து மிங்கென
உன்னினன் அவர்மயல்
தீர்ப்பான்.

53

508 நாற்ற லைச்சிறு மாமகன்
தாதைதன் னலஞ்சேர்
தோற்ற முள்ளுற உன்னியே
விழபுனல் சொரிய
ஏற்றெ முந்துமீக் கரம்எடா
வுருத்திர னென்றே

சாற்றி மும்முறை நின்றனன் 54
தெள்தருந் தகவால்.

509 அங்கண் நான்முகன்
சூளினால் ஆதியம் பகவன்
சங்க ரன்னைக் காட்டியே
பொடிப்புமெய் தயங்க
வெங்க னற்படும் இழுதென
உருகிமீ மிசைசேர்
செங்கை மீட்டனன்
முனிவருக் கினையன
செப்பும்.

55

510 வம்மி னோவுமக் கோருமரை
மொழிகுவன் வானோர்
தம்மை எங்களை அளித்தனன்
மறைகளுந் தந்தான்
மெய்ம்மை யாவர்க்குஞ்
செய்ப்பணி உதவினன்

மேனாள்

மும்மை யாகிய செய்கைநம்
பாலென மொழிந்தான்.

56

511 அருளின் நீர்மையால்
ஐந்தொழில் புரிபவன் அநாதி
பரமன் நின்மலன் ஏதுவுக்
கேதுவாம் பகவன்
ஒருவாஃ பாலினும்
பிறந்திடான் அருவதாய்
உருவாய்
இருமை யாயுறை பூரண
னியாவார்க்கும் ஈசன்.

57

512 முற்று மாயினான் முடிவிற்கும்
முடிவிற்கும் முடிவாய்
உற்றுளான் என்றும் உள்ளவன்
அனைத்தையும் உடையோன்

மற்றென னாலுரைப்
பரியதோர் சீர்த்தியன்
மலர்த்தாள்
பற்றினோர்க் கன்றி
உணரவொண ணாததோர்
பழையோன்.

58

513 அன்ன தோர்சிவன் பரமென
மறையெலாம் அறையும்
இன்னு மாங்கவன்
நிலையினைக் கண்ணனும்
யானும்
உன்னி நாடியுங் காண்கிலம்
அவன்பதி ஒழிந்தோர்
மன்னு யிர்த்தொகை
யென்றனன் அன்னதொல்
மலரோன்.

59

514 அருள்பு ரிந்துபின் சிவனடி

கைதொழு தந்நாள்
மருள கன்றிடு பிதாமகன்
இருந்தனன் மற்றப்
பொருளின் நீர்மையைத்
தெரிந்துதம் புந்திமேற்
கொண்ட

இருளொ ழிந்தனர்
மகிழ்ந்தனர் முனிவரர்
இசைப்பார்.

(51. பரம் - பரம்பொருள். 55.

இழுது - நெய்.

மீமிசை - மிகமேலே;

தலைக்குமேல்.

58. மலர்த்தாள் பற்றியரா

அன்பினர். 60. மருள் -

மயக்கம்.

பிதாமகன் - பிரமதேவன்.)

515 தாதை யாய்எமை

அளித்தனை யாங்கள்உன்
தனயர்

ஆத லால்எமக் கித்திறம்
தேற்றினை அடிகேள்
ஈதலால் இன்று குரவனும்
ஆயினை என்றே

பாத தாமரை வணங்கினர்
முனிவரர் பலரும்.

61

516 அடிவ ணங்கினர்

தமைத்தெரிந் தின்றுதொட்
டமலன்

வடிவம் உன்னுதிர்
அருச்சனை புரிசுதிர்
வயங்கும்

பொடிய ணிந்துநல்
லஞ்செழுத் தியம்புதிர்

புரைசேர்

கொடிய வெம்பவம் அகலுதிர்
எனவிடை கொடுத்தான்.

62

517 ஆதலால் எங்க ளீசனே

பரம்பொருள் அல்லா
ஏதி லாரெலா உயிர்த்தொகை
யாகுமால் இதனைக்
காத லாலுரைத் தேன்அன்று
வாய்மையே காண்டி
வேத மேமுத லாகிய
கலையெலாம் விளம்பும்.

63

518 அன்றி முன்அயன் உன்றனக்
கரன்புகழ் அனைத்தும்
நன்று கேட்டிட உணர்த்தினன்
நீயது நாடி
நின்று மாதவம் புரிந்திது
பெற்றனை நினக்குப்

பொன்று காலம்வந்
தெய்தலின் மறந்தனை
போலாம்.

64

519 தந்தை யேமுதல் யாவரும்
முடிவுறுந் தகவால்
வந்து நின்னவை இருந்தனர்
மாயையால் மருண்டாய்
உய்ந்திடு டும்படி
நினைத்தியேல் அரற்கவி
உதவி
இந்த மாமகம் புரிந்திடு
வாயென இசைத்தான்.

(62. பொடி - விபூதி.

அஞ்செழுத்து - பஞ்சாட்சரம்.

63. ஏதிலார் - அயலார்.

65. நின் அவை - உனது
சபை.)

65

13. ததீசி யுத்தரப் படலம் (520 - 907)

520 இந்த வண்ணமத் ததீசிமா
முனிவரன் இயம்பக்
கந்த மாமலர்க் கடவுள்சேய்
நகைசெய்து கானிற்
சிந்து மென்பொடு
சிரத்தொகை அணியுமோ
தேவர்
வெந்த சாம்பரும் பூசுமோ
பரனெனும் மேலோன்.

1

521 கழிந்த தீயுடல் ஏந்தியே
திரியுமோ கானில்
இழிந்த கேசமுந் தரிக்குமோ

ஏனத்தின் எயிறு
மொழிந்த கூருமத் தோடுமேற்
கொள்ளுமோ உலகம்
அழிந்தி டும்படி உயிர்களை 2
முடிக்குமோ அமலன்.

522 புலியின் ஈருரி உடுக்குமோ
தந்தியின் புன்றோல்
வலிய தன்புயம் போக்குமோ
செந்தழல் மழுமான்
இலைகொள் முத்தலை
வேற்படை ஏந்துமோ எங்கும்
பலியு மேற்குமோ நிருத்தமுஞ்
செய்யுமோ பகவன். 3

523 மிக்க சாரதர் படையெனத்
திரியுமோ விடமே
கக்கும் வெம்பணி பூணுமோ

வெண்டலை கலமாச்
செக்கர் மாமுடி தரிக்குமோ
அம்பரந் திசையா
நக்க னாகுமோ வேற்றுருக் 4
கொள்ளுமோ நாதன்.

524 விடையும் ஏறுமோ ஆலமுங்
கொள்ளுமோ வீந்தோர்
சுடலை தன்னினும் ஆடுமோ
ஒருத்தியைச் சுமந்தோர்
மடம கட்கிடங் கொடுக்குமோ
மகவையும் பெறுமோ
கடிய தோர்குணம்
படைக்குமோ பரமெனுங்
கடவுள். 5

525 ஆதலால் உங்கள் ஈசனோர்
குணமில்ன் அவனுக்

கீத லின்றியாம் புரிகின்ற
மகத்தவி எனலும்
நாதனைக்கொலோ
பழிக்குவன் இவனென
நகையாக்
கோதின் மாதவ முனிவரன்
அழலெனக் கொதித்தான்.

6

526 தீர்த்தன் உண்மையை
உணர்கிலன் இவனொடு
சிறிதும்
வாஃத்தை கூறுதல் தகாதுமால்
அயன்முதல் வானோர்
ஆர்த்தசங் கத்தில் இகழ்ந்தவற்
கெதிர்மொழி யறைய
ஈர்த்த தென்னுளம்
உணர்த்துவன் சிலவென
இசைந்தான்.

7

527 இந்த வாறிசைந் தெம்பெரு
மான்றனக் கிவண்நீ
நிந்தை போற்சில கூறினை
நிமலனுக் கவைதாம்
வந்த வண்ணமோர் சிறுவதும்
உணர்ந்திலை மருண்டாய்
புந்தி யில்லதோர் கயவநீ
கேளெனப் புகல்வான்.

8

528 நிலவு கின்றதன் னருளுருக்
கொண்டிடு நிமலன்
தலைமை பெற்றிடு புங்கவர்
தம்மைமுன் தந்தே
உலகம் யாவையும்
அளித்தருள் செய்திட உதவி
அலகி லாவுயிர் யாவையும்
அயன்கண்நின் றளிப்பான்.

9

529 மாய வன்கண் நின்
றவையெலாம் போற்றிமற்
றவைக்குத்
தூய துப்புர வருத்தியே
மேல்வினை தொலைச்சி
ஆய வற்றிலோர் பற்பல வீடுற
அருளி
மேய ஆருயிர் உலகெலாம்
பின்னரே வீட்டும்.

10

530 அன்ன வேலையில்
அவையெலாம் அழித்தபின்
னளிப்போர்
என்ன நின்றவர் தன்மையும்
ஒடுக்குறும் இதற்பின்
முன்ன ருள்ளதோர் ஏகமாய்
உறையும்எம் மூர்த்தி
பின்னும் இம்முறை புரிந்திடும்

என்றும்இப் பெற்றி.

(1. கந்தமாமலர் - சிறந்த
தாமரைமலர். 2. கேசம் -
மயிர்;

இது பிரம்மவிஷ்ணுக்களின்
சிகை. ஏனத்தின் எயிறு -
பன்றிக்கொம்பு.

கூருமம் - ஆமை. 3. தந்தி -
யானை. பலி - பிச்சை.

பகவன் - சகல குணங்களும்
உடையவன்; சிவன்.

4. வெண்டலை -
தசைநீங்கியதலை. அம்பரம் -
ஆடை. நக்கன் - நிருவாணி.

6. ஈதல்இன்று -
கொடுப்பதில்லை.

7. தீர்த்தன் - பரிசுத்தன்;
சிவபெருமான். சங்கம் - சபை.

8. நிந்தைபோல் -
பழிப்பினையுடையவைபோல்.
சிறுவதும் - சிறிதும். கயவ -
கீழ்மகனே! 9. மேல் வினை -
ஆகாமியவினை.
10. துப்புரவு - போகம்.)

11

531 பரமன் இவ்வகை
அடுந்தொறும் அடுந்தொறும்
பலவாம்
பிரம னாதியோர் என்பினைத்
தரிக்குமப் பெரியோர்
சிரமெலாந் தொடுத்த
தணியலா அணிந்திடுஞ்
சிகைதன்
உரமு லாவுமுந் நூலென
வேயணிந் துறையும்.

12

532 அல்ல தங்கவர் தங்களை
முத்தலை அயிலால்
மெல்ல வேயெடுத் தேந்திடும்
அவர்தமை விழியால்
தொல்லை நாளின் நீறாக்கியும்
புனைந்திடுந் தூயோன்
மல்லல் மாதவம் அனையவர்
இயற்றிய வகையால்.

13

533 ஆத லால்தனை வியப்பதற்
கன்றவை அணிதல்
ஈத லாதொரு திறமுள
தியாவரும் எவர்க்கும்
நாத னேயிவன் என்றுதன்
பாங்கரே நண்ணித்
தீதெ லாமொரீஇ முத்திபெற்
றுய்ந்திடுஞ் செயலே.

14

534 என்பு நீறொடு கழியுடல்
சிகைமுடி எனைத்தும்
முன்ப ணிந்திடும் இயல்பினை
முழுதுயிர்த் தொகைக்கும்
அன்பு செய்திடுஞ் செயலிது
வாமென அறிநீ
பின்பு முள்ளதுங் கேண்மதி
அகந்தையாற் பெரியோய்.

15

535 விண்ணு ளோர்க்கெலாம்
அல்லலே வைகலும்
விளைத்து
நண்ணும் ஆடக் கண்ணினன்
முன்னமோர் நாளில்
மண்ண கந்தனை வெளவியே
வயிற்றிடை வைத்துத்
துண்ணெ னப்பிலம் புக்கனன்
உயிரெலாந் துளங்க.

16

536 கண்டு வானவர் யாவரும்
அஞ்சினர் கரிய
கொண்டல்நன் மேனியம்
பண்ணவன் கோகன தத்தோன்
துண்ட மாகிய விடத்திலோர்
ஏனமாய்த் தோன்றி
அண்ட மீதுபோய் வடவரை
எனவளர்ந் தார்த்தான்.

17

537 ஓரி மைக்குமுன் பாதலந்
தன்னில்மால் உற்றுக்
கூரெ யிற்றினாற்
பாய்ந்துபொற் கண்ணனைக்
கொன்று
பாரி னைக்கொடு மீண்டுமுன்
போலவே பதித்து
வீர முற்றனன் தன்னையே
மதித்தனன் மிகவும்.

538 மாலும் அப்பகல்

அகந்தையாய் உணர்வின்றி
மருப்பால்

ஞாலம் யாவையும் அழிதர
இடந்தவை நனிசூழ்
வேலை தன்னையும்
உடைத்தனன் அன்னதோர்
வேலை

ஆல மார்களத் தண்ணல்கண்
டெய்தினான் அங்கண்.

(12. உரம் - மார்பு. முந்நூல் -
பூணூல். 13. அயில் - சூலம்.
நீறாக்கி - விபூதி ஆககி.

15. கழியுடல் - வெண்டலை.
முடி - தலைகள்.

16. ஆடகக் கண்ணினன் -

இரணியாட்சன்.

17. கொண்டல்நன் மேனியம்

பண்ணவன் - திருமால்.

கோகனதத்தோன்

துண்டமாகிய இடத்தில் -

பிரமனுடைய

நாசியினிடத்தில்.

துண்டம் - நாசி. ஏனம் -

(வெளடலைப்) பன்றி.

வடவரை - மேருமலை.

18. பொற்கண்ணன் -

இரணியாட்சன். 19. மருப்பால்

- கொம்பினால்.

இடந்து - கிளரி. வேலை -

கடல்.)

19

539 கண்டு கண்ணுதல் அவன்மருப்

பொன்றினைக் கரத்தால்

கொண்டு வல்லையிற்
பறித்தலும் உணர்வுமுன் முறுக
விண்டு மற்றதும் பறிப்பன்இங்
கிவனென வெருவிப்
பண்டு போலநின் நேத்தலும் 20
போயினன் பரமன்.

540 அன்று கொண்டதோர்
மருப்பினைச் சின்னமா
அணிந்தான்
இன்றும் அங்கவன்
மார்பிடைப் பிறையென
இலங்கும்
ஓன்று மற்றிது கேட்டனை
நின்றதும் உரைப்பாம்
நன்று தேர்ந்துணர் மறைகளும்
இத்திறம் நவிலும்.

541 அடலின் மேதகு தேவரும்
அவுணரும் அந்நாட்
கடல்க டைந்திடும்
எல்லையின் மந்தரங் கவிழ
நெடிய மாலது நிறுவியே
பொருக்கென நீத்தந்
தடவி உள்ளணைந்
தாமையாய் வெரிநிடைத்
தரித்தான்.

22

542 தரித்த வேலைஅவ்
வேலையை மதித்திடத்
தன்கண்
அருத்தி மிக்குறும்
அமிர்தினைத் தருதலும்
அதனைத்
தெரித்து மற்றிது நமதென
நமதெனச் செப்பி

மருத்தின் நம்மையால்
அமரரும் அவுணரும்
மலைந்தார்.

23

543 மலைந்த போரினை நீக்கலன்
மாயன்இவ் வரையை
அலைந்த வேலையின்
நிறுவியே வெரிநிடை ஆற்றி
உலைந்தி டாவகை காத்துமா
லெனப்பெரி துன்னக்
கலந்த தால் அவன்
உளத்தினில் அகந்தையங்
கடலே.

24

544 அகந்தை எய்தியே யாவையுந்
தேற்றலான் அலைபோய்த்
திகந்த முற்றிட வேலைகள்
உழுக்கினன் திரியச்

சகந்த னக்கழி வெய்தலும்
தனதருட் டன்மை
இகந்த னன்கொலாம்
கண்ணென் றுன்னினன்
எங்கோன்.

25

545 அற்றை நாளவண் வல்லையில்
ஏகியே அரிதன்
முற்ற லாமையின் உருவினை
நோக்கியே முனிந்து
கற்றை வார்சடைக் கண்ணுதல்
யாப்புறக் கரத்தாற்
பற்றி யாங்கவன் அகந்தையும்
வன்மையும் பறித்தான்.

26

546 நினைந்து தொல்லுருக்
கொண்டனன் புகழ்தலும்
நிலவைப்
புனைந்த செஞ்சடை நின்மலன்

அவுணரைப் போக்கி
இனைந்த தேவருக் கமிர்தினை
ஈகென ஏக
வனைந்த மேனிமான்
மாயைமால் அவுணரை
மாய்த்தான்.

27

547 மாய்த்து வானவர்க் கமுதினை
நல்கினன் வையங்
காத்த கண்ணென்
றுரைப்பரால் அவனுறு கமடம்
மீத்த யங்கிய காப்பினை
வாங்கியே விமலன்
சாத்தி னான்முனம் அணிந்திடு
மருப்புடன் சார.

(22. வெரித் - முதுகு. 23.

மருத்து - அமிர்தம்.

24. அகந்தையங் கடல் -

அகங்காரமாகிய கடல்.

25. திகந்தம் - திக்கின் முடிவு.

இகந்தனன் - இகழ்ந்தனன்.

26. முற்றல் ஆமை - முதிய
ஆமை.

28. கமடம் மீத் தங்கிய காப்பு
- ஆமை ஓடு.)

28

548 வாரி சூழ்புவி அகழ்தரு

கேழலின் மருப்பும்

மூரி யாமையின் ஓடுமேற்

கொண்டது மொழிந்தாம்

தாரு காவனத் தெம்பிரான்

பலிக்குறு தகவுஞ்

சேர வேயவண் நிகழ்ந்தவுங்

கூறுதுந் தெளர்நீ.

29

549 வேறு

முன்பு தாருக வனத்தின்

முனிவரர் யாரும் ஈசற்
கன்பி லராகி வேள்வி
அளப்பில புரிந்து தாமே
இன்புறு முத்தி தன்னை
எய்துவான் உன்னி அங்கம்
துன்புற வாளா நோற்றுத்
துணிவினால் ஒழுக லுற்றார்.

30

550 ஒழுகிய வேலை தன்னில்
உயிர்க்குயி ராகி உற்றோன்
பழுதினை அகற்றித் தன்னோர்
பாங்கரில் உமையாள் மேவ
விழுமிய கயிலை நாப்பண்
வீற்றிருந் தருள்வோன்
அங்கண்
இமுதையர் புரியும் நீர்மை
யாவையும் உணர்ந்தான்
அன்றே.

31

551 முன்னவன் இதனை நாடி
முழுதுணர் முகுந்தன் தன்னை
உன்னினன் அன்ன பான்மை
ஒய்யென உணர்ந்து மாலோன்
என்னையும் முதல்வன்
தன்பால் எய்துவான்
பணித்தான் என்னாப்
பன்னப அமளி நீத்துப்
பணியினாற் கயிலை உற்றான்.

32

552 உற்றனன் நகர்முன் எய்தி
உணர்த்திய நந்தி உய்ப்பப்
பற்றலர் புரமுன் றட்ட பரனடி
பணிந்து முன்போய்
நிற்றலுங் குறிப்பால் அங்கண்
நினைத்தன உணர்த்தி மாயன்
பொற்றடஞ் செங்கை பற்றிப்
புனிதன்ஆண் டெழுந்து

553 கயிலையங் கிரியை நீங்கிக்
கண்ணனை நோக்கித்
தொன்னாள்
இயலுறு நினது பெண்மை
எய்துதி இவண்நீ யென்னப்
புயலுறழ் மேனி மாயோன்
பொருக்கென அளப்பில் காமர்
மயலுறு பான்மை அங்கோர்
மடந்தையாய் மருங்கு
வந்தான்.

554 வந்திடு கின்ற காலை
மாயைசேர் பொருண்மை
முற்றுந்
1 தந்திடும் உமையுங் காணில்
தளர்ந்து வீழ்பான்மை தானும்
அந்தமில் யாணர் மேல்கொண்

டாயிடைப் பெயர்ந்தான்
முக்கண்

எந்தைதன் வடிவின் நீர்மை
யார்விரித் துரைக்கற் பாலார்.

35

555 முன்பன துருவை எல்லாம்
முகனுறு விழியால் மாந்தித்
முன்புறு மால்மீக் கொள்ளத்
துண்ணென அரியுஞ்
சோர்ந்தும்

அன்புடை அருளால் வந்தான்
மற்றவன் தனக்கு மாலோன்
என்பதோர் பெயரும்
அஞ்ஞான றெய்திய போலும்
அன்றே.

(29. கேழல் - பன்றி. மூரி -
பெரிய. 30. வாளா - வீணாக.
31. அங்கண் - இங்குத்

தாருகாவனம். இமுதையர் -
அறிவிலிகள்.

32. முதல்வன் - இறைவன்;
சிவன். பன்னக அமளி -
சேஷசயனம்.

32. பற்றலர் - பகைவர் ;

திரிபுரர். 35. யாணர் - அழகு. 36

36. முன்பன் - முதல்வன்.)

556 நராரியின் உரிவை நீத்து
நக்கனே யாகி முக்கட்
பராபரன் சூலத் தோடு
பலிக்கலன் அங்கை கொண்டு
முராரிதன் பாங்கர் செல்ல
முனிவருக் கிருக்கை யாகத்
தராதல மதிக்க நின்ற தாருகா
வனத்திற் புக்கான். 37

557 புக்கனன் மாலை நோக்கிப்

போந்துநீ நமைஎண் ணாது
தொக்குறு முனிவர் வைகுஞ்
சூழல்கள் தோறும் நண்ணி
மிக்கமால் பூட்டி அன்னோர்
விரதங்கள் மாற்றி நந்தம்
பக்கநீ வருதி என்னப்
பகர்ந்தனன் விடுத்துச்
சென்றான்.

38

558 விடுத்தலும் முராரி ஏகி
வேள்வியுந் தவமுந் தாமே
கொடுத்திடு முத்தி யென்னுங்
கொள்கைசேர் முனிவர் யாரும்
அடுத்திடும் அவைக்கண்
எய்தி அளவையில் அநங்கர்
வல்லே
தொடுத்திடு சரங்க ளேபோல்
துணைவிழி பரப்பி நின்றான்.

39

559 கண்டனர் முனிவர் அம்மா
கதுமெனக் காம வேட்கை
கொண்டனர் விரத நோன்மை
குலைந்தனர் மகத்தின் செய்கை
விண்டனர் மதனீர் பாய
மெலிந்தனர் வெதும்பி வேழம்
உண்டிடு கனியாம் என்ன
உணர்வுபோய் உருகா
நின்றார்.

40

560 ஆலமார் கண்டத் தெந்தை
அருளினால் மாயோன்
கொண்ட
கோலமார் வடிவ மெல்லாங்
குறிப்புடன் நோக்கி நோக்கிச்
சீலமாம் அனைத்தும் வீட்டிச்
செழுஞ்சுடர் மலர்ச்சி கண்ட

ஓலமார் விட்டி லென்ன
ஓல்லென வந்து சூழ்ந்தார்.

41

561 பார்தொலோ விசம்பு
தொல்லோ பங்கயன் பதியோ
தாமன்
ஊர்தொலோ முகுந்தன்
வைதும் உலகமோ உறையுள்
அன்றேல்
நீர்தொலோ அமரர்க் தாக
நிருதரைத் தொலைத்தீர்
உன்மை
ஆர்தொலோ உணரு கிற்பார்
அடியருக் கருளு மென்றார்.

42

562 என்றிவை பலவும் பன்னி
இடருழந் தெரியிற் பட்ட
மென்றளிர் அலங்க லென்ன
வெதும்பியே விரகத் தீயால்

பொன்றினர் போன்று நின்றார்
பொருவரு முனிவர்
பொன்னார்
கொன்றையஞ் சடையோன்
செய்த செயலினைக் கூறல்
உற்றேன்.

43

563 கண்ணனை விடுத்தத் தானோர்
கலனொடு சூலம் ஏந்தி
எண்ணரும் முனிவர் வைகும்
இருக்கையின் மறுகு சென்று
பண்ணிசை மறைகள் பாடி
ஐயமேற் படர்வார் போன்றான்
உண்ணிகழ் உணர்வாய்
என்றும் உயிரினுக் குயிராய்
நின்றான்.

(37. நராரி - நரசிங்கம்.

உரிவை - தோல்.

நக்கன் - நிருவாணி; சிவன்.

முராரி - திருமால்.

38. மால் பூட்டி - மோகத்தை
உண்டாக்கி.

39. அளவைஇல் அநங்கர் -
அளவற்ற மன்மதர்கள்.

40. விண்டனர் - விடுத்தனர்.

மதநீர் - காமநீர். வேழம்

உண்டிடு கனி -

வேழம் என்னும் நோய் பிடித்த
விளாங்கனி;

வேழம் என்னும் நோய்பிடித்த
விளாங்கனி உள்ளீடின்றி

இருக்கும்;

இதனைத்தான் 'யானையுண்ட
விளாம்பழம்' என்பது.

41. ஓலம் - இரதல். விட்டில் -
விட்டிற் பறவை; இது

உருவைக் கண்டு

அழியும் தன்மையது.

43. பன்னி - சொல்லி. 44.

கலன் - பிட்சாபாத்திரம். மறுகு

- வீதி.

பண்ணிசை மறைகள் -

பண்ணோசையோடு

உள்ளாளக்கீதம்.)

44

564 பாட்டியல் இசையை அங்கண்

முனிவர்தம் பன்னி மார்கள்

கேட்டலும் எவர்கொல் அம்மா

கிடைத்தனர் அவரைக்

காண்பான்

வேட்டன விழிகள் இன்னே

விரைவினில் சேறும் என்னா

ஈட்டமொ டெழுந்து வீதி

எய்தியங் கிறைவற் கண்டார்.

45

565 கண்ணுறு மாதர் யாருங்
காமன்ஐங் கணையின் மூழகி
உண்ணிகழ் உணர்வு மாழ்க
உயிர்பதை பதைத்துச் சோர
அண்ணல்தன் காத லென்னும்
ஆழ்திரைப் பட்டார் அன்னார்
பண்ணிய செய்கை தன்னில்
சிறிதியான் பகர்தல் உற்றேன். 46

566 வேறு
காய மேல்அணி கண்டிலம்
இத்தவர்
தூய பாடலைத் துண்ணெனக்
கேட்டலும்
மேய காமத்தின் 1வீழ்ந்தனம்
ஆகையால்
மாய மேஇவ் வடிவம்என்
பார்சிலர்.

(பா-ம் 1 - வீழ்ந்தன
வாகையால்.)

47

567 ஐயர் செய்கை அறிந்தனம்
இவ்விடைப்
பைய வந்து பலிதனைக்
கேட்பது
மெய்ய தன்றிது மெல்லிய லார்
தமை
மையல் செய்திட வந்ததென்
பார்சிலர்.

48

568 நன்று நன்றிந்த நற்றவர்க்
காந்துகில்
ஒன்று நல்கி உணவளித்
கோவிலா
மன்ற லின்புற மங்கையர்
ஏவரும்
இன்று கொள்ளன் நிரங்குகின்

றார்சிலர்.

49

569 மாறி லாஇவ் வனத்திடை

வந்தனன்

வேறொரு ரூரிடை மேவிலன்

போலுமால்

தேறில் யாமுனஞ் செய்திடு

செய்தவப்

பேறி தாமெனப் பேசுகின்

றார்சிலர்.

50

570 ஈண்டு வந்த இருந்தவன்

யாரையும்

வேண்ட லன்இது மெய்மை

அவன்பதம்

பூண்டு காதலிற் போற்றுநர்

போலமெய்

தீண்டு தும்மெனச் செப்புகின்

றார்சிலர்.

51

571 பூணி லங்கிய பொற்றொடி
சங்கினம்
மாணு றுந்துகில் மற்றிவை
சோர்தலுங்
காணு கின்றனர் கைநெரித்
தஞ்சியே
நாணி வீதி நடுவிருந்
தார்சிலாடி.

52

572 ஏமம் பாயமெய் எங்கணுங்
காமவேள்
தூமம் பாயவை சூழ்ந்துயிர்
வாட்டிட
வாமம் பாய்புனல்
போல்மயிர்க் கால்தொறுங்
காமம் பாயக்க லுகின்
றார்சிலர்.

(47. காமமேல் -

உடலின்மேல்.

49. துகில் - ஆடை. ஏவரும் -

எவரும்.

51. பதம் - பாதம். மெய் -

உடல். 53. ஏமம் - கலக்கம்.

தூம் அம்பு - விடும் அம்புகள்.

வாமம் - மலை. புனல் -

பால்நீர்.)

53

573 பாசம் நீங்கிப் பரபதம் ஈதென

ஆசை யோடுகண் டன்புசெய்

வாரென

வாசம் நீங்கி வளையுகுத்

தையர்தங்

கோசம் நோக்கினர் சும்பிடு

வாஃசிலர்.

54

574 இளையி னோடுறும்

எந்தைதன் வேட்கையால்
களையி னோடு கதுமெனச்
சென்றுபால்
அளையி னோடுறும் ஓதனம்
அங்கைவீழ்
வளையி னோடு வழங்குகின்
றார்சிலர்.

55

575 பாவை மார்முன் பலிக்குறுந்
தன்மையால்
நீவி இன்றிந் நெற்றியங்
கண்ணுதல்
மேவும் நந்துகில் வீழ்கினும்
வீழுக
ஏவ மோளமக் கென்றுரைப்
பார்சிலர்.

56

576 போய நாணம் புகுந்தது

மால்உளந்
தீயு மால்நிறை சிந்திய
தாருயிர்
வீயும் மெய்யும் விளிந்திடும்
எம்முயிர்
ஈயும் எங்களுக் கென்றுரைப் 57
பார்சிலர்.

577 தண்டு லங்கொல் தவத்தர்
இரப்பெனக்
கொண்டு சென்று குறுகினர்
காமமாம்
மண்டு தீச்சுட வண்பொடி
ஆதலும்
அண்டர் நாயகன் போலணிந்
தார்சிலர்.

58

578 வடிவி னால்எமை மாலுறுத்

தாளுமென்
றடியில் வீழினும் ஆரருள்
செய்கிலர்
கடிது போவது போலுங்
கருத்திவர்க்
கிடுகி லீர்ஐயம் என்றுரைப்
பார்சிலர்.

59

579 ஆர மற்றனர் ஆரமும்
வீழ்மெய்
ஈர மற்றனர் ஈரம் அதன்படை
தீர மற்றனர் தீரவு மேகலா
பாரம் அற்றனர் பாரமற்
றார்சிலர்.

60

580 சூலம் உண்டு சுடர்விழி
மேல்நிமிர்
பாலம் உண்டு படர்சடை

யுண்டுசெங்

கோலமுண்டு குறைமதி

உண்டிவர்

ஆல முண்டவர் ஆகுமென்
பார்சிலர்.

61

581 எந்தை யார்தம் இருங்குறி

யின்கணை

சிந்து கின்ற திவலையொன்

றல்லவோ

உந்தி மேல்வந் துலகனைத்

துந்தரும்

அந்த நான்முகன் ஆனதென்

பார்சிலர்.

(54. வாசம் நீங்கி - ஆடை

இழந்து. வளை - வளையல்.

கோசம் - ஆண்குறி.

55. இளை - இளமை. அளை -

தயிர். ஓதனம் - சோறு.

56. நீவி - ஆடை. ஏவமோ -
குற்றமோ.

58. தண்டுலம் - அரிசி.

59. கடிது விரைந்து ஐயம்
இடுகிலீர் - பிச்சையிடாதீர்கள்.

62. இரும்புகுறி - பெருமை
பொருந்திய ஆண்குறி.

திவலை - துளி.)

62

582 சங்கும் ஆழியுந் தாங்குதல்

இன்றியே

பொங்கு காமரம் பொன்னந்

துகிலொரீஇத்

துங்க மாதவர் துண்ணென

மால்கொள

அங்கண் மேவும்

அரியையொத் தார்சிலர்.

63

583 கட்டு செஞ்சடைக் கண்ணியின்
உள்ளகப்
பட்ட மாள்ளனப் பார்த்தகண்
வாங்கலர்
சட்டு வந்தனில் தாங்கிய
ஓதனம்
இட்டு வெள்ளிடை ஏமரு
வார்சிலர்.

64

584 கிளியின் மேற்செலுங்
கேழ்கிளர் ஓதிமம்
களிம யக்குறு காளகண்
டத்திறை
வெளியின் மேனியும்
மெய்ப்படு கோலமுந்
தெள்கி லாது தெருமரு
வார்சிலர்.

65

585 அளியின் அட்ட

அடிசில்கொண் டாயிடைக்

களிம மயக்கங் கருத்துற

ஏகியே

ஒளையி னுக்கோ ளியாகி

உள்ளாருரு

வெளையி னுக்கு விரைந்தளிப்

பார்சிலர்.

66

586 அண்ணல் மேனிகண்

டார்வமுற் றாடைபோய்ப்

பெண்ணின் நீர்மைப்

பெருங்குறி மூடியும்

கண்ணை மூடியும் வைக்கடங்

காமையால்

விண்ணை மூடினர்

போல்வெளடி கினார்சிலர்.

67

587 விருந்த ராயிவண் மேவினிர்

விண்ணவர்
மருந்து போல்வதொர்
வண்பதம் உண்டவை
அருந்தி யேநல் லருள்புரிந்
தோரிறை
இருந்து போமென் றிசைத்திடு 68
வார்சிலர்.

588 கையி லேந்து கலனொடு
சூலமும்
வையும் நம்மனை வந்திடும்
பாலொடு
நெய்யும் உண்டியும் நின்றலும்
உண்டியாம்
உய்ய நீரிங் குறையுமென்
பார்சிலர்.

69

589 பார்க்குமா தர்க்கும் பல்குழு

ஆடவர்

ஆர்க்கும் மையல் அளிக்கும்

வடிவுளீர்

சீர்க்கும் ஓடொன்று

செங்கைகொண் டெங்கணும்

ஏற்கு மோவிதென் என்றுரைப்

பார்சிலர்.

70

590 இன்றுமைக் கண்டி யாங்களும்

ஆடைபோய்

ஒன்று காதலுற் றோய்ந்தனம்

இங்கிது

நன்று கூடுதிர் நங்களை நீரென

நின்று கூறி நெடிதுயிர்த்

தார்சிலர்.

(63. சங்கு - பாஞ்ச சன்னியம்;

வளையல். ஆழி - சக்கரம்;

மோதிரம்.

பொன்னம் துகில் - பீதாம்பரம்;
அழகிய ஆடை. 64.

செஞ்சடைக் கண்ணி -
செஞ்சடையாகிய வலை.
சட்டுவம் - அகப்பை.

65. கிளியின் மேற்செலும்
கேழ்கிளர்ஓ திமற் -
திலோத்தமையாகிய
கிளியின்மேல்

ஆசைகொண்டு தொடர்ந்து
சென்ற அழகு பொருந்திய
பிரமதேவனாகிய அன்னம்.

67. பெண்ணின் நீர்மைப்
பெருங்குறி -
பெண்தன்மைக்குரிய
பெண்குறி.

68. மருந்து - தேவாமிர்தம்.
பதம் - சோறு. 69. கலன் -

591 நந்தும் இவ்வனம் நண்ணிய
மாதவர்
இந்த வேலையில் ஏகலர்
யாவதுஞ்
சிந்தை கொள்ளலிர்
சேக்கையுண் டோரிறை
வந்து போமென வாய்மலர்ந்
தார்சிலர்.

592 எம்மை ஆரிட மாதரென்
றெண்ணியோ
வெம்மை பேசினும் மேவுகி
லீர்பவம்
உம்மை மேவுங்
கொலோஓழிந் தார்கள்போல்
அம்ம வந்தெமை ஆளுமென்
பார்சிலர்.

593 ஆடை தாரும் அதன்றெனில்
கொண்டதோர்
வேடை தீரும் விளம்பு
கிலீரெனில்
கூட வாருங் குறிப்புமக்
கென்னெனப்
பாடு சோடீந்து பகர்ந்திடு
வார்சிலர்.

74

594 ஒல்லு கின்ற துமக்கிவ்
வடிவினால்
செல்லு கின்ற தெரிவையர்
யாரையுங்
கொல்லு கின்றது வோபலி
கொள்வதோ
சொல்லு மென்று தொடர்ந்திடு
வார்சிலர்.

75

595 போற்றி இங்கெமைப்
புல்லும்என் றாலுமால்
ஆற்றி இன்பத் தணைகிலிர்
யாவருஞ்
சாற்று கின்றனர் சங்கரர்
என்றுமை
ஏற்று தோவதற் கென்றுரைப்
பார்சிலர்.

76

596 அணங்கின் நல்லவர்
அண்ணல்தன் கோசமேல்
நுணங்கு மாலொடு நோக்கி
அதற்குமுன்
வணங்கு மாறென மற்றவர்
நாணுபு
கணங்க ளோடு கவிழ்ந்துசென்
றார்சிலர்.

77

597 வேறு

இன்னவர் பலருஞ் சூழா
ஈண்டுபு கலையுஞ் சங்குந்
துன்னிய கலனும் நாணுந்
துறப்பருங் கற்புஞ் சிந்தி
மன்னுயிர் ஒன்றுந் தாங்கி
மால்கொடு தொடர எங்கோன்
பொன்னடிக் கமலஞ் சேப்பப் 78
புனிதமா மறுகிற் போனான்.

598 சில்லிடை வீணை நாதஞ்
செய்திடும் அத்தே அன்றிச்
சில்லிடை மறைகள் பாடுஞ்
சில்லிடைச் சிவநூல் ஒதுஞ்
சில்லிடைத் தன்மெய் காட்டுஞ்
சில்லிடை ஐயங் கேட்குஞ்
சில்லிடை அன்பர் போல்தன்
சீர்த்தியைப் புகழ்ந்து செல்லும்.

(72. இந்த வேலையில் -
இப்பொழுது. ஏகலர் - வாரார்.
சேக்கை - படுக்கை.

74. வேடை - விரகதாபம்.
குறிப்பு - கருத்து.

76. சங்கரன் - இன்பத்தைச்
செய்பவன்.

79

79. சிவநூல் - சிவாகமம்.)

599 தேமலர்க் கமலை அன்ன
தெரிவையர் தொழுங்கால்
ஈசன்
மாமலர்த் தாள்மேல் இட்ட
மலர்களும் அன்னார் சிந்துந்
தூமலர்த் தொடையுஞ் சங்குந்
துலங்குபொற் கலனுங் காமன்
பூமலர்த் தொடையும் ஈண்டப்
பொலிந்ததப் புனித வீதி.

80

600 ஊனுலாம் உயிர்கட் கெல்லாம்
உணர்வுடன் உயிராய்
நின்றோன்
வானுலாம் பலிக்கு வந்த
வடிவினை நினைக்கின்
மாயோன்
தானுமா லாகி இன்னுந்
தளர்வுறும் என்றால் அம்மா
ஏனையோர் செய்கை தன்னை
இனைத்தென இயம்ப லாமோ. 81

601 செந்திரு வனைய
மேனிச் சீறடிக் கருங்கட்
செவ்வாய்ப்
பைந்தொடி மகளிர்
கற்பாம் பரவைகள்
மதிக்கும் எண்ணில்
மந்தரம் போன்றான்

எங்கோன் மற்றவர்க்
கெல்லாம் வெவ்வே
றிந்திர ஞால மென்று
எல்லையில்

உருக்கொண் டெய்தி. 82

602 நீண்டஅந் நிகமம் புக்க
நிமலன்மேல் ஆர்வம்
வைத்துக்

காண்டகு மாதர் யாருங்
கருவுறு நிலையராகி
மாண்டகு வயாவும்
மற்றோர் வருத்தமும்
இன்றி யாங்கே

ஆண்டகை மகார்க ளாக
வாறெண்ணா யிரரைப்
பெற்றார்.

83

603 பந்தைபால் விழைவு

செய்தாங் கிமைப்பினின்
மடவார் ஈன்ற
மைந்தர்கள் யாரும்
ஐயன் மலரடி முன்னர்த்
தாழ்ந்து
புந்திகொள் அன்பின்
நின்று போற்றிட
அனையன் நீவிர்
நந்தமை உன்னி ஈண்டு
நற்றவத் திருத்திர்
என்றான்.

84

604 நெட்டிருஞ் சடில மீது
நிலவினை முடித்த
அண்ணல்
கட்டுரை செய்தல்
கேளாக் கைதொழுஉ
விடைபெற் றேகி

உட்டெள஁ வெய்தி
நோற்றாங் கொருசிறை
இருந்தார் நாற்பான்
எட்டுள பத்து நூற்றின்
எண்டொகை முனிவர் 85
யாரும்.

605 சேயென வந்தோர்
நோற்பச் சென்றுழித்
தெரிவை மாராம்
மாயிரும் பரவை நீத்தம்
மால்கொடு தொடர்ந்து
செல்லப்
போயினன் என்ப
மன்னோ புரியிகந்
தரிமுன் ஈந்த
ஆயிரங் கமலங்
கொண்டோர் ஆழியை

அளிக்க வல்லோன்.

86

606 போதலும் அதனை
நோக்கிப் பொற்றொடி
யாகி நின்ற
சீதரன் அமலன் தன்பாற்
சேறலுந் தொடர்ந்து
பின்னாடி
மாதவர் யாரும்
போந்தார் மற்றதன்
இயல்பு நோக்கி
ஏதமில் கங்கை பாலாம்
யமுனையைக் கடுத்த
தன்றே.

87

607 மெல்லியல் வடிவ மாகி
மேயினோன் தன்பால்
வீழ்ந்து
செல்லுறு முனிவர்

ஆற்றத் தீவினை புரிந்த
நீரால்

அல்லுறழ் மிடற்றுப்
புத்தேள் அவர்க்கெலாந்
தனதாய் உள்ள
தொல்லுரு மறைத்து
வேறோர் வடிவொடு
தோன்றி நின்றான்.

(82. கற்பாம் பரவைகள்
- கற்பெனும் கடல்களை.
மதிக்கும் - கடைகின்ற.

83. நிகமம் - வீதி. கரு -
கருப்பம். வயா -
கருப்பநோய்.

ஆண்டகை மகார்கள் -
ஆண்மக்கள்.

86. ஓர் ஆழி - ஒப்பற்ற
சுதரிசனம் என்னும்

சக்கரப்படை.

87. சீதரன் - திருமால்.

கங்கை - இது தெளர்ந்த

நீர். யமுனை - இது

கலங்கிய நீர்.

கங்கை மாயோன்

உள்ளத்திற்கும்; யமுனை

தாருக முனிவர்

உள்ளத்திற்கும்

உவமைகளாகும்.)

88

608 மடந்தை யாய்வந்த

மாலோன் மணிமிடற்

றிறைவன் தன்பால்

அடைந்திட முனிவர்

தத்தம் அரிவையாடி

தம்மை நோக்கித்

தொடர்ந்தனர் இவரும்

நம்போல் தோற்றனர்
கலையும் நாணுங்
கடந்தனர் இவனைக்
கண்டு காதலித்
தார்கொல் என்றார்.

89

609 மோனமா நெறியின்
நோற்கும் முனிவரர்
முகுந்தன் தன்பால்
ஆனமால் சிறிது நீங்கி
அருங்குலப் பன்னி
மார்கள்
ஈனமா நிலையை
நோக்கி இன்னலுற்
றிரங்கி ஏங்கி
மானமேல் கொண்டு
வீடா மன்னுயி ரோடு
நின்றார்.

90

610 பொன்னுலாம் அல்கு
லாள்இப் பொற்றொடி
ஒருத்தி எம்பால்
மன்னிய தவத்தைச் சிந்தி
மால்செய்தாள் ஒருவன்
வந்து
பன்னிமார் கற்பை
வீட்டிப் படுத்தினன்
மோகம் அந்தோ
என்னமா யங்கொ
லீதென் றெண்ணினர்
யாரும் ஈண்டி.

91

611 எண்ணிய முனிவர் தேறி
இயம்புவார் கயிலை
வைகுங்
கண்ணுத லாகும்
இன்னோர் கற்பினை

உடைத்தான் யாமுன்
பண்ணிய தவத்தை
வீட்டப் பைந்தொடி
யாகி வந்தோன்
மண்ணுல கனைத்தும்
உண்ட மாயவன்
போலும் அன்றே.

92

612 நந்தவந் தன்னை வீட்ட
நாரணன் தானே நம்பால்
வந்தனன் அன்றால்
ஈசன் பணியினால்
மாயை செய்தான்
இந்திரை கேள்வன்
செய்த தென்கொலோ
எமது நோன்பு
சிந்தினும் நன்றால்
இன்னுந் தீர்வுநோர்ந்

தியற்று கின்றோம்.

93

613 அங்கையிற் கபால்ஒன்
றேந்தி ஐயம்ஏற்
றிடுவான் போலச்
சங்கரன் வந்து மற்றித்
தாருகா வனத்தின் மேவு
மங்கையர் கற்புச் சிந்தும்
வசையுரைக் கொழிவு
முண்டோ
செங்கதிர் மதியஞ்
செல்லுந் திசையெலாம்
பரவும் அன்றே.

94

614 தானொரு வேடங்
கொண்டுந் தண்டுள
வலங்கற் சென்னி
வானவன் தன்னை
விட்டு மற்றிவை

அனைத்துஞ் செய்தோன்
கானுறு கடுக்கை
வேய்ந்த கண்ணு
தலேகொல் என்றே
மானவெங் கனலுஞ்
சீற்ற வன்னியுங் கிளர 95
நின்றார்.

615 நின்றிடு முனிவர் யாரும்
நெருப்பெழ விழித்துச்
செம்பொற்
குன்றுறழ் முலையி
னார்தங் குழுவினைக்
கூவி யார்பின்
சென்றிடு கின்றீர் கற்பின்
செய்கைய திகந்தீர்
இங்ஙன்
பொன்றுதல் அழகி

தன்றேல் போமின்றும்
புரியின் என்றார்.

96

616 இத்திற மாதர் கேளா
ஈங்கிவர் தம்மைக்
கண்டோர்
முத்தராய் உறுவ தன்றி
முடிவரோ முனிவர்
தாமும்
பித்தர்கொல் என்றே
அன்னான் பிறங்குரு
வினையுட் கொண்டு
நித்தன தருளால் மீண்டு
நீணகர் இருக்கை
புக்கார்.

(90. மோனமா நெறி -
மெளன வழி. மானம் -
அபிமானம். வீடா -

இறவா.

93. இத்திரை கேள்வன் -

இலக்குமி நாயகன்;

திருமால். 94. கபால் -

கபாலம்.)

97

617 நீணகர் புகுந்த பின்னர்

நேழிழை மகடூஉ வாகித்

தாணுவின் அயலின்

நின்ற தண்டுள வலங்கற்

புத்தேள்

ஆணுவின் உருவு

கொண்டான்

அருளினால் அனைய

தன்மை

காணிய விரிஞ்ச னாதிக் 98

கடவுளர் யாரும் வந்தார்.

618 கடவுளர் யாரும் வந்த

காலையில் அங்கண்
நின்ற

முடிவறு முதல்வன்
தன்னை முனிவொடு

நோக்கி ஈண்டுக்

கொடியதோர் வேள்வி

ஆற்றிக் கொல்லுதும்

இவனை என்னா

மடமைகொள் முனிவர்

சூழ்ந்து மற்றொர்தீ

99

மகத்தைச் செய்தார்.

619 எள்ளுதற் குரிய வேள்வி

எரியதன் இடையே

யாரும்

உள்ளுதற் கரிய தோற்றத்

துருமிடிக் குரல

பேழ்வாய்த்

தள்ளுதற் கரிய சீற்றத்
தழல்விழித் தறுகட்
செங்கால்

வள்ளுகிர்ப் புலியொன்
றம்மா வல்லையின்
எழுந்த தன்றே.

100

620 எழுதரு புலியை நோக்கி
ஈசனை முடித்தி என்றே
தொழுதனர் விடுப்ப
ஆங்கே துண்ணென
வருத லோடும்
அழல்விழிப் பரமன்
நேர்போய் அங்கையால்
உரித்து மற்றவ்
வுழுவையந் தோலை
முன்னம் உடுத்தனன்
தானையொப்ப.

621 இங்கிது போய பின்றை
 இறுதிசெய் கணிச்சி
 ஒன்று
 செங்கன லிடையில்
 தோன்றித் தீயவர்
 விடுப்ப ஏகிச்
 சங்கரன் தனது முன்னஞ்
 சார்தலும் அதனைப்
 பற்றி
 அங்கையில் ஏந்தி நீநம்
 அடுபடை யாதி
 என்றான்.

622 பின்னுற ஒருமான்
 அங்கட் பிறந்தது
 முனிவர் எல்லாம்

அன்னதை அரன்பால்
உய்ப்ப அந்தரத்
தெழுந்து பாய்ந்து
தன்னெடுங் குரலால்
வல்லே சராசரம் வீட்டிச்
செல்ல

முன்னவன் உயிர்கள்
அற்றால் முடிவுறா
தருட்கண் வைத்தான்.

103

623 மற்றதன் பின்றை எந்தை
மான்பிணை அதனை
நோக்கித்
தெற்றென விளித்து
நத்தஞ் செவியினுக்
கணித்தாய் மேவி
நிற்றலுங் கூவு கென்றே
நீடருள் செய்து வாமப்

பொற்றடங் ககையிற்
பற்றிப் பொருக்கென
ஏந்தி நின்றான்.

104

624 ஏந்திய பின்னர் வேள்வி

எரியழற் கிடையே
எண்ணில்

பாந்தளங் கெழுந்து
தீயோர் பணியினாற்
சீற்றத் தோடும்

போந்தன அவற்றை
மாயோன் புள்ளினுக்
கஞ்சித் தன்பாற்

சேர்ந்திடு பணிக

ளோடுஞ் செவ்விதிற்

புனைந்தான் எங்கோன்.

(98. மகடூஉ - பெண்.

தாணு -

அசைவில்லாதவன்;
சிவன்.

99. தீமகம் - அபிசார
வோமம்.

100. வேழ்வாய் -
பிளந்த வாய். 101.

முடித்தி - சொல்வாயாக.
உமுவை - புலி. தானை -
ஆடை.

102. கணிச்சி - மழு.
தீயவர் - தாருகவன
முனிவர்.

104. வாமம் -
இடதுபக்கம்.

105. பாந்தள் - பாம்பு.
பணிகளோடு -
பாம்புகளோடு.)

625 பணியெலாம் பணிய
தாகிப் பரனிடைத்
திகழப் பின்னர்
அணிகெழு கனலின்
நாப்பண் அசனிகள்
எழுந்தா வென்னக்
கணிதமில் பூத
வெள்ளைங் கதுமென
எழலும் நீவிர்
மணிகிளர் மிடற்றோன்
வன்மை மாற்றுதிர்
என்றே உய்த்தார்.

106

626 ஆரிடர் ஏவல் போற்றி
அண்டமுந் துளங்க
ஆர்த்துச்
சாரதர் வருத லோடுஞ்
சங்கரன் அவரை நோக்கி

நீரெமை அகன்றி டாது
நிற்றலுந் தானை யாகிச்
சேருதி ரென்றான்
உற்றோர் தீவினை தீர்க்க 107
வல்லான்.

627 ஆற்றல் சேர்பூதர் யாரும்
ஆதியீ துரைப்ப
அன்னான்
போற்றியே தானை
யாகிப் புடையுற நிற்ற
லோடுஞ்
சீற்றமா முனிவர்
வேள்வித் தீயில்வெண்
டலைதான் ஒன்று
தோற்றியே உலகம்
யாவுந் தொலையநக்
கெழுந்த தன்றே.

628 நக்கெழு சிரத்தை
அன்னோர் நாதன்மேல்
விடுத்த லோடும்
அக்கணம் அணுக
வற்றால் அகிலம திறவா
வண்ணம்
முக்கணன் அருள்செய்
தந்த முண்டமுண்
டகக்கை பற்றிச்
செக்கரளு சடைமேற்
கொண்டின்
செயலினைப் புரிதி
யென்றான்.

109

629 அறுகுறை முடிமேற்
கொண்ட அமலனை
நோக்கி நோக்கி
இறுகிய முனிவர் தத்தம்

வாய்மை மந்திரங்
களேவி
இறுதி செய்திடுதி
ரென்ன இனையவை
துடியொன் றாகிச்
செறிதரு புவனம்
யாவுஞ் செவிடுற
ஒலித்த தன்றே.

110

630 பொருவருந் துடியின்
ஓதை பொம்மெனக்
கேட்ட லோடுந்
தரணியின் வானி னுள்ள
சராசரம் யாவும் ஈசன்
அருளினால் வீடிற்
றில்லை அசனியின்
ஆர்ப்புக் கேட்ட
உரகர் தங்குலங்க

ளென்ன ஓய்யென
மயங்கிற் றன்றே.

111

631 அத்துடி ஆர்த்துச்
செவ்வே அமலன்முன்
அணுக மற்றைக்
கைத்தலம் அதனிற்
பற்றிக் கறங்குதி கன்னத்
தென்று
வித்தக மரபில் யாரும்
வியப்புற ஏந்தி நின்றான்
இத்திறம் யாரே
செய்வார் என்றனர்
முனிவ ரெல்லாம்.

112/tr>

632 இனையது கண்டு
பின்னும் இறுதிசெய்
இறைவற் கின்றால்
அனைய தென்றறிதல்

தேற்றார் அடுசினங்
கடவத் தொல்லூழ்
வினையது விளைவாற்
பின்னும் வேள்வியை
இயற்றல் உற்றாஈ
முனிவரர் கனற்க
ணையோர் முயலகன்
எழுந்த தன்றே.

113

633 முயலகன் தன்னை
நோக்கி முகமனுஞ்
சொற்றுத் தங்கள்
செயலகன் றிருந்த
வேள்வித் தீயையும்
விளித்து நந்தம்
இயலகன் றிடவே செய்த
ஈசனை முடித்தி ரென்றே
மயலகன் றிலாதார்

உய்ப்ப வல்விரைந்

தணைந்த அம்மா.

(106. அசனி - இனி.

107. ஆரிடர் - முனிவர்.

109. நக்கு எழு சிரம் -

சிரித்தலையுடைய

வெண்டலை.

110. இனையவை -

இங்கு, மந்திரங்கள். துடி

- உடுக்கை.

111. ஒதை - ஓசை.

பொம்மென - விரைந்து.

ளுரகர் - தாகங்கள். 113.

முயலகன்- இவன்

ஒருபூதம்.

114. முகமன் - உபசார

வார்த்தை. சொற்று -

உரைத்து.)

634 வன்னியந் தேவும் உட்க
வந்திடு கனலை
யார்க்கும்
முன்னவன் ஒருகை
ஏந்தி முயலகன் தன்னை
மெல்லத்
தன்னடி அதனால் வீழ்த்
தள்ளிஅக் கமலத் தாளை
வென்னிடை அருளால்
ஊன்றி விண்ணவர்
போற்ற நின்றான்.

115

635 நின்றலும் அதனைத்
தீயோர் நெருப்பெழ
விழியா இன்னும்
உற்றனன் பரமன்
அந்தோ உருற்றி
யாமுய்த்த வெல்லாம்

இற்றன கொல்லோ
என்றே இரங்கியே
எண்ணில் சாபஞ்
சொற்றனர் உலக
மெல்லாந்
தொலைப்பவன்
தொலைய வென்றே.

116

636 சங்கையில் முனிவர்
யாருஞ் சாற்றிய சாபம்
யாவும்
எங்கடம் பெருமான்
முன்னும் எய்திய
தில்லை அன்னோர்
எங்கவன் தன்பால்
உய்க்கும் அளவையில்
இறுதி நாளிற்
பொங்கெரி அதன்மேற்

செல்லும் பூளைபோல்
மாய்ந்த அன்றே.

117

637 சாபமும் பயனின் றாகத்
தவத்தர்கள் யாருங்
கொண்ட

கோபமும் நீங்கி ஆற்றல்
குறைந்தொரு செயலும்
இன்றிச்

சோபமும் நாணுங்
கொண்டு துளங்கியே
தொலைவி லாத
பாபமும் பழியும் பூண்டு
படிக்கொரு
பொறையாய் நின்றார்.

118

638 ஏற்றமில் முனிவர்
தங்கள் ஏழைமை

தனையென் னென்று
சாற்றுதும் இறுதி
இல்லாத் தாணுவை
முடிப்பான் வேள்வி
ஆற்றினர் பலவும்
உய்த்தார் அறைந்தனர்
சாபம் அற்றால்
மாற்றி அற்றோ தங்கள்
வன்மையும் இழந்தோர்
மாதோ.

119

639 கடுக்கையும் நதியும்
பாம்புங் கலைமதிக்
கொழுந்துஞ் சென்னி
முடித்தவன் பதத்தில்
ஊன்று முயலகன்
மெல்ல மெல்ல
எடுத்தெடுத்த தசைத்த

லோடும் ஏதுவங் கதனை
நோக்கி

நடித்தனன் என்றும்
நீங்கா நடம்புரி கின்ற 120
தேபோல்.

640 ஆண்டவ ணிமையா

முக்கண் ஆதிநா
யகன்அஞ் ஞான்று
தாண்டவம் புரித
லோடுஞ் சகமெலாந்
துளங்கிற் றங்கண்
ஈண்டிய வுயிர்கள்
அச்சற் றிரங்கிய
நடுக்கம் எய்தி
வீண்டனர் வேள்வி
செய்து வினையினை
ஈட்டும் வெய்யோர். 121

641 நஞ்சணி கண்டத்
தெந்தை நடநவில்
செய்கை தன்னைக்
கஞ்சனும் ஆழி யானுங்
கண்டுகண் களித்துப்
போற்றி
செஞ்சகம் மகிழ்ந்து
பாங்கர் நின்றனர்
மகவான தன்னோ
டெஞ்சிய அமரர் யாரும்
இறைஞ்சுவார் போல
வீழ்ந்தார்.

122

642 அருளொடு நிருத்தஞ்
செய்யும் அண்ணலிப்
புவனம் யாவும்
வெருவுறு செயலும்
வீழும் விண்ணவர்

அயர்வு நோக்கித்
திருநட மொழிந்து
நிற்பத் தேவருந் தேவர்
கோனும்

பருவுடன் எழுந்து நின்று
கைதொழுஉப் பாங்கர்
உற்றார்.

(115. வன்னியந்தேவு -

அக்கினிதேவன். 116.

உருற்றி - உண்டாக்கி.

117. இறுதி நாளில்

பொங்குளரி - ஊழித்தீ

பூளை - பூளைப்பஞ்சு.

119. ஏழைமை -

அறியாமை.

120. கடுக்கை -

கொன்றை. 121.

விண்டனர் - விலகி

நின்றனர்.)

123

643 மாதொர்பா கத்தோன்
தன்னை மதித்திடா
முனிவர்க் கெல்லாம்
போதமே யருள
லோடும் பொருக்கென
எழுந்து பொல்லா
ஏதமே இயற்று கின்ற
எம்பெரும் பிழைகள்
யாவும்
நாதநீ பொறுத்தி என்று
நடவில் கழல்முன்
வீழ்ந்தார்.

124

644 பொறுத்தி எம்பிழையை
என்றே போற்றிசெய்
முனிவர் தங்கள்
திறத்தினை நோக்கி

நந்தஞ் செந்நெறி
யொழுதித் தீய
மறத்தினை அகற்றி
மேலை மாதவம் புரிதி
ரென்று
நிறுத்தினன் அடையா
தார்க்கும் நீடருள் புரியும்
நித்தன்.

125

645 முனிவரை நிறுவி
அங்கண் முக்கணன்
மீண்டு வெளடளிப்
பனிவரை ஏகி மாலும்
பங்கயத் தவனும்
வானோர்
அனைவருந் தத்தம்
பாலில் படைந்திட
அருளி அம்பொற்

புனையிழை உமையி
னோடும் பொருந்திவீற் 126
றிருந்தான் அன்றே.

646 உரித்திடும் உழுவை
வன்தோல் உரிமுத
லுள்ள எல்லாந்
தரித்ததும் எங்கள் நாதன்
தாருகா வனத்தில் அன்று
நிருத்தம தியற்றி நின்ற
நீர்மையும் பிறவும்
எல்லாம்
விரித்திவண் உரைத்தாங்
கேட்டி மேலதும் இயம்பு
கின்றாம். 127

647 வேறு
துங்க மால்கரி
யாக்கையின் உலகெலாந்

தொலைக்கும்
வெங்க யாசுரன்
என்பவன் மேருவின்
மிசைபோய்ப்
பங்க யாசனற் போற்றி
செய்தருந் தவம்பயில
அங்கண் நாடியே
தோன்றினன்
உலகெலாம்
அளித்தோன்.

128

648 வேண்டு கின்றதென்
மொழிகென நான்முகன்
விளம்ப
ஆண்டு நோற்றிடுங்
கயாசுரன் என்றனக்
கடிகேள்
மாண்டி டாதபே

ராயுளும் ஆற்றலும்
வயமும்
ஈண்டு நல்குதி என்றலும்
நகைத்திவை
இசைப்பான்.

129

649 இந்த வண்ணநீ
வேண்டிய தளித்தனம்
இகலில்
அந்தி வண்ணன்றோர்
சென்றிடல் சேறியேல்
அந்நாட்
சிந்தும் இவ்வரங்
கடைப்பிடி ஈதெனச்
செப்பி
உந்தி வந்தவன்
போயினன் தனதுபே
ருலகில்.

130

650 அன்ன காலையில்

கயாசுரன் என்பவன்

அயன்சொல்

உன்னி ஈசன்மேற்

போகலாம் ஒழிந்தவர்

தம்பால்

துன்னி வெஞ்சமர் ஆற்றி

எவ்வு லகமுந்

தொலைத்தே

இன்னலே புரிந்திருத்

தும்என் றுன்னியே

எழுந்தான்.

(124. போதம் -

நல்லுணர்ச்சி. பொல்லா

ஏதம் - பெரும்பிழை.

128. துங்கமால் - பெரிய

மதமயக்கம் பொருந்திய.

129. அடிகளே -

சுவாமியே.

130. அந்தி வண்ணன் -
சிவபெருமான்.

சேறியேல் -

செல்லுவாயாயின்.)

131

651 எழுதல் கொண்டிடும்

அவுணர்கோன்

அமரர்கள் யாருங்

குழுமியே அமர்வான்

பதந்தொ றுந்தொறுங்

குறுகி

வழுவியே அவர்முரிந்

திடப்பொ ருதுமற்

றவரூர்

முழுது மட்டுமா

சுவர்க்கமேல் ஏகினன்

முனிவால்.

132

652 போகி யோட மராற்றியே
அன்னவன் புறந்தந்
தேகவே துரந்துயர்த்
திடுநாள் மருப்பி யானைத்
தோகை வானுதி பற்றியே
பன்முறை சுலவி
மாக யாசுரன் ஓச்சினன்
மகபதி மயங்க.

133

653 பின்னர் அன்னதோர்
பொன்னகர் அழித்தனன்
பெயர்ந்து
துன்னு மெண்டிசைக் காவலர்
தமையெலாந் துரந்து
தன்னி னங்களாம்
அவுணர்கள் தம்மையுஞ்
சாடி
வன்னி யஞ்சிகை

அரக்கர்தங் குழுவையும்
மாய்த்தான்.

134

654 மஞ்ச நேர்தரு கயாசுரன்
புவிமிசை வைகி
வெஞ்சி னங்கொடே
மக்கள்தந் தொகையெலாம்
வீட்டி
நஞ்ச மாமெனத் திரிதலும்
நாடி நற்றவர்கள்
அஞ்சி யோடியே அரனமர்
காசியை யடைந்தார்.

135

655 அருந்த வத்தர்கள்
அடைதலுங் கயாசுரன்
அவரைத்
துரந்து காசியிற் சென்றிட
அனையவர் துளங்கித்
திருந்தும் அந்நகர்

வாணர்தங் கிளையொடுஞ்
செறிந்து
விரைந்து போய்மணி
கன்னிகை புகுந்தனர்
வெருவி.

136

656 இனிது வித்திய தம்பயன்
ஈவதே என்னத்
தனது மந்திரம் முடிபவர்
செவியிடைச் சாற்றிப்
புனித மாயதன் னுருத்திர
வடிவருள் புரியும்
அனக நாயகற் பணிந்துநின்
றின்னவா றறைவார்.

137

657 வெய்ய தந்தியாய் வந்தொரு
தானவன் விரைவில்
வைய கத்தையட்
டெம்மையுங் கொல்லிய

வருவான்

ஐய நின்னதாள் அரணமென்
றடைந்தனம் அடியேம்
உய்ய வேயருள் புரியெனப்
போற்றியே உறலும்.

138

658 அகில நாயகன் மந்திரத்

தப்பரி சனர்கள்

தொகையி னோடுபோய்

அரணமென் றடைதரு

தொடர்பை

முகிலை நேருருக் கயாசுரன்

காணுறா முனியா

இகலி யேமணி கன்னிகை

வாயில்வந் திறுத்தான்.

139

659 வாயில் வந்திறுத் துருமெனத்

தெழித்தலும் மதித்துக்

கோயி லெய்திய சனமெலாம்
உளங்குலை குலையா
ஆய கண்ணுதல் நிமலனைத்
தழீஇ மயக்கடையத்
தீயன் அன்னது நாடியும்
அடும்வகை செறுத்தான்.
(133. போகி - இந்திரன்.
நால் மருப்பு யானை -
ஐராவதம்.

135. மஞ்சு - கரிய மேகம்.

136. மணி கன்னிகை -
காசியிலுள்ள கங்கைக்
கரையின் ஓர் கட்டம்.

137. மந்திரம் - தாரக
மந்திரம்; பிரணவம்.

முடிபவர் - இற்போர்.

138. தந்தியாய் -
யானையாக. 139.

அகிலநாயகன் - விசுவநாதர்.

மந்திரம் - ஆலயம்.

140. உரும் - இடி.

தெழித்தல் - கர்ச்சித்தல்.

தழீஇ - தழுவிக்கொண்டு.)

140

660 செறுத்து மற்றவன்

செல்லுழித் தேவர்கள்

உய்யக்

கறுத்த கந்தரத் தண்ணலாங்

கத்திறங் கண்டு

குறித்தெ லாமடும் உக்கிர

வடிவினைக் கொண்டு

நிறுத்தும் அண்டமேல்

உச்சியின் முடிதொட

நிமிர்ந்தான்.

141

661 விண்ணு லாவிய அமரரும்

முனிவரும் விழித்துக்

கண்ணின் நாடரி தெனவிழி
பொத்தினர் கவல
அண்ணல் ஆயிர கோடிஆ
தவர்திரண் டதுபோல்
னுண்ணி லாதபே
ரொளியொடு தோன்றினன் 142
எங்கோன்.

662 உக்கி ரப்பெரு வடிவுகொண்
டெம்பிரான் ஒருகால்
நக்கு மெல்லென உரப்பலும்
நடுங்கின அகிலம்
அக்கொ டுந்தானி ஒழிந்தில
துகம்பல அயனும்
மிக்க தேவரும் அவ்வொலி
கேட்டலும் வெருண்டார்.

143

663 சொற்ற இத்திறம் உக்கிர
வடிவொடுந் தோன்றிக்

கொற்ற மால்கரி
அவுணன்முன் எம்பிரான்
குறுக
மற்றி வன்சிவ னாமெனத்
தேறியும் மலைவான்
உற்று நின்றனன்
அயர்த்தனன் மலரயன்
உரையே.

144

664 மதித்து வேழமாந் தானவன்
எதிர்தலும் வடவை
உதித்த வன்னியும் அச்சுற
எரிவிழித் தொருதன்
கதித்த தாள்கொடு தள்ளவே
கயாசுரன் கவிழ்ந்து
பதைத்து வீழ்தலும்
திதித்தனன் சிரத்தையோர்
பதத்தால்.

145

665 ஒருப தத்தினைக் கவானுறுத்
திருகரத் துகிரால்
வெரிநி டைப்பிளந் தீரிரு
தாள்புடை மேவக்
குருதி கக்கியே ஒலிட
அவுணர்தங் குலத்துக்
கரியு ரித்தனன் கண்டுநின்
றம்மையும் கலங்க.

146

666 கார்த்த சிந்துரத்
தவுணர்கோன் விளிந்திடக்
கரத்தால்
ஈஈத்த தோலினை
ஈர்த்தலும் உலகுயிர் யாவுந்
தீர்த்தன் மேனிகொள்
பேரொளி நோக்கியே
தியங்கிப்
பார்த்த கண்ணெலாங்

667 ஆளு நாயகன் அத்தறிந்
துயிர்த்தொகை அனைத்தும்
வாளி லாதுகண் ணயர்வது
மாற்றுதல் மதித்து
நீளி ருங்கரி உரித்திடும்
அதளினை நிமலன்
தோளின் மேற்கொடு
போர்த்தனன் அருள்புரி
தொடர்பால்.

(143. உகம் பல - பலயுகம்.

145. படவை -

வடவாமுகாக்கினி.

146. இச்செய்யுள் கஜசம்மார
மூர்த்தியின் கோலத்தைச்
சித்தரித்துக் காட்டுவது.

147. சிந்துரத்தவுணர்கோன் -

கயாசுரன். தீர்த்தன் -
பரிசுத்தன் - சிவன்.

148

148. அதள் - தோல்.)

668 ஐயன் மிக்கதன் கதிரினைக்

குருதிநீர் அறாத

மையல் யானைவன்

தோலைமேற கொண்டனன்

மறைத்தான்

செய்ய கோளொடு

கரியகோள் இருவருஞ்

செறிந்து

வெய்ய பாணுவின் நடுவுறக்

கவர்ந்துமே வியபோல்.

149

669 மிகவும் எம்பிரான் தன்சுடர்

மாற்றி மெய்தளரும்

அகில மேலவர்

விழிக்கெலாந் தொல்கதிர்

அருளித்
தகவில் அச்சமும் அகற்றியே
காத்தனன் தனக்கு
நிகரும் மேலுமின் றாகியே
அமர்தரு நிமலன்.

150

670 அந்த வேலையில்
அமரர்போற் றிசைத்தனர்
அதுகேட்
டெந்தை மாமணி கன்னிகை
ஆலயத் தேக
முந்து தந்திமால் அவுணற்கு
வெருவி மொய்ம்பிழந்து
சிந்தை மான்றுவீழ் பரிசனர்
யாவருந் தெளந்தார்.

151

671 செறிவு போகிய
சனத்தினோர் எழுந்தருட்
டிறத்தால்

கறைகொள் காலினான்
குருதிஎன் பொடுதசை
காணா

இறைவ னேஅவன்
தன்னைஅட் டானென
எண்ணி

அறையும் நேமிபோல்

ஆடினர் பாடினர் ஆர்த்தார்.

152

672 காசி வாணரும் முனிவரும்

பணிந்தனர் கழல்கள்

பூசை யாற்றவும் புரிவித்து

வழுத்தியே போனார்

ஈசன் வேழவன் தோல்புனை

பேரருள் இதுகாண்

பேசு வாம்இனி அயன்சிரம்

ஏந்திய பெற்றி.

153

673 வேறு

முன்னமோர் வைகல் மாலும்
 முண்டகத் தயனு மாகப்
 பொன்னின்மால் வரையி
 னுச்சிப் பொலங்குவ
 டொன்றின் உம்பர்
 மன்னுழி முனிவர் தேவர்
 வரம்பிலோர் வந்தான்
 னாரைச்
 சென்னியால் வணக்கஞ்
 செய்து செங்கரங் குவித்துச்
 சொல்வார்.

154

674 முவரின் முதலா னோரும்
 முதலிடை முடிவும் இல்லாத்
 தேவரும் எவையும் நல்குஞ்
 செல்வரும் பரமே லாகி
 ஓவரும் புவனத் துள்ள
 உயிர்க்குயி ராய்நின்

றோரும்

ஏவரெங் களுக்கு வல்லே

இருவரும் இசைத்தி

ரென்றார்.

155

675 என்றுரைத் திடலும் வேதா
எம்பிரான் பிணித்த மாயை
தன்றலைப் படலால்

யான்அத் தலைமையாம்

பிரமம் ஆகும்

நன்றிதைத் தெளர்திர் என்ன

நாரணன் தானும் அற்றாய்

உன்றனைத் தந்த யானே

உயர்தரும் பிரமம் என்றான். 156

676 இருவரும் இனைய பேசி

எண்ணிலா வைகல் யாரும்

வெருவரு நிலைய தாக

வெய்துயிர்த் தழன்று

மாறாய்ப்

பொருவரு தருக்கஞ்

செய்யப் போயினர் முனிவர்

தேவர்

ஒருவரும் இன்றி நம்மால்

உற்றதிப் பெற்றி என்றே.

(149. செய்யகோள் -

செம்பாம்பு; ராகு.

கரியகோள் - கரும்பாம்பு;

கேது.

பானு - சூரியன்.

151. பரிசனர் - தொண்டர்

முதலியோர். 153.

காசிவாணர் - காசிவாசிகள்.

வழுத்தி - துதித்து.

பெற்றி - தன்மை. 155.

இருவரும் - பிரம

விஷ்ணுக்களாகிய நீங்கள்.

156. பிரமம் - மேலான
கடவுள்.

157. தருக்கம் - சண்டை.) 157

677 போதலும் அனையர்
பின்னும் பூசல்செய் திட்ட
காலை
வேதமுங் குடிலை தானும்
வேறுவே றுருக்கொண்
டெய்தி
வாதம தியற்றல் என்று
மன்னுயிர்க் குயிராய்
ஆர்க்குந்
தாதையாஞ் சிவனே
வாய்மைத் தற்பரன் என்ற
அன்றே.

158

678 பண்டவர் உணர்ந்த வேதப்
பனுவலுங் குடிலை வாக்குங்

கொண்டிலர் விலக்கிப்
பின்னுங் கொடியவெம்
பூசல் செய்யக்
கண்டுமற் றதனை
அன்னோர் கடுமுரண்
தொலைக்கு மாறு
கொண்டனன் கருணை
யார்க்குங் குறித்தருள் கூரும்
பெம்மான்.

159

679 அடிமுடி யிலாத வள்ளல்
அமலமாம் ஒளர்யாய்
விண்ணின்
ரூடுவுற வந்து தோன்ற
நாரணன் தானும் வேதக்
கடவுளுஞ் சிவனாம் என்று
கருதிலர் யாதோ இந்தச்
கூடரென மருண்டார் மாயச்

சூழ்ச்சியின் நீங்க லாதார். 160

680 இயலது தெரிந்து சோதி
இடையதாய் எம்மை யாளக்
கயிலையில் உமையா
ளோடு கலந்துவீற் றிருக்குங்
கோலச்
செயல்கொடு பரமன்
நண்ணச் சிவனெனச் சிந்தை
தேற்றிப்
புயலுறழ் மேனிப் புத்தேள்
பொருக்கென எழுந்து
தாழந்தான்.

161

681 மாயையோர் சிறிதுந் தீரா
மலரயன் நமது தந்தை
ஆயவன் போந்தான் என்னா
அச்சுத மூர்த்தி யேபோல்
நேயமோ டெழுந்து தாழான்

நெடியதன் உச்சிச் சென்னித்
தீயதோர் வாயால் மேலாஞ்
சிவனையும் இகழ்த
லுற்றான்.

162

682 முண்டகம் இருந்த ஐந்து
முகத்தவன் முதல்வன்
தோற்றங்
கண்டளன் இகழ வந்தக்
கருணையங் கடலுஞ் சீற்றங்
கொண்டிலன் சிறிது மற்றே
கொண்டனன் என்னின்
எல்லா
அண்டமும் உயிரும்
பின்னும் அழிவுறா திருக்கு
மோதான்.

163

683 எனினம துயர்த்த அண்ணல்

இரும்பவந் தொலைப்ப
ஏனைப்

பகவர்தம் அகந்தை மாற்றப்
பண்ணவர் மதர்ப்புச் சிந்த
மிகபெருங் கருணை
தன்னால் வேதநா யகனுள்
ளத்து

மகிழ்வொடு புரிந்தான் என்ப 164
வயிரவக் கடவுள் தன்னை.

684 நீலுறு சுடரின் மெய்யும்
னெகிழிகள் அகற்றுந்
தாளும்

ஆலம துயிர்க்குஞ் செங்கேழ்
அரவவெற் றரையுஞ்
சென்னி

மாலைகள் அநந்த கோடி
வயின்வயின் பெயரும்

மார்புஞ்

சூலமும் பரசும் நாணும்

துடியும்ஏந் தியபொற்

றொளும்.

165

685 முக்கணுந் திங்க ளேபோல்

முளைத்தவா ளெயிறும்

வன்னிச்

செக்கரஞ் சடையின் சீருஞ்

செயிர்கெழு நகையு மாக

உக்கிர வடிவு கொண்டாங்

குதித்திடு வடுகன் தன்னை

மைக்கிளாஃ கண்டத் தெந்தை

நோக்கியே வகுத்துச்

சொல்வான்.

(158. பூசன் - சண்டை.

குடிலை - பிரணவம்.

161. புயல் உறழ் மேனிப்

புத்தேள் - திருமால்.

163. ஐந்து முகத்தவன் -
ஐந்து முகங்களையுடைய
பிரமதேவன்.

164. எகினம் -
அன்னப்பறவை.

வேதநாயகன் -
சிவபெருமான்.

165. ஞெகிழிகள் -
சிலம்புகள். செங்கேழ் -
செந்நிறம். வெற்றரை -
நிருவாணம்.

166. வடுகன் - வயிரவக்
கடவுள்.)

166

686 திகழ்ந்தநஞ் சிறுவ னாகுஞ்
செங்கம லத்தோன் சென்னி
இகழ்ந்தது நம்மை உச்சி

இருந்ததே அதனை வல்லை
அகழ்ந்தனை கரத்தி லேந்தி
அவனுயிர் நல்கித் தம்மைப்
புகழ்ந்திடு முனிவர் தேவர்
புரந்தொறும் போதி அன்றே. 167

687 போந்தனை அனையர்
தங்கள் புலவுடற் சோரி
தானே
வாய்ந்ததோர் ஐய மாக
வாங்குதி வாங்கும் வேலை
வீந்தவர் தமக்கு மீட்டும்
வியனுயிர் உதவி அன்னோர்
ஆய்ந்திடும் அகந்தை மாற்றி
அண்டமேல் அடைதி
அம்மா.

168

688 முன்புடைத் தாகும் அண்ட
முகடுதோய் பதத்தின் மன்னி

மன்பதைக் குலங்கள் யாவும்
வானவர் தொகையும்
யாண்டுந்
துன்பறக் காத்தி யென்று தூய
நல்லருளை நல்கி
அன்புடைக் கடலாம்
எங்கோன் அமலமாஞ் சோதி 169
புக்கான்.

689 ஆதியங் கடவுள் அங்கண்
அடைதலும் அமல மாகுஞ்
சோதியும் அனையர் காணாத்
தோற்றம தாக மாயோன்
ஈதெலாந் தெரிந்து நின்றல்
இயற்கையன் றென்னா
முக்கண்
நாதனை இறைஞ்சி வல்லை
நடந்துதுன் பதியிற் புக்கான். 170

690 அளந்து மண்கொண்ட
மாயன் அகனகர் அடைத
லோடுங்
கிளர்ந்தெழு காரி வேதாக்
கேழ்கிளர் உச்சிச் சென்னி
களைந்துதன் நகத்தால் ஏந்தக்
காலுறு குருதி நீத்தம்
வளைந்தது புவியைத் துஞ்சி
மலரவன் தானும் வீழ்ந்தான்.

171

691 சோரிநீர் நீத்த மாகித்
துண்ணென உலகங்
கொண்டு
மேருமால் வரையைச் சூழ
வெய்யதன் நுதற்கண் தீயால்
சேரவே வறப்பித் தந்தச்
செங்கம லத்தி னானுக்
காருயிர் நல்க லோடும்

அவனுணர்ந் தெழுந்தான்
அன்றே.

172

692 வேறு

துயிலு ணர்ந்தவ ராமெனத்
தொல்லையில்
பயிலு நல்லுணர் வெய்தலும்
பங்கயன்
வயிர வன்தன் மலரடி
மீமிசை
இயலும் அன்பொ
டிறைஞ்சியுரை செய்வான்.

173

693 நெற்றி யங்கண் நிமலற்
கியான்செயுங்
குற்ற முண்டு குணிப்பில
அன்னதால்
பெற்று வேன்இப்
பெரும்பழி ஈங்கினிச்

செற்றம் ஏதுந் திருவுளங்
கொள்ளலை.

174

694 இன்மை யாக இமைப்பின்
உலகடும்
வன்மை கொண்ட வடுகநின்
ஆரநுள்
நன்மையால் தொல்லை
நல்லுணர் வெய்தினன்
புன்மை யாவும்
பொறுத்திடல் வேண்டுமால்.
(168. புலவு - மாமிசம்.
சோரி - இரத்தம்.
169. மன்பதைக் குலங்கள் -
மக்கட் கூட்டம்.
171. காரி - வயிரவன்.
உச்சிச் சென்னி -
நடுத்தலை.)

175

695 தீய தான சிறியவிச்
சென்னியுந்
தூய தாகத் தொழும்பினன்
கண்டுழி
மாயை தீர மலர்க்கையிற்
கோடிநீ
மேய சூல வியன்படை
என்னவே.

176

696 என்ன இத்தகை பன்னி
இறைஞ்சலுஞ்
சென்னி நான்குடைத்
தேவனை நோக்கியே
அன்ன தாக என்றையன்
அருளியே
பொன்னின் மால்வரை
நீங்கினன் போயினான்.

177

697 கால வேகன் கனன்முகன்

சோமகன்

ஆல காலன் அதிபலன்

ஆதியாச்

சால நீடிய சாரதர் தானையை

நீல மேனி நிமலன்

உதவினான்.

178

698 எண்ணி லாஅக் கணங்களொ

டெம்பிரான்

நண்ணி ஒல்லை நவையுறு

மாதவர்

மண்ணின் மேய

வனந்தொறும் வானவர்

விண்ணின் எல்லை

தொறும்விரைந் தேகினான்.

179

699 மெய்யின் ஊறும் வியன்குரு

திப்புனல்

ஐய மாக்கொண்

டனையர்தம் ஆவிகள்
உய்ய வேபின் னுதவி
உளமெலாந்
துய்ய வாக்கினன்
தொல்லருள் ஆழியான்.

180

700 வடுக அண்ணல்

அவ்வானவர் ஊரெலாங்
கடிதின் நீங்கிக் கருவத்தை
நீங்குறா
நெடிய மாலுறை நீள்புரம்
போயினான்
முடுகி யேகினர் முன்கண்
நாதரே.

181

701 அந்த மில்கணம் ஆனவர்
யாவரும்
முந்தி ஏக முதற்பெரு
வாயிலோன்

தந்தி ரத்தலை வன்தடுத்
தானரோ

நந்தும் ஆழியும் நாரணன்
போலுளான்.

182

702 கால வேகனை ஆதிக்

கணத்தவர்

ஆல மென்ன அவனொடு

போர்செய

மேலை யோன்அங்கு மேவி

அவனுடல்

சூல மேற்கொந்தித்

துண்ணென ஏகினான்.

183

703 வேறு

நிலமகள் ஒருபுடை

நிறங்கொள் பங்கய

மலர்மகள் ஒருபுடை மருவப்

பஃறலை

குலவிய பணியின்மேற்
கொண்டல் மேனியான்
தலைமையொ டுறைதரு
தானம் நண்ணினான்.

(176. கோடி -

கொள்வாயாக. 178.

நீலமேனிநிமலன் - வயிரவக்
கடவுள்.

181. புரம் - நகர்;

வைகுண்டம்.

182. தந்திரத் தலைவன் -
விடுவசேனன்.)

184

704 நிணங்கிளர் முத்தலை
நெடிய வேல்இறை
கணங்களின் நிரையொடு
கடிது செல்லமால்
அணங்கின ரோடெழா

ஐயன் தாள்மிசை

வணங்கிநின் றெந்தைநீ

185

வந்ததென் னென்றான்.

705 என்றலுங் கண்ணுதல்

இறைவன் யாமிவண்

சென்றது பலிக்குநின் றிருந்து

சென்னியில்

ஒன்றிய குருதியே உதவு

வாயென

நன்றென நாரணன் நவின்று

போற்றியே.

186

706 தன்னுதல் அதனிடைத்

தனாது செங்கையின்

நன்னகத் தாலொரு நாடி

வாங்கியே

அன்னதொர் பொழுதினில்

அரியுய்த் தானரோ

துன்னிய குருதிநீர் சூலி
ஏற்பவே.

187

707 வீண்டிடு சோரியின்
வெளடளம் வெம்பணி
பூண்டதொர் கண்ணுதல்
பொலங்கைச் சென்னிமேல்
ஆண்டொரு நூறுநூ றவதி
உய்த்தலும்
மாண்டது வேறொரு
மயக்கம் வந்ததே.

188

708 பாதியும் நிறைந்ததும்
இல்லை பாணியின்
மீதுறு பலிக்கலன் மிக்க
வன்மைபோய்ச்
சீதரன் சோர்தலுந் திருவும்
ஞாலமும்
காதலன் நிலைமையைக்

709 செஞ்சரண் அடைந்தயர்
தெரிவை மார்தமை
அஞ்சலென் றருளியெம்
மண்ணல் அச்சுதன்
நெஞ்சறு மயலினை நீக்கி
யாங்கவன்
உஞ்செழு மாறுசெய்
துறையுள் நீங்கினான்.

190

710 நீங்கினன் பின்வரும் நெடிய
மாயனை
ஈங்கினி திருத்திஎன் றியம்ப
அன்னவன்
ஓங்குநின் சூலமேல் உற்று
ளான்தனைப்
பாங்குற வருள்கெனப்
பகர்ந்து வேண்டவே.

191

711 கைத்தலை அயன்தலைக்
கபால்கொண் டுற்றவன்
முத்தலை வேலினும் முடிந்த
சேனையின்

மெய்த்தலை வனதனை
விடுத்துத் தொல்லுயிர்
அத்தலை நல்கியே
அருள்செய் தானரோ.

(186. கண்ணுதல் இறைவன்
- வயிரவக் கடவுள். இவண் -
இங்கு. பலி - பிச்சை.

187. நுதல் - நெற்றி. சூலி -
வயிரவன். ஒரு நாடி - ஒரு
நரம்பு.

188. அவதி - அளவு;
காலம்.

189. திருவும் ஞாலமும் -
திருமகளும் பூமகளும்.

191. சூலமேல் உற்றுளான் -
விடுவசேனன்.

192. கபால் - கபாலம்.)

192

712 மாலுல கொருவியே வடுகன்
அன்னதோர்
கோலமொ டேகணங்
குழுமிச் சூழ்தர
மேலுள புவனமேல் மேவி
வைகலும்
பாலனஞ் செய்தனன்
பலஅண் டங்களும்.

193

713 அடுவதொ ரிறுதியில்
கமலன் ஆணையால்
கடவுளர் சென்னியுங்
கமலன் ஆதியோர்
முடிகளும் அட்டுயிர் முற்று
மாற்றிநுண்

பொடிபட இயற்றுமால்
புவனம் யாவையும்.

194

714 பொறியுறும் உயிர்களும்
புவனம் யாவையும்
இறுதியாய் அழிவுறும் ஈமத்
தெல்லையின்
மறையெனு ஞாளியை
உயர்த்து மற்றவன்
உறுவதோர் மகிழ்ச்சியால்
உலவும் என்பவே.

195

715 வேறு
கண்ட கங்கொள்
கபால்கொடு காசினி
விண்ட கந்தொறும்
வெம்பலிக் குற்றதும்
முண்ட கன்முத லோர்தமை
எம்பிரான்

தண்ட கஞ்செய் தலையளி
யாகுமால்.

196

716 ஆற்றின் மல்கும் அவிர்சடை
அண்ணல்பால்
தோற்று கின்றதொர் தூயவன்
சோரிநீர்
ஏற்ற தன்மை இயம்பினம்
ஈங்கினி
வேற்றுருக் கொண்ட தன்மை
விளம்புவாம்.

197

717 வேறு
முந்தொரு ஞான்று
மூவுலகும் போற்றிடும்
இந்திரன் இமையவர்
இனத்தொ டேகியே
அந்தமில் கயிலையில்
அரனைப் போற்றுவான்

வந்தனன் அகந்தையும்
மனத்தில் தாங்கியே.

198

718 பொன்கெழு கடிமதில்
பொன்னங் கோயில்முன்
மின்கெழு வச்சிர வேந்தன்
சேர்தலுங்
கொன்கெழு பாரிடக் கோலந்
தாங்கியே
முன்கடை நின்றனன்
முடிவின் முன்னையோன்.

199

719 நின்றிடும் ஒருவனை நெடிது
நோக்கியே
இன்றுனைக் கண்டனன்
யாரை ஐயநீ
மன்றவும் விருந்தினை
வள்ள லைத்தொழ்ச்
சென்றனன் வேலையென்

720 மற்றது காலையின் மகேசன்
யாவதுஞ்
சொற்றில னாகியே சூர்த்த
நோக்குடன்
உற்றிட மேல்வரும் ஊற்றம்
உன்னலன்
செற்றம தாயினன் தேவர்
செம்மலே.

(193. பாலனம் -

பாதுகாத்தல். 195. ஞானி -
நாய்.

199. வச்சிரவேந்தன் -
இந்திரன்.

கொன் - அச்சம். பாரிடம் -
பூதம். முன்கடை -
தலைவாசல்.

200. விருந்தினை - புதியை.

201. சூர்த்த - அச்சம்
தரத்தக்க.)

201

721 அண்டரும் அகந்தையன்

ஆற்ற வுந்திறல்

கொண்டனன் என்றுதன்

குலிச மாப்படை

கண்டகன் எறிதலுங் கடவுள்

மேற்படா

நுண்டுக ளாகியே நொய்தின்

மாய்ந்ததே.

202

722 மருத்துவன் வச்சிரம்

மாய்ந்து போதலும்

புரத்தினை யட்டருள்

புனிதன் அவ்வழிக்

கிருத்திம வருவினை நீங்கிக்

கேழ்கிளர்

உருத்திர வடிவினை ஒல்லை
தாங்கினார்.

203

723 உயர்ப்புறு சடிலநின் நூறு
தண்புனல்

அயர்ப்புறு மகபதி அகந்தை
கண்டட

மயிர்ப்புறம் எங்கணும் வந்து
தோன்றலின்

வியர்ப்புவந் தடைந்தன
மேனி முற்றுமே.

204

724 எள்ளுதல் செய்திடும்

இவன்தன் ஆருயிர்

கொள்ளுதும் எனச்சினங்

கொண்ட தீயொடும்

உள்ளுறு காலெழீஇ ஒருங்கு

சென்றெனப்

பொள்ளென உயிர்ப்பழல்

புகையொ டுற்றதே.

205

725 குறுகிநின் றாற்றலால் குலிச

மாப்படை

எறிதரு கொடியனை எய்த

வேளெனச்

செறுகனல் விழியெனச்

செப்பச் சேறல்போல்

நெறிதரு புருவமும் நெற்றி

சேர்ந்தவே.

206

726 பற்றலர் புரங்களோ உலகின்

பன்மையோ

முற்றுயிர் ஈட்டமோ

முடிக்கப் பேதையைச்

செற்றிடல் வசையவன்

செயலைக் காண்டுமென்

றுற்றனன் முறுவலும் உதித்த

தொல்லையில்.

207

727 துடித்தன துவரிதழ் உரப்பித்
தூயவாய்
இடித்தன சேந்தன இரண்டு
கண்களும்
விடத்தினை நுகர்ந்தவன்
வெகுளித் தீயினுக்
கடுத்திடு துணைவர்தம்
அமைதி போலவே.

208

728 அக்கணம் இவ்வகை
யார்க்கும் ஆதியாம்
முக்கணன் நான்முகன் முதல
தேவரும்
மிக்குள உயிர்களும் வெருவ
வெய்யதோர்
உக்கிர வடிவுகொண்டு ருத்து
நின்றனன்.
(202. கண்டகன் -

இரக்கமில்லாத இந்திர. 203.

மருத்துவன் -

இந்திரன். கிருத்திமம் -

பூதம்.

208. துவர் இதழ் -

செவ்விதழ்.)

209

729 வேறு

நிற்கின்ற எம்பெருமான்

பெருஞ்சீற்றந்

தனைநோக்கி

நெஞ்சமாகுங்,

கற்குன்றம் நடுநடுங்கப்

பதைபதையா

அஞ்சியவன் கழலின்

வீழ்ந்தே,

எற்குன்றன் மாயமெலாந்

தெரிந்திடுமோ

மாலயனும்
இன்னுந்தேறார்,
பொற்குன்றச் சிலையானே
வினையேன்செய்
பிழையதனைப்
பொறுத்தி என்றான்.

210

730 போற்றிப்பன் முறைதாமும்
புரந்தரனை
அஞ்சலென்று புரிந்து
நோக்கி,
மேற்றிக்கில் வீழ்கின்ற
செங்கதிரோ
இதுவென்ன வேலை
மேற்றன்,
சீற்றத்தீ யினைவீசி
ஆங்கவற்கு
விடைகொடுத்துச்

செல்கென் றேவி,
ஏற்றிற்செய் அரியணைமேல்
உறையுள்புகுந்

துமையொடும்வீற்
211
றிருந்தான் எங்கோன்.

731 வேறு

கூற்று வன்தனிக் கூற்றன்
மந்திரம்

வீற்றி ருந்திடும் வேலை
வாய்தனில்

ஆற்றல் சேர்புனற் கரசன்
பால்விடு

சீற்ற மானதோர் சிறுவன்
ஆனதே.

212

732 ஆன பாலனை அம்பு

ராசிதன்

கானு லாந்திரைக் கரங்களால்

தழீஇத்

தான வேசன்என் தனயன்

ஆயினான்

நான லாதியார் நற்றவஞ்

செய்தார்.

213

733 ஊழி பேரினும் உலகம்

பேரினும்

வாழி வாழியென் மைந்த

நீயெனாக்

கேழில் ஆசிகள் கிளத்திப்

போற்றினான்

ஆழி மால்கடற் கரசன்

என்பவே.

214

734 நசைகு லாவிய நரலை

காத்திட

வசைவி லான்சிறி தழுத

வேலையில்

வசையி லாதுயர் வானும்
மண்ணுமெண்
டிசையும் யாவையுஞ்
செவிடு பட்டவே.

215

734 நூன்மு கத்தினோர் நுனித்துக்
காணுறு
நான்னு கத்தினோன் நாடி
இவ்வொலி
வான்மு கத்திடை வருமி
தேதெனா
மீன்மு கத்துலாம் வேலை
மேவினான்.

216

736 வேலை சேரஅவ் வேலை
வேலையுஞ்
சால வன்பினால் தவிசொன்
றிட்டுநீ
ஏல மேவுகென் றிருத்தி

யான்பெறும்

பாலன் ஈங்கிவன் பார்த்தி

217

யாலெனா.

737 கையில் நீட்டலுங் கடிது

வாங்கியே

ஐயன் தன்மடி அதனில்

சேர்த்திடத்

துய்ய புல்லணந் தொடர்ந்து

பற்றினான்

மையல் மைந்தனுந் தனது

வன்மையால்.

(212. மந்திரம் - ஆலயம்.

213. அம்புராசி - கடல்.

தானவேசன் - தானவர்

தலைவன்.

215. நசை - விருப்பம்.

நரலை - கடல். 218.

புல்லணம் - தாடி.

மையல் மைந்தன் - பித்தன்

(சிவன்) மகன் இவன்

கோபாக்கினியால்

உதித்தவன்.)

218

738 நார்த்தொ டுத்தெனும் நான்கு

தாடியும்

ஈத்துத் தூங்கலும்

இணையில் வேதனும்

ஆர்த்தி எய்தினான்

அவன்கண் ஏயவன்

சீர்த்தி கான்றெனச் சிந்திற்

றொண்புனல்.

219

739 காரொ டர்ந்திழி கலங்கு

கட்புனல்

ஆறு போலிய அகலம்

தன்வழிச்

சேறல் மேயது செறிவுற்
நீண்டியே
வேறொர் வேலைபோல்
வேலை புக்கதே.

220

740 முக்கண் நாயகன் முனிவு
தன்னிடைப்
புக்க காலையிற் புனல்வ
றந்திடு
மைக்க ருங்கடல் வறுமை
நீங்கிற்றால்
மிக்க நான்முகன் விழியின்
நீரினால்.

221

741 பதுமன் அவ்வழிப் படர்ம
யிர்த்தொகை
மதலை கையினும் மரபின்
நீக்கியே
கதுமெ னப்பல கரங்க

ளாலெடுத்

துததி தன்கையில் உயிர்த்து 222
நீட்டினான்.

742 நீட்டி யோரிறை நினைந்து

நீயிது

கேட்டி யொன்றியாங்

கிளத்து வேம்இவன்

ஏட்டு லாயதேன் இதழி

சென்னியிற்

சூட்டும் எம்பிரான் முனிவில்

தோன்றினான்.

223

743 கருதி டான்ஒரு கடவுள்

தன்னையும்

வரமும் வேண்டலன் ஏது

மற்றிவன்

ஒருவ ராலுமீ யுற்றி

டானரோ

பரமன் சீற்றமே யான
பான்மையால்.

224

744 தேவர் தேவர்கோன்
திசையினோர் வெரீஇப்
போவ ரேயெனில் பொருகிற்
பாரெவர்
நீவி ரேனுமுன் நின்றல்
அஞ்சுவீர்
ஏவ ரேஇவன் எதிர்நிற்
பார்களே.

225

745 ஆயுந் தொன்னெறி அமரர்
யாவரும்
ஈயுஞ் சாபம்வந் திவனை
நேருமோ
காயுந் திண்டிறற் கடவுட்
டன்மைசேர்
தீயுந் தீயுநின் சிறுவன்

746 நானும் அஞ்சுவன் நளினை
காவலன்

தானும் அஞ்சுவன் தவறில்
வேள்விசெய்

கோனும் அஞ்சும்வெங்

கூற்றும் அஞ்சுமவ்

வானும் அஞ்சும்இம்

மண்ணும் அஞ்சுமே.

(219. தூங்கல் - தொங்குதல்.

ஆர்த்தி - துன்பம்.

220. அகலம் - மார்பு.

222. உததி - கடல்;

வருணன். 224. மற்று -

அசை.

227. நளினை - திருமகள்.)

747 பாச னங்களே பரவ

ஞாலமேல்
தேசில் வெய்யகோல்
செலுத்தி யாங்கவர்
ஆசி செய்யநீ டரசு
செய்வனால்
ஈசன் அன்றியார் இவனை
வீட்டுவார். 228

228

748 என்னு மாத்திரத் திவன்த
னக்குநீ
நன்ன லந்திகழ் நாமம்
ஒன்றினைப்
பன்னு கென்னநீ பரித்த
லால்இவன்
தன்ன தொண்பெயர் சலந்த
ரன்னா.

229

749 பேரிட் டொல்லையில்
பிரமன் தானுறை

ஊரிற் போயினான் உததி
பற்பகல்

சீரிற் போற்றலுஞ் சிறுவன்
காளையாய்ப்

பாரிற் சேர்ந்தனன் அவுணர்
பாற்பட.

230

750 சென்று பாரிடைத் திசைகள்
யாவையும்

வென்று வாசவன் விண்ணு
ளோர்நிதிக்

குன்று சேர்தரக் கொடுமை
செய்தனன்

துன்று கின்றதொல் லவுணர்
சூழவே.

231

751 பொன்னெ டுங்கிரி தனிற் புத்
தேளிரு

மன்னும் வைகலும் வான

நாடெலாந்
தன்னை நேரிலான் தான
வர்க்கெலாம்
நன்ன யப்பொடு நல்கி
னானரோ.

232

752 வச்சி ரப்படை மன்னன்
பொன்னகர்
நச்சம் வண்ணமோர் நகரஞ்
செய்கென
அச்ச லந்தரன் அருளத்
தானவர்
அச்சன் அவ்வழி சீதிது
நல்கினான்.

233

753 பாந்தள் மீமிசை பரிக்கு
நேமிசா
லாந்த ரம்மென அறைய
நின்றதோர்

ஏந்தல் மாநக ரிடையில

தானவர்

வேந்தர் போற்றிட அரசில்

234

மேயினான்.

754 கால நேமியாம் அவுணன்

கன்னிகை

வேலை நேர்விழி விருந்தை

யென்பவள்

கோல நாடியே குரவன்

கூறிட

ஏல வேமணந் தின்பம்

எய்தினான்.

(228. பாசனங்கள் - அசுர

பரிவாரங்கள். வீட்டுவார் -

கொல்லுவோர்.

229. சலத்தரன் - கடலால்

வளர்க்கப்பட்டவன். சலம் -

கடல்.

தரம் - தரித்தல்; ஆகவே
கடலால் தாங்கப்பட்டவன்
சலந்தரன் என்பதாம்.

333. நச்சும் - விரும்பும்.

தானவர் தச்சன் - அசுர
தச்சன்; கம்மியன்.

234. நேமி - பூமி.

சாலாந்தரம் - காலாந்தரபுரி;
இது சலந்தராசுரன் நகரம்.

235. விருந்தை - இவள்

கற்பிலும் அழகிலும்

அறிவிலும் சிறந்தவள்;

காலநேம என்னும் அசுரன்

மகள்; விருந்தையைப்

பிருந்தை எனவும் கூறுவர்.) 235

755 பாரில் அவ்வழிப் பன்னெ

டும்பகல்

சீரின் வைகினான் தேவர்

யாவரும்

மேரு வற்றனர் அவரை

மேவியாம்

போர்செய் வோமெனப்

236

புகன்று போயினான்.

756 துங்க வீரர்கள் தொழுச

லந்தரன்

அங்கண் மேவலும் அமரர்

வெய்யவன்

இங்கும் வந்தனன் என்செய்

வோமெனார்

சிங்கங் கண்டதோர் கரியின்

தேம்பினார்.

237

757 தேம்பு கின்றவர் செய்வ

தோர்சிலார்

பாம்ப ணைத்துயில் பவனை
உன்னியே

ஓம்பு கென்றலும் உவண
மீமிசை

ஏம்ப லோடும்வந்

திமைப்பில் எய்தினான்.

238

758 வருச லந்தரன் மாறு

கொண்டெழ

இருப தாயிரம் யாண்டு

பல்படை

உரிய மாயைகொண்

டுருத்தெ முந்துமால்

பொருதும் வென்றிலன்

புகழ்ந்து போயினான்.

239

759 கொண்டல் மேனியன்

கொடியன் தன்னொடு

மண்டு போரிடை மலையும்

வேலையில்

அண்டர் வாசவன் அஞ்சி

ஆலமார்

கண்டன் மேவிய கயிலை

240

எய்தினார்.

760 வேறு

அற்றா கின்ற வேலையின்

வேலை அருள்மைந்தன்

பற்றார் தம்மை நாடினன்

யாண்டும் பார்க்கின்றான்

கற்றார் ஏத்துங் கண்ணுதல்

மேய கயிலாயத்

துற்றார் கொல்லென் றுன்னி

வெகுண்டான்

ஊர்போந்தான்.

241

761 தூண்டா ஒற்றால் பெற்றிடு

சேனைத் தொகையோடு

மீண்டா நிற்பான் தென்க
கயிலைக்கென்
றெழும்வேலை
வேண்டாம் வேண்டாம் நித்த
னுடன்வெஞ் சமர்செய்யின்
மாண்டாய் என்றாள்
இல்லென வாழும்
மதிவல்லி.

242

762 குலந்தனில் வந்தாள் கூறிய
மாற்றங் குறிக்கொள்ளான்
நலந்தரு கின்ற செய்வினை
ஓரான் நவைபாரான்
புலந்தரு செற்றம் மீக்கொள
யாதும் பொறையின்றிச்
சலந்த ரனாம்பே ருண்மைய
தென்னச் சாதித்தான்.

243

763 சோனா மேகம் போற்படை

மாரி சொரிகின்ற
சேனா யூகஞ் சூழ்தர வாழித்
திருமைந்தன்
போனான் எங்கோன் தென்க
யிலைக்கோர் புடையாக
வானா டுள்ளோன் ஆங்கது
காணா மறுகுற்றான்.

(237. துங்கம் - உயர்வு.

238. உவணம் - கருடன்.

ஏம்பல் - ஆசை.

241. வேலை

அருள்மைந்தன் -

சலந்தராசரன்.

243. சலந்தரனாம் பேர்

உண்மை - கோபத்தைச்

சுமந்தவன் சலந்தரன்

என்பதாம். சலம் - கோபம்.

தரன் - சுமந்தவன்.)

764 தாண்டும் பாய்மாத் தோகரி
 வீரர் தற்கூழ
 ஈண்டும் வந்தான் தீயவன்
 ஆவி இறும்வண்ணங்
 காண்டும் என்னா வாசவன்
 வானோர் கணமோடும்
 வேண்டும் வெளடீளிக்
 குன்றுறு கோயில்
 மேவுற்றான்.

765 வேறு
 முந்திய வாயிலின் முறைபு
 ரிந்திடு
 நந்தியை வணங்கியுள்
 நடுக்கஞ் செப்பலும்
 அந்தமில் பண்ணவன்
 அருளை நாடியே

உந்திட இந்திரன் உறையுள்
போயினான்.

246

766 குணங்களின் மேற்படு
குழகன் மால்வரை
அணங்கொடு வீற்றிருந்
தருளும் எல்லைபோய்
வணங்கினன் தொழுதனன்
வலிய துன்பினால்
உணங்குதன் மனக்குறை
உரைத்தல் மேயினான்.

247

767 நிலந்தனை வளைந்த
முந்நீரில் வந்தவன்
சலந்தரன் எனும்பெயர்த்
தறுகட் டானவன்
மலைந்தெமை வென்றிட
மாசுற் றோடினேன்

நலந்தரு நின்றபொன் னாடு 248
நீத்தனன்.

768 வெந்துயர் எய்தியே மேரு
வின்புடை
உய்ந்தனன் யானென
ஒளர்த்து மேவினன்
அந்தவண் ணத்தையும்
அறிகுற் றாங்கவன்
வந்தனன் அவ்வழி மாலை
உன்னினேன்.

249

769 மாலும்வந் தணுகியே
மலைந்து தோற்றிடா
மேலுமங் கவன்தனை
வியந்து போயினான்
நீலகண் டத்தனே நினது
மால்வரை
ஏலவந் துற்றனன் இதுவுங்

கேட்டனன்.

250

770 ஈங்கும்வந் துற்றன னியாவ

துன்னியோ

ஆங்கது தெரிகிலேன்

அளியன் துன்பமுந்

தீங்குறு சலந்தரன் திறலும்

வாழ்க்கையும்

நீங்குதல் உன்னுதி நிமலநீ

என்றான்.

251

771 வரையெறி படையினன்

மாற்றங் கேட்டுநின்

பருவரல் ஒழிகெனப்

பகர்ந்து போக்கியே

கருணையின் நீர்மையாற்

கணிச்சி வானவன்

ஒருதனி ஆடலை உள்ளத்

துன்னினான்.

252

772 நான்குண்டி கையினன்
நரைகொள் யாக்கையன்
ஊன்றிய கோலினன் ஓலைக்
கையினன்
மூன்ற னல்வளர்ப் புறுமுனி
வரேயெனத்
தோன்றினன் தனக்கொரு
தோற்றம் வேறிலான்.

253

773 விம்மலை உற்றிடு விரதர்க்
காகமுன்
கைம்மலை உரித்தவன்
கயிலை என்றிடும்
அம்மலை ஒருபுடை
அணுகுந் தானவர்
செம்மலை எதிர்கொடு
செல்லல் மேயினான்.

254

774 இந்திரன் இமையவர்

இனத்தொ டீண்டியே
வந்தனை செய்தனன்
மறைந்து பின்வர
அந்தணர் வடிவுகொண்
டவுணர் காவலன்
முந்துற வெய்தியே
முதல்வன் கூறுவான்.

255

775 எங்குளை யாரைநீ எவரை
நாடியே
இங்குறு கின்றனை இயம்பு
வாயென
அங்கணன் மொழிதலும்
அந்தண் வேதிய
சங்கைய தில்வகை
சாற்றக்கேள் என்றான்.

256

776 நிலந்தனில் உற்றுளேன்

நேமி காதலன்
சலந்தரன் என்பவன் தமிழன்
வானவர்
உலைந்திட நுதல்விழி
ஒருவன் தன்னுடன்
மலைந்திட வந்தனன்
வல்லையீண் டென்றான்.

257

777 அவ்வுரை வினவியே
அண்ணல் எண்ணமுஞ்
செவ்விது செவ்விது தீதுண்
டோவெனா
எவ்வமில் புகழ்ச்சிபோல்
இகழ்ந்து காட்டிடா
நவ்வியங் கைத்தலன்
நகைத்துச் செப்புவான்.

258

778 கயிலையங் கிரியுறை
கண்ணு தற்பிரான்

அயலுற இருப்பன்யான்
அவனொ டேயமர்
முயலுறு கிற்றியேல் முடிதி
உய்ந்திடுஞ்
செயலினை நினைத்தியேற்
செல்கமீண் டென்றான்.

259

779 பண்ணவன் இனையன
பகர்தல் கேட்டலும்
எண்ணமில் சலந்தரன்
எரியிற் சீறியே
கண்ணழல் கதுவுறக் காயம்
வோடுவெழத்
துண்ணென உயிர்த்திவை
சொற்றல் மேயினான்.
(253. நானற -
தொங்குகின்ற. ஓலை -
ஓலைக்குடை.

மூன்று அனல் - மூவகை
அக்கினி.

254. கைம்மலை - யானை.

தானவர் செம்மல் -
சலந்தரன்.

257. நேமிகாதலன் -
வருணன் மகன்.

258. எவ்வம் - குற்றம்.
நவ்வி - மான்.

260. பண்ணவன் - அந்தண
வடிவுகொண்ட சிவன்.)

260

780 சிறியவன் போலெனைச்

1 சிந்தித் தீரியான்

பெறுவதோர் சயமெலாம்

பேசி யாவதென்

இறைவரை யீண்டுநின்

றெனது வன்மையை

அறிகுதிர் அறிகுதிர்

அந்தணீர் என்றான்.

261

(பா-ம் 1 - சிந்திப்பீரியான்.)

781 என்றிவை சலந்தரன்

இசைப்ப யாமுமுன்

வன்றிறல் காணிய வந்த

னம்மெனாத்

தன்திரு வடியினால் தரணி

யின்மிசை

ஒன்றொரு திகிரியை

ஒல்லை கீறினான்.

262

782 ஆங்கது திகிரியொன் றாக

அந்தணன்

ஈங்கிது சென்னியில் ஏற்றி

வன்மையால்

தங்குதல் வல்லையோ என்று

சாற்றலும்

தீங்குறு சலந்தரன் இனைய
செப்புவான்.

263

783 புங்கவர் யாரையும்
புறங்கண் டேன்வரு
கங்கையை அடைத்தனன்
கார்கொள் வேலையில்
அங்கியை அவித்தனன்
அரியை வென்றனன்
இங்கிது தாங்குவ தரிய
தோவெனா.

264

784 புரத்தழல் கொளுவியோன்
பொறித்த நேமியைக்
கரத்திடை எடுத்தனன்
கனங்கொண் டெய்தலின்
உரத்திடைப் புயத்திடை
உயிர்த்துத் தாங்கியே
சிரத்திடை வைத்தனன்

தேவர் ஆர்க்கவே.

265

785 செழுஞ்சுடர்ப் பாடிதியைச்
சென்னி கோடலால்
ஒழிந்திடு சலந்தரன் உச்சி
யேமுதற்
கிழிந்தது முழுதுடல்
கிளர்ந்து சோரிநீர்
இழிந்தது
புவிதனில்இழுமென்
ஓசையால்.

266

786 பரிதியங் கடவுள்அப் பதகன்
தன்னுடல்
இருபிள வாக்கியே
இறைவன் தன்னிடை
உருவுகொண் டுற்றதிவ்
வுலகம் யாவையுங்

குருதியம் பெருங்கடல் 267
வளைந்து கொண்டதே.

787 பாதல நிரயமாம் பாழி யூடுநீ
போதென எருவைநீர்
போந்த தாயிடை
ஆதியங் கடவுள்அவ்
வவுணன் சேனையைக்
காதினன் விழிபொழி
கனலின் தானையால். 268

788 பரந்திடும் அவுணர்தம் பகுதி
வீட்டியே
கரந்ததொல் வடிவினைக்
காட்டி நின்றலும்
புரந்தரன் முதலினோர்
வணங்கிப் போற்றிஎம்
அரந்தையை அகற்றினை
ஐயநீ என்றார். 269

789 முன்புறு புரந்தரன் முதலி
னோர்க்கெலாம்

இன்புறு தொல்லர சியற்ற
நல்கியே

அன்புடன் விடைகொடுத்
தமல நாயகன்

தென்பெருங் கயிலைமேற்
சேர்ந்து வைகினான்.

(262. தரணி - பூமி. திகிரி -
சக்கரம். 265. பொறித்த -
உண்டாக்கிய.

நேமி - சக்கரப்படை.

267. பரிதி அம் கடவுள் -
சக்கரமாகிய தெய்வம்.

பதகன் - கீழ் மகன்;

சலந்தரன். 268. பாழி -
இடம். எருவை நீர் -
இரத்தம்.

காதனன் - அழித்தனன்.

கனலின் தானை -

தீப்பொறியாகிய சேனை.)

270

790 ஆவியை இழந்திடும்

அவுணர் காவலன்

தேவியை விரும்பியே

திருவின் நாயகன்

மாவிர தியரென மற்ற

வன்மனைக்

காவி னுள்இருந் தனன்கை

தவத்தினான்.

271

791 இருந்திடும் எல்லையில்

ஏமக் கற்புடை

விருந்தைஎன் றிடும்அவள்

வேந்தன் செய்கையைத்

தெரிந்திலள் ஆற்றவுஞ்

சிந்தை நொந்துமெய்

வருந்தினள் உய்ந்திடும்
வண்ணங் காண்கிலாள்.

272

792 பரிதலுற் றிரங்கினள்
பதைத்துச் சோர்ந்தனள்
ஒருதனித் திருக்கிலள்
உரையும் ஆடலள்
திரிதலுற் றுலவினள் சேய்வ
தோர்கிலள்
இருதலைக் கொள்ளியின்
எறும்பு போன்றுவாள்.

273

793 கல்வரை யேந்திய காளை
யைப்புணர்
தொல்வரை ஊழினால்
துன்பம் நீங்கலா
மெல்வரை அன்னதோள்
விருந்தை மேவினாள்
இல்வரை இகந்திடா ஏமக்

காவினுள்.

274

794 மடவரல் வருதலும்
வைகுண் டந்தனில்
கடைமுறை போற்றிடும்
இருவர் காவலர்
அடலரி ஆகியே ஆர்த்து
முன்னுற
இடியுறும் அரவுபோல் ஏங்கி
ஓடினாள்.

275

795 மடந்தையங் கிரிதலும்
மடங்க லானவர்
தொடர்ந்தனர் பின்வரத்
துளங்கிச் சோலையின்
இடந்தனில் முனியென
இருந்த வெய்யனை
அடைந்தனள் அடைதலும்
அஞ்சல்நீ என்றான்.

276

796 என்றருள் புரிதலும்
இகல்வெஞ் சீயமாய்ப்
பின்றொடர் காவலர்
பெயர்வுற் றோடினார்
நின்றவள் இருந்தவன்
நிலைமை நோக்கியே
நன்றிவன் இயல்பென
நவில்வ தாயினாள்.

277

797 எந்தையெம் பெருமகேள்
எனது காதலன்
அந்தமில் ஈசன்மேல் அமருக்
கேகினான்
வந்திலன் இன்னமும்
மாய்வுற் றான்கொலோ
உய்துள னேகொலோ
உரைத்திநீ என்றாள்.
(271. திருவின்நாயகன் -

திருமால். மாவிரதியர் -
சிவமூர்த்தியை எண்ணித்
தவம் இயற்றும் ஒரு தவசி.

272. ஏமம் - இன்பவடிவு.

274. கல்வரை -

கோவர்த்தனகிரி. மேல்வரை

அன்ன - மெல்லிய

மூங்கிலைப் போன்ற.

275. கடைமுறை - வாயில்.

காவலர் இருவர் - துவார

பாலகர். அரி - சிங்கம்.

276. இரிதல் - ஓடுதல்.

மடங்கல் - சிங்கம்.

வெய்யனை - இங்குத்

திருமாலை.

277. சீயம் - சிங்கம். காவலர்

- துவார பாலகர்கள்.

278. எனது காதலன் -

என்னுடைய கணவன்;
கலந்தராசரன். கொல் -
ஐயப்பொருள்.)

278

798 இரங்கினள் இவ்வகை
இசைப்ப மாதவன்
வரங்கெழு தானையின்
மன்னர் மாயையால்
குரங்கென ஈருருக் கொண்டு
கொம்மென
உரங்கிளர் சலந்தரன்
உடல்கொண் டேய்தினார்.

279

799 இருபிள வாம்அவ
னியாக்கை கொண்டுசென்
றரிவைமுன் இட்டனர்
அதனைக் காண்டலும்
வெருவினள் பதைத்தனள்
வீழ்ந்த ரற்றினாள்

ஒருவினள் உயிரென
உணர்வு நீங்கினாள்.

280

800 வருந்தலை வருந்தலை
மங்கை நீயெனாக்
கரந்தனை ஓச்சியே காதல்
நீர்மையால்
இருந்தவன் எழுப்பலும்
எழுந்து தேறியே
விருந்தைகை தொழுதிவை
விளம்பல் மேயினாள்.

281

801 நின்னிகர் மாதவர் நிலத்தின்
இல்லையால்
என்னுயிர் கார்தியேல் எனது
நாயகன்
பொன்னுடை லந்தனைப்
பொருந்தி அவ்வுயிர்
தன்னையும் அமைத்தனை

தருதிநீ என்றாள்.

282

802 ஆயது காலையில் அவுணன்

யாக்கையை

ஏயென ஒன்றுமா றியற்றி

மாதவன்

மாயம தாகியே மறைந்து

மற்றவன்

காயம திடைதனில் கலந்து

வைகினான்.

283

803 புல்லிய குரங்கெனப் புகுந்த

கள்வரும்

ஒல்லையின் மறைந்தனர்

உயர்ச லந்தரன்

தொல்லுடல் புகுந்தரி

துண்ணென் றேயெழ

மெல்லியல் கண்டனள்

வியந்து துள்ளினாள்.

284

804 உய்ந்தனன் கணவனென்
றுளத்தில் உன்னியே
வெந்துயர் அகன்றனள்
விருந்தை என்பவள்
வந்தனை பேலுமென் மகிண
நீயெனா
அந்தமில் உவகையால்
அவனைப் புல்லினாள்.

285

805 புல்லிய விருந்தையைப்
புணர்ந்து மாயவன்
எல்லியும் பகலுமோர்
இறையும் நீங்கலான்
அல்லியந் தேனுகர்
அளியைப் போல்அவண்
மெல்லிதழ் அமுதமே
மிசைந்து மேவினன்.

286

806 காய்கதிர் நுழைவுறாக்

கடிமென் காவினுள்
மேயினன் பலபகல் வேளின்
நூல்வழி
ஆயதோர் வைகலின் அரன
தாணையால்
மாயம தயர்த்தனன்
மலர்க்கண் துஞ்சினான்.
(279. தானையின் மன்னவர்
- சேனைக்காவலர். 280.
அரிவை - பிருந்தை.
284. புல்லிய - இழிந்த.
துள்ளுதல் - மகிழ்ச்சி
மிகுதியால் குதித்தாடுதல்.
286. புல்லிய - தழுவிய.
எல்லியும் - இரவும். 287.
கதிர் - சூரிய வெளச்சம்.
கடி - அச்சம். வேளின் நூல் -
மன்மதாகமம். மாயமது

அயர்த்தனன் -
(தான்கொண்ட)

மாயைமறந்து; முற்றெச்சம்.

துஞ்சினான் - தூங்கினான்.) 287

807 துஞ்சிய வேலையில்

துணைவி யாகிய

பஞ்சினின் மெல்லடிப்

பாவை பார்த்திவன்

வஞ்சகன் வஞ்சகன் மாய

னையெனா

அஞ்சினள் நெஞ்சகம்

அழன்று நீங்கினாள்.

288

808 அருந்ததி அன்னகற் பழிந்த

தன்மையால்

வருந்தினள் உயிர்த்தனள்

மாயம் யாவையும்

பொருந்திய தன்னுயிர்ப்

போத நீர்மையால்

தெரிந்தனள் சீதரற் கிதனைச்

செப்புவாள்.

289

809 மாவலி யுடையதோர் மடங்க

லாயினோர்

காவல ரிருவர்அக் காவ

லாளர்உன்

மேவல ராயுற வேந்த னாகிநீ

ஓவலை குரங்கொடு திரிதி

ஒண்புவி.

290

810 பொற்புறு கணவனைப்

போல வந்தெனைப்

பற்பகல் புணர்ந்தனை

பகைவர் மாயையால்

கற்புடை மனைவியைக்

கவர்ந்து போகநீ

சொற்படு பழியினைச்

சுமத்தியால் என்றாள்.

291

811 இக்கொடு மொழிபுகன்
றெரியை மூட்டியே
புக்குயிர் துறந்தனள் புலம்பி
யாங்கவள்
அக்குறு சுடலைநீ றாடி
வாடினான்
மைக்கடல் மேனியன்
மாலின் மூழ்கியே.

292

812 வேறு

அத்துணை தன்னின்
வானோர் அம்புயன் கயிலை
யேகி
நித்தனை இறைஞ்சி
மாயோன் நிலைமையை
உயர்த்தும் போழ்தில்
சத்தியங் கதனைத் தேர்ந்து

தலையளி செய்து தானோர்
வித்தினை உதவி ஈது
விண்டுமுன் இடுதிர்
என்றாள்.

293

813 ஈதலும் அதனை வேதா
இருகையால் ஏந்திச் சென்னி
மீதுறக் கொண்டு போந்து
விருந்தைதன் ஈமந் தன்னில்
தாதுறு பலியின் வித்தித்
தடங்கட லமுதம் பெயய
மாதவன் முன்னம்
ஆங்கோர் துளவமாய்
மலிந்த தன்றே.
(289. தன் உயிர்ப்போத
நீர்மையால் - தனது
சீவபோதத் தன்மையால்.
290. மாவலி - மிக்க

வலிமை. மேவலராய் உற -
பகைவராய்ப் பொருந்த.

இங்குப் பகைவர்

இராவணனும்

கும்பகர்ணனும் ஆவர்.

அரசன் - இது இராமனை
உணர்த்தும்.

291. கற்புடைய மனைவி -

இங்கு சீதையை உயர்த்தும்.

292. அக்கு - என்பு.

சுடலைநீறு - சுடுகாட்டுச்

சாம்பல். ஆடி - புரண்டு.

293. சத்தி - உமாதேவியார்.

வித்து - (துளசி) விதை. 294.

தாது - புழுதி.

பலி - சாம்பல்.)

294

814 தண்டுகள வான தாங்கோர்

கையலாய் நின்ற காலைக்
 கண்டனன் தருவின்
 கேள்வன் கனலிடைப்
 புகுந்தாள் மீது
 கொண்டிடு காதல் நீங்கி
 அவள்வயிற் கூட்டம் வெக
 அண்டரும் அயனும் மாலுக் 295
 கருங்கவடி இயற்றி ஈந்தார்.

815 கடியுறு துளவம் என்னுங்
 கன்னியைக் கொண்டு கஞ்சக்
 கொடியுறு தகைமைத் தான
 கோநகர் குறுகி வேறோர்
 படியுறு பெற்றித் தல்லாப்
 பல்பெரும் போகம் ஆற்றி
 முடியுறு கூட்டு மாக
 முடித்தனன் முளரிக்
 கண்ணன்.

816 அவன்சலந் தரனை வீட்டும்
ஆழியை வாங்கப் பன்னாள்
சிவன்கழல் வழபட்
டோர்நாள் செங்கணை
மலராச் சாத்த
உவந்தனன் விடைமேல்
தோன்றி அப்படை உதவப்
பெற்று
நிவந்தனன் அதனால்
வையம் நேமியான் என்ப
மாதோ.

297

817 வேறு
போற்ற லார்தம் புரமடு
புங்கவன்
வேற்று ருக்கொள் வியனருட்
டன்மையைச்
சாற்றி னாம்இனித் தன்னிகர்

இல்லதோர்

ஏற்றின் மேல்வருந் தன்மை 298

இயம்புவாம்.

818 இன்ன நான்குகத் தெல்லை

இராயிரம்

மன்னு கின்றதோர்

வைகல்அவ் வைகல்தான்

துன்னு முப்பது தொக்கதோர்

திங்களா

அன்ன தாறிரண் டால்வரும்

ஆண்டரோ.

299

819 ஆண்டு நூறுசென் றால்அயற்

காயுவும்

மாண்டு போமது மாற்கொரு

வைகலாம்

ஈண்டு நூல்களெ லாமிவை

கூறுமால்

காண்டி யாலிவை கற்றுணர் 300
பேதைநீ.

820 ஆய தன்மையில் அச்சுதற்
காயுவும்
மாயும் எல்லையின்
மன்னுயிர் யாவையுந்
தேயும் அண்டஞ்
சிதைந்திடும் எங்கணும்
பாயி ருங்கன லேபரந்
துண்ணுமால்.

301

821 ஆன காலை அகிலமும்
ஈமமாய்த்
தூந லங்கொடு தோன்றுமச்
சூழலில்
தானு லாவித் தனிநடஞ்
செய்திடு

ஞான நாயக னாயகி
காணவே.

302

822 பெருகு தேயுப் பிரளயம்
அன்னதில்
தருமம் யாவினுக் குந்தனித்
தெய்வதம்
வெருவி யாமிவண் வீடுது
மேலினிப்
புரிவ தேனெப் புந்தியிற்
சூழ்ந்ததே.

(295. கூட்டம் - சேர்க்கை.

அருங்கடி - அரிய

திருமணம்.

297. அவன் - இங்குத்
திருமால். நிவந்தனன் -
உயர்ந்தனன்.

298. ஏறு - இடபம்.

299. உகம் - யுகம். இன்ன -
(பிரமனுக்கு)

இத்தன்மையான.

303. தேயுப்பிரளயம் -

அக்கினிப் பிரளயம்; இதில்
தருமத் தெய்வம் மட்டும்

அழியாது என்பது

நூற்றுணிபு. தருமம்

யாவினுக்கும்

தனித்தெய்வம் -

எல்லோர்க்கும் பொதுவான
தருமத்தெய்வம்.)

303

823 ஆறு லாஞ்சடை

அண்ணலைச் சேர்வனேல்

ஈறிலா சென்றும் உற்றிடு

வேனெனாத்

தேறி யேஅறத் தெய்வதஞ்

செங்கணான்

ஏற தாயொ ரெழிலுருக்

304

கொண்டதே.

824 ஏற்றின் மேனிகொண்

டசன்முன் ஏகியே

போற்றி யானின்று

பொன்றிடுந் தன்மையை

மாற்றி யாற்றல் வழங்கிநிற்

கூர்தியாம்

பேற்றை எற்குப் பிரானருள்

என்னவே.

305

825 வேறு

இறத்தலை இன்மையும்

யான மாய்த்தனைப்

பொறுத்திடுந் தன்மையும்

பொருவில் வன்மையும்

உறைத்திடும் அன்பும்வா

லுணர்வும் நல்கியே
அறத்தனிக் கடவுளுக்
கண்ணல் கூறுவான்.

306

826 முதலயல் இடைகடை
மொழிய நின்றிடுஞ்
சதுர்வித யுகந்தனில் தருமத்
தின்திறம்

இதுவென நான்குமுன்
றிரண்டொன் றாகிய
பதமுறை யூன்றியே படியிற்
சேறிமேல்.

307

827 ஈங்குன திடந்தனில் யாமெக்
காலமும்
நீங்கலம் இருந்தனம் நீயும்
வந்துநம்
பாங்கரின் அடைந்தனை
பரிவொ டீர்தியாய்த்

தாங்குதி யாரினுந் தலைமை
பெற்றுளாய்.

308

828 எண்ணுநந் தொண்டர்கள்
இயற்று பாவமும்
புண்ணிய மாநமைப் புறக்க
ணித்துளார்
பண்ணிய அறமெலாம் பாவ
மாகுமால்
திண்ணமீ தருமறை தானுஞ்
செப்புமே.

309

829 மைதவிர் அடியர்செய்
பவமு மற்றுளார்
செய்திடு தருமமுந் திரிப
தாகியே
எய்திடு கின்ற தியாம்உன்
றன்னிடை
மெய்திகழ் உயிரென மேவும்

830 நின்னிடையாமுளோம்

நீயும் ஊர்தியாய்

மன்னுதி எமதுபால் மற்றி

தல்லதை

இன்னுமோர் வடிவு கொண்

டெம்மைப் போற்றுதி

அன்னதும் உணர்கென

அருளிச் செய்தரோ.

(306. யானம் - வாகனம்.

307. சதுர்வித யுகம் - கிரேத

திரேத துவாபர

கலி என்னும் நான்கு வகை

யுகங்கள். பதம் - கால். சேறி

- செல்வாய்.

309. புறக்கணித்துளார் -

அலட்சியம் செய்தவர்கள்.

311. இன்னுமோர் வடிவு - 311
மானுட வடிவு.)

831 வேறு

கூர்ந்த சூலக் கொடும்படை

வானவன்

சார்ந்து போற்றுந் தருமக்

கடவுளை

ஊர்ந்தி டுந்தனி யூர்திய

தாகியே

சேர்ந்தி டும்படி சீரருள்

செய்தனன்.

312

832 அந்த நாண்முத லாதிப்

பிரான் றனைச்

சிந்தை மேல்கொண்ட

சீருடை யன்பர்முன்

நந்தி யாகும் நலம்பெறும்

ஊர்திமேல்

வந்து தோன்றும் வரம்புரி
பான்மையால்.

313

833 சாற்றும் அவ்விடைக்
கேதனைத் தாங்குபேர்
ஆற்றல் ஈந்த செயலறிந்
தல்லவோ
மாற்ற லார்புரஞ் செற்றுழி
மாயவன்
ஏற்றின் மேனிகொண்
டெந்தையைத் தாங்கினான். 314

834 ஆத லால்அரன் அவ்விடை
யூர்ந்திடல்
ஏத மோவன் றிதுநிற்க
தெண்டிரை
மீது தோன்றும்
விடத்தையுண் டானென
ஓதி னாய்அதன்

835 வேறு

நிருதர் தம்முடன் அவுணரும்
அமரரும் நேர்ந்து
திருகு வெஞ்சினத்
தொருபகல் முந்துபோர்
செய்ய

இருதி ரத்தினும் பற்பலர்
வல்லையில இறப்ப
வெருவி யன்னது கண்டனர்
அமரினை விடுத்தார்.

316

836 மேலை வானவர்

அவுணர்தங் கோவொடு
விரவிக்

கால மெண்ணில

இருந்துபோர் செய்வது கருதி
நாலு மாமுகத் திறையவன்

பதத்தினை நணுகிச்
சீல மோடவன் தாள்மலர் 317
பணிந்துரை செய்வார்.

837 ஓல்கு மாயுளை உடையரேம்
பற்பகல் உஞற்று
மல்கு பேரமர் இயற்றுவான்
பாற்கடல் மதியா
அல்க லின்றிய அமிர்தினை
வாங்கியே அடிகேள்
நல்கு வாயெமக் கென்றலும்
அயன்இவை நவில்வான். 318

838 ஆதி மாயவற் கிச்செயல்
மொழிகுவம் அவனே
ஓத வேலையைக் கடைந்தமு
தளித்திடும் உண்டால்
சாதல் வல்லையில் வந்திடா
தென்றயன் சாற்றிப்

போது நாமென அவரொடும்
பாற்கடல் புகுந்தான்.

319

839 நனந்த லைப்படு பயங்கெழு
தெண்டிரை நடுவண்
அனந்தன் மீமிசைச்
துயிலுறும் மூர்த்தியை
அணுகி
மனந்த வாதபேர் அன்பொடு
நான்முகன் வழுத்த
நினைந்து கண்விழித்
தொய்யென எழுந்தனன்
நெடியோன்.

320

840 நீவிர் இவ்விடை வந்தவா
றென்னென நெடியோன்
பூவின் மேல்வரு
பண்ணவன் அவுணர்கள்
பொருவில்

தேவர் வேந்தர்கள்
வேண்டிய குறையினைச்
செப்ப

ஆவ தென்றதற்
கியைந்தனன் அளித்திடும்
அருளால்.

(314. செற்றுழி -

அழித்தபோது. ஏற்றின்
மேனி - இடபவடிவம்.

316. நிருதர் - இராக்கதர்.

அவுணர் - அசுரர்.

320. நல் + நந்து +

அலைப்படு -

நனந்தலைப்படு. நந்து -

சங்கு.

பயம் - பால்.)

321

841 அருள்பு ரிந்தெழு மாயவன்

மந்தரம் அதனை
உருள்பு ரிந்திடு மத்தென
நிறுவியே உடலாம்
பொருள்பு ரிந்திடும்
மதியினை மதலையாப்
புரியா

இருள்பு ரிந்தவா சுகிதனை
நாணென யாத்தான்.

322

842 ஒருபு றத்தினில் அமரர்கள்

ஒருபுறத் தவுணர்

இருபு றத்தினும் ஈர்த்திட

நல்கியிப் புவிசூழ்

தருபு றக்கிரி யனையமத்

தடிமுடி தன்மெய்

வருபு றத்தினுங் கரத்தினும்

பரித்தனன் மாலோன்.

323

843 ஆன தன்மையின் மாயவன்

பரித்துழி அமரர்
கோனும் வானவர் யாவரும்
அவுணருங் கோமான்
தானும் வாசுகி பற்றியே
வலியுறுந் தகவால்
வானி லாவுமிழ் பாற்கடல் 324
மறுகிட மதித்தார்.

844 மதித்த வேலையவ்
வேலையி னுடைந்தென
வாய்விட்
டதிர்த்த தேவரும்
உலைந்தனர் குலைந்தன
அகிலம்
கதித்த மேருவுஞ் சலித்தன
ஒலித்தன கரிகள்
பதைத்து வெய்துயிர்த்
தொடுங்கின நடுங்கின

845 உடைந்து போவது
 கொல்லென அமரர்கள்
 ஒருங்கே
 தொடர்ந்து தம்பெரு
 வலிகொடே மந்தரஞ் சுழலக்
 கடைந்து வேலையைக்
 கலக்குறி ஈர்த்திங் கயிறாய்
 அடைந்த வாசுகி
 பொறுக்கலா தயர்ந்ததை
 அன்றே.

846 ஊன்று பேதுற வெய்தியே
 யாற்றவெய் துயிர்த்துத்
 தோன்று வெஞ்சினங்
 கொண்டுமெய் பதைத்துநாத்
 துடிப்ப
 ஆன்ற ஆயிரம்

வாய்தொறும் ஆலகா

லத்தைக்

கான்ற தத்துணை அளக்கரும் 327

உமிழ்ந்தது கடுவே.

847 ஈற்றுக் கோடியின் எழுமுகிற்

கோடியின் இருண்டு

கூற்றுக் கோடியின்

மறங்கொடு திசைதொறுங்

குலவுங்

காற்றுக் கோடியின்

விரைவினால் வடவையங்

கடுந்தீ

நூற்றுக் கோடியிற் பரந்ததவ்

விடமெலாம் நொய்தின். 328

848 ஓட லுற்றெழுந் தவ்விடஞ்

சூழ்தலும் உலையா

ஓட லுற்றனர் தானவர்

உம்பரா யுள்ளோர்
 ஓட லுற்றனர் முனிவரர்
 ஓடலுற் றனரால்
 ஓட லுற்றனர் உலகெலாம்
 படைத்திடும் உரவோர்.
 (322. மதலை - தூண். நாண்
 - கயிறு. 323. புறக்கிரி -
 சக்கரவாளகிரி.
 324. பரித்துழி -
 தாங்கியவுடனே. மறுகிட -
 கலங்கும் வண்ணம்.
 325. கரிகள் - திக்கு
 யானைகள். பணி -
 அட்டநாகங்கள்.
 வேலையின் இன் : சாரியை.
 327. அளக்கர் - பாற்கடல்.
 கடு - விஷம். 328.
 ஈற்றுக்கோடி - யுகமுடிவு.)

849 தண்டு ழாய்முடிப்
பண்ணவன் இனையதோர்
தன்மை
கண்டு மந்தரங் காப்புவிட்
டுள்ளமேற் கவற்சி
கொண்டு நாமின்று
போற்றுதும் ஈதெனக் குறியா
அண்ட ராதியர் மேற்செலும்
விடத்தின்முன் அடுத்தான். 330

850 மேல்வ ருங்கொடு
விடத்தின்முன் னுறுதலும்
வெகுண்டு
சால அங்கது தாமரைக்
கண்ணன்மேல் தாக்கி
மூல முள்ளதோர் வச்சிர
மணிநிற முருக்கி
நீல வண்ணமே யாக்கிய

தவனும்நின் றிலனால்.

331

851 கோல காலமாய் உலகெலாம்
அடுந்தொழில் கொண்ட
ஆல காலமுன் நிற்கலார்
அரிமுத லானோர்
மூல காலமும் இறுதியும்
இன்றியே மூவாக்
கால காலன்வாழ்
கயிலையை அடைந்தனர்
கடிதில்.

332

852 முந்து வெவ்விடஞ்
சுடுதலால் இரிந்தவர்
முக்கண்
எந்தை எம்பெரு மாட்டிவாழ்
கயிலையில் எவரும்
வந்த தற்புத நீரதோ
வெருவினால் மைந்தர்

தந்தை தாயிடத் தன்றியே
யாங்ஙனஞ் சார்வார்.

333

853 வேறு

ஆயவர் கயிலையில் அமலற்
காகிய

கோயிலின் முதற்பெருங்

கோபு ரத்திடை

நாயக நந்தியந் தேவை

நண்ணியே

போய்தெந் துயரெனப்

புகன்று போற்றினார்.

334

854 போற்றிய பின்னூறப் புகுந்த

வாறெலாஞ்

சாற்றினர் கேட்டலுந் தகுவர்

தேவர்கள்

வீற்றுற அவண்நீஇ வேதன்

மாறிசைக்

கோற்றொழிலாதமைக்
கொண்டு போயினான்.

335

855 நடைநெறி யருள்புரி நந்தி
யெம்பிரான்

கடைநிலை ஐந்தவாங்
காப்பில் எண்டிசை

அடைதரு மன்னரை

அருளின் நோக்கியிவ்

விடைதனில் உறுதிரென்

றியம்பி யேகியே.

336

856 அருள்முறை நாடிமால்

அயனென் றுள்ளதோஃ

இருவரை அமலன்முன்

எய்த உய்த்தலுங்

கருணையங் கடல்தனைக்

கண்டு போற்றினார்

பரவச மாயினார் பணிந்து

857 போற்றினர் நின்றலும்
புரத்தை முன்அடும்
ஆற்றலின் உம்பரான்
உரிநின் மேனிதான்
வேற்றுரு வாய்இவண்
மேவிற் றென்னெனச்
சாற்றினன் யாவையும்
உணருந் தன்மையான்.

(330. போற்றுதும் -

காப்போம். 331. மூலம் -

முன்னர். முருக்கி - கெடுத்து.

332. கோலகாலம் -

பேரொலி. மூலகாலம் -

தோற்றம். மூவா - அழியா.

333. வெருவினால் -

பயமுற்றால். 338. அரி -

திருமாலே!.)

338

858 மெய்வழி பாடுசெய் மேலை
யோர்க்கெலாம்
உய்வழி புரிபவன் இனைய
ஓதலும்
மைவழி மேனியன் மானம்
உள்ளுற
அவ்வழி இனையன
அறைதல் மேயினான்.

339

859 வஞ்சின அவுணர்கள் வான
மேலவர்
வெஞ்சின அமரினில்
விளிந்த வேலையில்
எஞ்சலில் ஆயுவுற்
றிகல்செய் வாமெனப்
புஞ்சமொ டயனொடு புகறல்

860 அன்னமென் கொடியினன்
 அனைய ரோடுபோந்
 தென்னொடு கூறினன்
 யானெ முந்தரோ
 உன்னருள் பெற்றிலன்
 உணர்ந்தி டாமலே
 மன்னிய அமிழ்திவண்
 வருதல் வேண்டினேன்.

341

861 தானவர் அமரர்கள் சதுர்மு
 கத்தவன்
 ஏனையர் தம்முட னியானின்
 றெய்தியே
 பானிறை கடல்கடை
 பொழுதிற் பாயெரி
 யானது மருளுற ஆலம்
 போந்ததே.

342

862 உன்றன தருள்பெறா
உண்மை நாடியே
இன்றுல குயிரெலாம் இறக்க
அவ்விடஞ்
சென்றதி யாவருந் தெருமந்
தோடினார்
நின்றவென் மெய்யையிந்
நிறம் தாக்கிற்றே.

343

863 வேற்றுரு வாக்கியென்
மெய்யில் தாக்கலும்
ஆற்றலன் அகன்றனன்
அனையர் தம்மொடே
ஏற்றம தானவெம் மிடர்கள்
யாவையும்
ஆற்றுநர் யாருளர் மற்று
நீயலால்.

344

864 உன்னருள் பெறாமல் அவ்
வுததி சேர்தலால்
இன்னதொர் இன்னல்வந்
தெய்திற் றாதலால்
நின்னடி அடைந்தனம் நீடு
தீயெனத்
துன்னிய கொடுவிடந்
தொலைக்கச் செல்லுமால்.

345

865 ஆரணம் யாவையும் அறிந்து
நாடொணாப்
பூரண வுமையொடு
பொருந்தி இன்னதாம்
ஏரண வருவுகொண்
டிருக்கை எம்மையாள்
காரண மன்றியே கருமம்
யாவதோ.

346

866 தீயென எழுதரு சீற்ற

வெவ்விடம்

ஆயதை மாற்றியே அளியார்

தங்களை

நீயருள் புரிகென நீல்நி

றத்திகழ்

மாயவன் உரைத்தனன்

வழுத்தி நிற்கவே.

(340. ஆயு - ஆயுள். புஞ்சம்

- கூட்டம். 346. ஏரணம் -

347

அழகு.)

867 மாதிர இறைவரும் வானு

ளோர்களும்

நீதியில் அவுணரும் நின்ற

எல்லையில்

நாதனை வழுத்தலும் நம்பன்

கேட்டரோ

ஏதிவை அரவம்என் றியம்ப

868 வானவர் அவுணர்கள் மாதி
 ரத்தவர்
 ஏனையர் வல்லிடத் தின்னல்
 உற்றுளார்
 கோநகர்க் கடைதொறுங்
 குழுமி ஏத்தினார்
 ஆனதிவ் வொலியென
 அயன்வி ளம்பவே.

869 கறுத்திடும் மிடறுடைக்
 கடவுள் நந்தியைக்
 குறிப்பொடு நோக்கியே
 கொணர்தி யாலெனப்
 புறத்திலம் மேலவன் போந்து
 மற்றவர்
 திறத்துடன் உரையுளில்
 செல்ல உய்ப்பவே.

870 வந்தவர் யாஈரும் வணங்கி

ஈசனைப்

புந்தியில் அன்பொடு

போற்றி யாற்றவுங்

நொந்தனம் விடத்தினால்

நொய்தில் அன்னதைச்

சிந்தினை எமக்கருள் செய்தி

என்னவே.

351

871 வேறு

ஈதெலாங் கேட்ட மேலோன்

இறைவியை நோக்கி

இன்னோர்

ஓதலா மாற்றம் உன்றன்

உளத்தினுக் கியைவ தாமோ

மாதுநீ புகறி யென்ன

வந்துநின் னடைந்தார்

வானோர்

ஆதலால் அவர்க்கு வல்லே
அருள்புரிந் திடுதி என்றாள். 352

872 வண்டமர் குழலெம் மன்னை
மற்றிவை இசைத்த லோடும்
அண்டரு மகிழ்ச்சி எய்தி
ஆதியங் கடவுள் தன்பால்
தொண்டுசெய் தொழுகு
கின்ற சுந்தரன் தன்னை
நோக்கிக்
கொண்டிவண் வருதி
யால்அக் கொடுவிடந்
தன்னை என்றான். 353

873 என்றலும் இனிதே என்னா
இறைஞ்சினன் ஏகி யாண்டுந்
துன்றிய விடத்தைப் பற்றிச்
சுந்தரன் கொடுவந் துய்ப்ப
ஒன்றொரு திவலை

யேபோல் ஒடுங்குற
மலர்க்கை வாங்கி
நின்றிடும் அமரர் தம்மை
நோக்கியே நிமலன்
சொல்வான்.

354

874 காளக வருவு கொண்ட
கடுவினை உண்கோ
அன்றேல்
நீளிடை அதனிற் செல்ல
நெறிப்பட எறிகோ என்னா
வாளுறு மதிதோய் சென்னி
வானவன் அருள அன்னான்
தாளுற வணங்கி நின்று
சதுர்முகன் முதலோர்
சொல்வார்.

355

875 ஐயநீ யன்றி யாரிவ்
வனல்விட மாற்று நீரார்

செய்யகைக் கொண்ட
ஆற்றாற் சிறிதெனக் காட்டிற்
றன்றே
வெய்யதோர் இதனை
இன்னே விட்டனை என்னிற்
பின்னை
உய்வரோ யாரும் இன்னே
ஒருங்குடன் முடிந்தி டாரோ.
(348. மாதிர விறைவர் -
திசைகாவலர். அரவம் -
ஓசை.
349. கோநகர் -
(இக்)கயிலையின்.
கடைதொறும் -
திருவாயில்கள் தோறும்.
353. அண்டரும் -
அடைதற்கரிய. சுந்தரன் -
இவர் இறைவனின்

அணுக்கத்

தொண்டரில் ஒருவர்;

பின்னர் பூமியில்

சுந்தரமூர்த்தியாக வந்து

தோன்றியவர்.

354. ஒரு திவலை - ஒரு

துளி.

355. காளகவுருவு - கருமை

நிறம். உண்கோ -

உண்ணவோ.

எறிகோ - எறியவோ.)

356

876 முடிவிலா உனக்கே அன்றோ

முன்னுறு பாக மெல்லாம்

விடமதே எனினு மாக

வேண்டுதும் இதனை

வல்லே

அடியரேம் உய்யு மாற்றால்

அருந்தினை அருள்மோ
என்னக்

கடிகமழ் இதழி

வேய்ந்தோன் கலங்கலீர்

இனிநீ ரென்றான். 357

357

877 என்றனன் விரைவில் தன்கை

ஏந்திய விடமுட் கொள்ளச்

சென்றது மிடற்றில் அன்ன

திறத்தினை யாரும் நோக்கி

இன்றெம துயிர்நீ காத்தற்

கிங்கிது சான்றாய் அங்கண்

நின்றிட வருடி என்றே

நிமலனைப் போற்றல்

உற்றார்.

358

878 போற்றலும் மிடற்றில்

எங்கோன் பொலன்மணி

அணிய தென்ன

மாற்றருந் தகைமைத் தான
வல்விடம் நிறுவி அன்னார்க்
கேற்றநல் லருளைச் செய்ய
யாவரும் இறந்தே இன்று
தோற்றின ராகும் என்னச்
சொல்லரு மகிழ்ச்சி
கொண்டார்.

359

879 மாமகிழ் சிறந்து நிற்கும்
மாலயன் முதலோர் தம்மைத்
தூமதி மிலைச்சுஞ் சென்னித்
தொல்லையோன் அருளால்
நோக்கிக்
காமரு கடலை இன்னுங்
கடைதிரால் அமுதுண்
டாகும்
போமினீர் இன்னே என்னப்
போற்றினர் வணங்கிப்

880 போனவர் தொன்மை
 போலப் புணரியைக்
 கடைந்த காலை
 மேனிகழ் அமிர்த மேனை
 வியன்பொருள் பலவும்
 வந்த
 வானவர் தாமே பெற்றோர்
 மற்றவை தம்மை ஆலம்
 ஆனதை அமலன் உண்ட
 தவருயிர் அளித்த தன்றே.

361

881 கடல்விடம் நுகர்ந்த
 தொல்லைக் கடவுள்பின்
 னழிக்குங் காலை
 உடலுயிர் அகிலம் யாவும்
 ஒடுங்கிய விடம தன்றோ
 சுடலைய தாகும் அந்தச்

சுடலைகாண் அனைய சோதி
நடநவில் கின்ற எல்லை
நாடருந் தகைமைத் த்தே.

362

882 அங்கதும் அன்றி எந்தை
அகிலமு முடித்த ஞான்றின்
எங்கும்வெளட ளிடைய தாகி
ஈமமாம் அவ்வீ மத்து
மங்கையுந் தானு மேவு
மற்றிது தவறோ அன்னான்
கங்கையை முடிமேற்
கொண்ட காதைமேல்
உரைத்தும் அன்றே.

363

883 ஈசனை ஒருஞான் றம்மை
எழில்பெறு கயிலைக் காவில்
பேசலள் ஆடல் உன்னிப்
பின்வரா விழியி ரண்டுந்
தேசறு கரத்தாற் பொத்தச்

செறிதரு புவனம் யாவும்
மாசிருள் பரந்த தெல்லா
உயிர்களும் வருத்தங்
கொள்ள.

364

884 திங்களின் கதிரும் ஏனைத்
தினகரன் வெயிலுந் தீயின்
பொங்குசெஞ் சுடரும்
ஏனைப் புலவர்தங் கதிரு
மற்றும்

எங்குள ஓளயும் மாய்வுற்
றிருள்நிறம் படைத்த மாதோ
சங்கரன் விழியால் எல்லாச்
சோதியுந் தழைத்த நீரால்.

(357. அருந்தினை

அருள்மோ - அருந்தி

அருள்க.

359. பொலன்மணி -

அழகிய நீலமணி.

361. புணரி - போற் கடல்.

ஏனை வியன்பொருள் -

மற்றைய மேலான

காமதேனு, கற்பகத்தரு

முதலிய பல பொருள்கள்.

364. ஒரு ஞான்று - ஒரு

தினம். பொத்த - மூட.)

365

885 தன்னிகர் பிறரி லாத தற்பரன்

விழியி ரண்டுங்

கன்னிகை கமலக் கையாற்

புதைப்பஅக் கணம

தொன்றின்

மன்னுயிர்த் தொகைகட்

கெல்லாம் வரம்பிலா ஆழி

யாக

அன்னதோர் பான்மை

நோக்கி அருளுவான்
நினைந்தான் அன்றே.

366

886 ஓங்குதன் நுதலின் நாப்பண்
ஒருதனி நாட்டம் நல்கி
ஆங்கது கொண்டு நாதன்
அருள்கொடு நோக்கி
யாண்டும்
நீங்கரு நிலைமைத் தாகி
நின்றபேர் இருளை மாற்றித்
தீங்கதிர் முதலா னோர்க்குச்
சிறந்தபே ரொளியை
ஈந்தான்.

367

887 மண்ணுறு புவனத் துள்ள
மாயிருள் முழுதும் நீங்க
உண்ணிகழ் உவகை
மேல்கொண் டுயிர்த்தொகை

சிறத்த லோடுங்
கண்ணுதல் இறைவன்
செய்கை கவுரிகண் டச்சம்
எய்தித்
துண்ணென விழிகள் மூடுந்
துணைக்கரம் வாங்கி
னாளால்.

368

888 சங்கரன் விழிகள் மூடுந்
தனாதுகை திறக்கும் எல்லை
அங்குலி யவையீ ரைந்தும்
அச்சத்தால் வியர்ப்புத்
தோன்ற
மங்கையத் தகைமை
காணூஉ மற்றவை
விதிர்ப்பப் போந்து
கங்கையோர் பத்தா
யாண்டுங் கடல்களிற்

செறிந்த அன்றே.

369

889 ஆயிர நூறு கோடி
அணிமுகம் படைத்தி
யாண்டும்
பாயிரு நீத்த பரவலும்
அதுகண் டஞ்சி
மாயனும் அயனும் வானோர்
மன்னனும் பிறரும் போற்றி
மீயுயர் கயிலை நண்ணி
விமலனை அடைந்து
தாழ்ந்தார்.

370

890 அடிமலர் தொழுதே எந்தாய்
அறிகிலோம் இதுவோர்
நீத்தங்
கடல்களும் அன்றால்
யாண்டுங் கல்லென
விரைத்தி யாரும்

முடிவுறு திறத்தால் அண்டம்
முழுவதுங் கவர்ந்த
முன்னாள்
விடமெனப் பரித்தே ஈது
விமலநீ காத்தி என்றார்.

371

891 என்றலும் நதிகள் தோற்றம்
இயம்பிஎவ் வுலகுஞ்
சூழபோய்
நின்றவந் நீத்தந் தன்னை
நினைத்தவண் அழைத்து
நாதன்
ஒன்றுதன் வேணி மேல்ஓர்
உரோமத்தின் உம்ப ருய்ப்ப
மன்றலங் கமலத் தோனும்
மாலுமிந் திரனுஞ்
சொல்வார்.

372

892 மேதினி யண்ட முற்றும்

விழுங்கிய கங்கை உன்றன்
பாதியாள் கரத்தில்
தோன்றும் பான்மையால்
உனது சென்னி
மீதினிற் செறிக்கும் பண்பால்
விமலமாம் அதனில் எங்கண்
மூதெயில் நகரம் வைகச்
சிறிதருள் முதல்வ என்றார்.
(366. புதைப்ப - மூட. 367.
ஒரு தனி நாட்டம் - இங்கு
நெற்றிவிழி.
368. துணைக்கரம் -
இருகரங்கள். 369. அங்குலி
அவை ஈரைந்தும் - பத்து
விரல்களிலும்.
371. கல்லென - கலீரென.
372. நீத்தம் -
சலம்பிரவாகம்.

373. மேதினி அண்டம் -
பிருதிவியண்டம். பாதியாள்
- உமை. விமலமாம் -
பரிசுத்தமானதாம்.)

373

893 இறையவன் வேணி யுள்புக்
கிருந்ததோர் கங்கை தன்னில்
சிறுவதை வாங்கி மூவர்
செங்கையுஞ் செறிய நல்க
நிறைதரும் அன்பால்
தாழ்ந்து நிகழ்விடை பெற்றுத்
தத்தம்
உறைநகர் எய்தி அங்கண்
உய்த்தனர் அனைய நீத்தம்.

374

894 அந்நதி மூன்று தன்னில்
அயனகர் புகுந்த கங்கை
பன்னருந் திறலின் மிக்க
பகீரதன் தவத்தால் மீளப்

பின்னரும் இமையா முக்கட்
பெருந்தகை முடிமேல் தங்கி
இந்நில வரைப்பிற் செல்ல
இறையதில் விடுத்தல்
செய்தான்.

375

895 நானில மிசையே உய்த்த
நன்னதி சகரர் எல்லாம்
வானுயர் கதிபெற் றுய்ய
மற்றவர் என்பிற் பாய்ந்து
மீனெறி தரங்க வேலை
மேவிய தி·தொன் றல்லால்
ஏனைய நதிகள் தொல்லை
இடந்தனில் இருந்த அன்றே. 376

896 தொல்லையில் இறைவி
அங்கைத் தோன்றி கங்கை
நீத்தம்
ஒல்லையில் உலகங்

கொள்ளா தடக்கிய உண்மை
அன்றோ
அல்லிருள் அனைய கண்டத்
தாதியங் கடவுள் முன்னோர்
மெல்லியல் தன்னை வேணி
மிசைக்கொண்டா னென்னு
மாறே.

377

897 மாதுமை வசத்த னாகி
மருவுவான் என்றி
அன்னான்
நாதனே தருளே எல்லாம்
நண்ணுவித் தருளும்
வண்ணம்
பேதக மாகித் தானோர்
பெண்ணுருக் கொண்டு
மேவும்
ஆதலின் அவள்வந் துற்ற

தன்மையை அறைவன்
கேட்டி.

378

898 தொல்லையோர் கமலத்
தண்ணல் தோன்றியே
இருந்த காலைப்
பல்லுயிர்த் தொகுதி
தன்னைப் படைப்பது கருதி
முன்னர்
வல்லையிற் சனக னாதி
மைந்தர்நால் வரையுநல்க
நல்லுணர் வெய்தி
அன்னோர் நற்றவ ராகி
உற்றார்.

379

899 அன்னதற் பின்னர் வேதன்
அளிப்பதும் அல்கா தாக
இன்னலுற் றிரக்கம் எய்தி
யாதினிச் செய்வ தென்னா

முன்னுறு குமர ரோடு
முகந்தன திடத்தில் எய்திப்
பொன்னடி வணக்கஞ்
செய்து தன்குறை புகன்று
நின்றான்.

380

900 நின்றிடு கின்ற காலை
நேமியங் கரத்து வள்ளல்
இன்றிது நம்மல் முற்றா
தீசனால் அன்றி யென்னா
நன்றுணர் முனிவ ரோடு
நான்முக னோடும்
வெளடீளிக்
குன்றினில் ஏகி நாதன்
குரைகழல் பணிந்து
சொல்வான்.

(374. சிறு வதை - ஒருசிறிது.
மூவர் - திருமால், பிரமன்,

இந்திரன் என்ற மூவர்.

375. பகீரதன் - இவன் சகரர்
வம்சத்தில் வந்த ஒரு
அரசன், மிக்க
முயற்சியுடையவன்.

376. நானிலம் - குறிஞ்சி,
முல்லை, மருதம், நெய்தல்
என்ற நிலங்கள்; பூமியுமாம்.
சகரர் - இவர் அயோத்தி
நகரை அரசுபுரிந்த சகரன்
புதல்வர்கள்; இவர்கள்
அறுபதினாயிரவர் ஆவர்.

379. தொல்லை -
முன்னொரு கற்பம். சனகன்
ஆதி மைந்தர். நால்வர் -
சனகன், சனந்தனன்,
சநாதனன், சனக்குமாரன்
என்னும் நான்கு புதல்வர்கள்.

381. முற்றாது -
முற்றுப்பெறாது.)

381

901 அண்டர்கள் முதல்வ
கேண்மோ அம்புயன்
படைப்பின் உள்ளங்
கொண்ட னன்அதுமல்
காதால் குறையிது நீக்கு
கென்ன
வண்டுள வத்தி னானை
மைந்தரை அயனை நோக்கி
நுண்டுகள் படவே ஈசன்
நொய்தென வீறு செய்தான். 382

902 ஏகனை ஆகை வைகும்
எந்தைதன் னிடப்பா லான
வாகுவை நோக்கும் எல்லை
மற்றவண் உமையாள்
தோன்றப்

பாகம திருத்தி அன்னாள்
பரிவொடு கலந்து மேவிக்
கோகன தக்கண் னானைக்
குமரரை அயனைத் தந்தான்.

383

903 தந்துழி ஈசன் தன்னைத்
தனயரும் அயனும் மாலும்
வந்தனை செய்து போற்ற
மாயவன் வதனம் நோக்கி
நத்தம தருள தாகு
நங்கையோ டினிது
சேர்ந்தாம்
முந்தையின் வேதாச்
செய்கை முற்றிடும் போதி
என்றான்.

384

904 என்னலும் உவகை எய்தி
யாமினி உய்ந்தோம் என்னா
அன்னையொ டத்தன்

தன்னை அளியொடு
வலஞ்செய் தேத்திப்
பின்னரும் வணக்கஞ் செய்து
பெயர்ந்தனர் பின்பு வேதா
மன்னுயிர்த் தொகுதி
யெல்லாம்வரன்முறை
படைக்கல் உற்றான். 385

385

905 மாற்றலர் புரமுன் றட்ட
வானவன் உமையா னோடும்
வீற்றிருந் தருள லாலே
விழைவுடன் ஆண்பெண்
மேவி
ஆற்றவும் இன்ப மெய்தி
ஆவிகள் பெரிது மல்க
நாற்றிசை முகத்தன் செய்கை
நன்றுற நடந்த தன்றே.

386

906 தேனமர் கமலத் தண்ணல்

செய்தொழில் முற்று
மாற்றால்
ஆனதன் னருளை யாங்கோ
ராயிழை யாக நல்கி
மேனிகழ் கருணை தன்னால்
மேவுவ துணராய் ஏனை
வானவர் போலெங் கோனை
மதித்தனை மதியி லாதாய். 387

907 காமரு வடிவாய் எங்குங்
காண்பது சத்தி அங்கண்
மாமய மாகி நின்றான்
மன்னிய சிவனாம் ஈது
தூமறை முதலா வுள்ள
தொலைநூல் புகலும்
அன்னால்
தாமொரு புதல்வன்
தன்னைத் தந்தவா சாற்று

கின்றாம்.

(382. மல்காதால் -
மலிவுற்றதில்லை. மைந்தர் -
சனகாதியர்.

383. வாகு - தோள்.

386. ஆற்றவும் - மிகவும்.

ஆவிகள் - உயிர்கள். 388. 388

காமரு - அழகிய,

ஆகத் திருவிருத்தம் - 907

This file was last revised on 2
August 2008

This eText was made available as
a service by Siva. Vanmeegi,
Bangalore.